

Gã Ác Ma Của Thiên Sứ

Contents

Gã Ác Ma Của Thiên Sứ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	25
6. Chương 6	31
7. Chương 7	36
8. Chương 8	42
9. Chương 9	48
10. Chương 10	54

Gã Ác Ma Của Thiên Sứ

Giới thiệu

Cô gái này đúng là đầu óc có vấn đề rồi, tự nhiên lại chủ động đòi làm bạn gái anh. Không phải chứ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ga-ac-ma-cua-thien-su>

1. Chương 1

Khách sạn 6 sao của tập đoàn Murk.

- Xin lỗi Hắc tiểu thư, bây giờ không có xe taxi nào cả, hay là cô chịu khó đợi đến khi mưa tạnh hẵng đi, như thế sẽ an toàn hơn.

Nữ nhân viên tiếp tân lo lắng nhìn vị khách đẹp như thiên sứ trước mặt, bởi vì sáng nay cục khí tượng thủy văn đã cảnh báo sẽ có bão mạnh, khiến cho cô cực kì lo lắng về việc vị khách này cứ một mực đòi trả phòng.

- Cảm ơn cô đã quan tâm, nhưng tôi có việc quan trọng phải làm, nên không thể ở lại thêm được nữa.

Hắc Doãn Tâm mỉm cười từ chối, cô cũng đã thấy trên tivi là ở ngoài đường rất nguy hiểm, nhưng có nguy hiểm hơn nữa thì cũng không ngăn được cô rời đi.

Bởi hôm nay là ngày quan trọng trong lễ hội bình chọn ẩm thực được tổ chức 3 tháng một lần, bất cứ là thứ bay trên trời hay thú chạy dưới đất, miễn có thể làm thành món ăn thì cô đều thích.

Ồi! Ai bảo cô không thể cưỡng lại được sự mê hoặc của đồ ăn ngon chứ, chỉ cần được ăn, muốn cô lên núi đao, xuống biển lửa cô cũng không từ, cho nên để được ăn những món ngon khắp nơi mà cô đã thành lập nên hội những người yêu món ngon trong thiên hạ, đồng thời lập một trang web trên mạng để mọi người có thể giới thiệu về các món ăn ngon, cứ mỗi 3 tháng lại tổ chức lễ hội bình chọn các món ăn ngon. Nhưng chính xác mà nói thì muốn nói về lễ hội bình chọn các món ăn ngon thì chẳng thà nói đến buổi offline của các thành viên trong hội những người yêu món ngon trong thiên hạ còn hơn.

Dù thành viên của hội tính cả cô cũng chỉ có 6 người, nhưng bọn họ đều là những người coi món ăn ngon như mạng sống của mình.

“Hắc tiểu thư, ngoài trời mưa gió rất mạnh, chẳng lẽ cô muốn một mình đi bộ rời khỏi đây sao?” nhân viên tiếp tân lo lắng nhìn cô.

Khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt long lanh như nước, môi đỏ mọng như trái anh đào luôn nở nụ cười rạng rỡ, cô hết như một thiên sứ, khiến cho nhân viên tiếp tân không yên tâm được.

“Đúng vậy, xin hỏi khách sạn có bán áo mưa không vậy?” Hắc Doãn Tâm mỉm cười hỏi, ai bảo mưa lớn như vậy chứ, trời này thì không thể đi ô rồi, mặc dù lớn như vậy nhưng cô chưa bao giờ mặc áo mưa, nhưng mà việc này cũng không thể làm khó cô được.

“Xin lỗi Hắc tiểu thư, chúng tôi không bán áo mưa, nhưng bên cạnh có một cửa hàng tiện lợi mở cửa 24h, bên đó có bán. Nhưng cô đi như vậy e là chưa đến cửa hàng tiện lợi thì đã ướt hết rồi.” Nhân viên tiếp tân tốt bụng nhắc cô.

“Cảm ơn cô đã nhắc, không còn sớm nữa, tôi phải đi đây.” Hắc Doãn Tâm gật đầu với cô nhân viên tiếp tân, sau đó quay người đi về phía cửa khách sạn.

“Hắc tiểu thư, Hắc...” nhân viên tiếp tân nhin không được muốn gọi cô quay lại, nhưng cô không hề quay đầu lại, chỉ có cô tiếp tân kia cực chẳng đã thu mắt về, bỗng cô ta nhìn thấy một người đàn ông có vóc người cân đối đứng bên quầy tiếp tân, khiến cô ta tròn xoe mắt, sợ tới mức cả người cứng ngắc lập tức đứng lên.

-Chào Tổng giám đốc.

Trời ạ, Tổng giám đốc Canh Dân của hệ thống khách sạn thuộc tập đoàn Murk đứng bên cạnh cô vào lúc nào vậy? Tại sao cô lại không phát hiện ra chứ?

“Vị khách vừa này tên là gì?” anh ta lạnh lùng hỏi.

Anh đã đến đại sảnh khi nhân viên tiếp tân đang cố hết sức thuyết phục Hắc Doãn Tâm ở lại, sau khi nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của Doãn Tâm thì bỗng dưng bị cô thu hút, khiến cho anh tò mò tại sao cô cứ một mực đòi đi trong lúc thời tiết xấu như thế này.

“Thưa Tổng giám đốc, cô ấy tên là Hắc Doãn Tâm ạ.” Nhân viên tiếp tân lập tức trả lời.

“Hắc Doãn Tâm?” Canh Dân khẽ nhíu mày.

Anh không lạ lắm gì với cái tên này, chỉ thấy lạ là tại sao cô lại xuất hiện ở đây, thậm chí còn mất trí đến mức năng nặc rời đi trong lúc bão mạnh như thế này, anh không thể không tò mò việc quan trọng mà cô nói rất cụ thể là việc gì.

“Vâng, thưa Tổng giám đốc.” Cô nhân viên tiếp tân lo lắng nhìn anh.

“Cô làm việc đi, bảo với nhân viên phục vụ dọn dẹp phòng tổng thống tôi ở tối qua.” Canh Dân nói xong, lập tức đi về phía thang máy xuống gara để xe dưới tầng hầm.

“Tổng giám đốc muốn rời khỏi khách sạn bây giờ ạ?” cô nhân viên tiếp tân hỏi.

“Đúng thế.” Anh lạnh lùng buông một câu, không thèm quay đầu lại, tiếp tục bước đi.

Nhân viên tiếp tân ngăn người nhìn bóng Tổng giám đốc rời đi, tự hỏi có phải ngoài kia có thật là đang có bão mạnh không.

-Gi cơ! Trời bão nên mẹ cậu không cho ra khỏi nhà à, thôi được rồi, không sao đâu, vậy tháng sau cậu tham gia cũng được, bye.

Hắc Doãn Tâm giữ chặt áo mưa, rút đầu xuống nắm chắc điện thoại, cố gắng trụ vững trước gió bão, đây đã là thành viên thứ 4 gọi điện thông báo không thể đến tham gia buổi liên hoan.

Đáng ghét, thời tiết quái quỷ gì vậy, cô mắng thầm trong bụng, nếu không phải do trách nhiệm của hội trưởng cũng như niềm đam mê ăn uống mãnh liệt, cô cũng không muốn một mình đi ra ngoài đường vắng vẻ trong cái thời tiết mưa bão như thế này, càng thắm hơn là cô đang mặc một bộ áo mưa mỏng dính được làm từ túi rác tái chế mua ở cửa hàng tiện lợi lúc nãy.

Thực ra trên đường đến cửa hàng tiện lợi cô đã ướt như chuột lột rồi, vốn không định mua áo mưa nữa, nhưng mà bộ âu phục màu trắng của cô do bị ướt nên bó sát vào người, lộ ra những đường cong của cơ thể, cho nên cô đành phải mua áo mưa mặc tạm bên ngoài.

Ôi! Thời tiết xấu như vậy, cũng chẳng trách bọn họ không thể đến được, chỉ là trong lòng vẫn thấy tiêng tiếc, vốn cho là những thành viên của hội những người yêu món ngon trong thiên hạ có thể vì món ngon mà không từ bất cứ khó khăn nào, không ngờ sự thực lại không như vậy.

Mà cô nếu không phải do hôm qua sau khi nghe tin báo bão thì lập tức đến ở trong khách sạn thuộc tập đoàn Murk cách nơi tụ tập offline hai dãy phố thì cũng không cách nào đến được.

Nghĩ vậy, cô dừng lại, nhìn con đường chìm trong mưa bão trước mặt, trong mắt là một mảng trắng xóa, không cần nói đến việc không thấy bất kì một người đi đường hay một chiếc xe nào, đến cả những cửa hàng hai bên đường lúc này cũng đóng cửa hết.

Làm gì có ai ra ngoài trong cái thời tiết như thế này chứ?

Đáng tiếc nhất là cô không thể liên lạc được với hội viên cuối cùng Thực Nữ, địa điểm của buổi offline là do cô ấy đề nghị, cô cũng đã từng lên mạng tìm hiểu về địa điểm kia, nhưng không tìm thấy bất kì một thông tin nào có liên quan.

Nói cách khác, nơi đó có thể chỉ là một hộ gia đình bình thường, đương nhiên không loại trừ khả năng đó là một tiệm ăn nhỏ không có giấy phép đăng kí kinh doanh, nhưng dù là hộ gia đình hay là tiệm ăn nhỏ đi nữa, thử hỏi trong thời tiết quái quỷ như thế này làm gì có nhà nào còn mở cửa kinh doanh cơ chứ.

Nếu còn mở cửa thì coi như cô không đi phí một chuyến, nếu như không chẳng phải cô lại phải đợi mưa quay về khách sạn sao? Vừa nghĩ đến nếu đáp án nếu là khả năng thứ hai, cô liền có ý nghĩ hay là bỏ đi, không đi nữa.

Đột nhiên một tiếng sấm ầm ầm khiến cô đang mãi suy nghĩ bị dọa cho sợ mất mật mà hét lên, nhưng sau khi hét, cô bỗng dưng đứng ngẩn người tại chỗ.

Trời ạ, cô, cô, cô...trong đầu cô vừa nghĩ cái gì vậy?

Cô lại vì hoàn cảnh ác liệt trước mắt mà có ý nghĩ rút lui, thật là xấu hổ, uống cho cô là hội trưởng hội những người yêu món ngon trong thiên hạ, hơn nữa cho đến giờ Thực Nữ vẫn chưa gọi điện cho cô, có lẽ cô ấy đang đợi cô ở địa điểm offline...

“Bão lớn thì sao chứ, Thực Nữ, đợi một lát nhé, tớ tới ngay.” Cô cắn răng hét lên, cho dù bây giờ xuất hiện vòi rồng hay sóng thần cũng không cần được cô.

Cô dò dẫm từng bước một, không ngừng tự nói với bản thân, chỉ cần đi hết con đường phía trước là cô sẽ đến được nơi cô muốn đến, mà chẳng đường vốn dĩ chỉ mất 5 phút thì cô lại đi mất gần 40 phút.

Nhưng đi trên đường trong thời tiết như thế này cũng có chỗ tốt là qua đường không cần phải quan sát, bởi vì do mưa bão đèn tín hiệu giao thông không hoạt động, cho nên cô rất yên tâm đi từ từ qua ngã tư.

Khi cô sắp đi qua đường, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng phanh xe gấp, cô giật mình, theo phản xạ quay đầu nhìn về hướng âm thanh phát ra, bỗng nhìn thấy một ánh đèn chói mắt, tiếp đó là một chiếc xe màu bạc đang chạy hướng về phía cô, cô phản ứng không kịp, chờ người đứng im tại chỗ.

Trời ạ, cô sắp bị xe cán, trở thành linh hồn bị chết oan sao?

Khi đầu cô vừa thoáng hiện lên suy nghĩ đó thì chiếc xe đột ngột chuyển hướng khi chỉ còn cách cô có 5 cm, đồng thời kéo theo nước bắn tung tóe, khiến mặt cô dính đầy nước, khuôn mặt cô vốn trước đó đã cực kì thê thảm nay lại càng khốn khổ hết chỗ nói. Còn về chiếc xe kia lại không vì quẹo gấp mà bị trượt, đủ thấy tính năng ưu việt của nó.

“Xin lỗi, trời mưa to quá nên tôi không nhìn thấy cô, nhưng cô qua đường cũng phải chú ý quan sát hai bên xem có xe chạy tới hay không, không phải ai cũng có kĩ thuật lái xe cừ cũng như tính năng xe tốt như của tôi đâu.

Thò đầu qua cửa xe, sau khi nhìn rõ đối phương là ai, Canh Dần ngạc nhiên vì sự trùng hợp này, đồng thời tức giận việc cô đi trên đường trong thời tiết mưa bão như thế này, có phải thần kinh của cô có vấn đề? Đi ra ngoài trong lúc trời mưa bão như vậy, cô đúng là chán sống rồi!

“Anh...” Hắc Doãn Tâm ngăn người nhìn về phía cửa xe, bị những lời của anh làm cho tức suýt ối máu. Cô suýt chút nữa đã chầu trời rồi! Vậy mà cái gã ngồi trong xe kia lại còn ngồi đó mà giáp huân cô, có làm không vậy?

Phải biết trong lúc mưa bão như thế này cô có thể chống chọi để không bị thổi bay là may lắm rồi, hơi đâu mà quan sát tình hình trên đường?

Dù cô thừa nhận trình độ lái xe cũng như tính năng xe của anh ta rất cừ, nhưng thái độ của anh ta như vậy mà gọi là muốn xin lỗi người ta sao?

“Mưa bão như thế này mà cô cũng ra ngoài, chắc là có việc rất quan trọng, có cần tôi cho cô đi nhờ một đoạn không?” dù đang tức giận nhưng anh vẫn mở miệng hỏi, ai bảo nhìn cô cả người ướt hết, như thể một bông hoa bị gió bão vùi dập, cực kì mềm yếu đáng thương.

Đột nhiên, Canh Dần ngăn người, anh mà cũng dùng tính từ “mềm yếu đáng thương” để nói về một cô gái sao? Mặc dù nhìn cô cũng rất khá, khuôn mặt thanh tú, vóc dáng cũng không tồi, nhưng khuôn mặt còn quá ngây thơ non nớt kia đã tiết lộ tuổi đời cũng như sự từng trải của cô.

Một bông hoa vẫn còn nguyên vẹn, từ trước đến nay anh tránh còn không kịp, hơn nữa bây giờ lại đang có việc phải làm, vậy mà biến cố nhỏ này lại làm anh lỡ mất thời gian.

Nhưng không thể hiểu nổi là anh đột nhiên lại “tốt bụng” muốn cho cô đi nhờ một đoạn, anh khẽ nhíu mày, việc này vốn không giống với tác phong hăng ngày của anh, có điều là nó đã xảy ra rồi.

“Cảm ơn ý tốt của anh, tôi có chân, tôi tự đi được.” Hắc Doãn Tâm nghiêng răng nghiêng lợi trả lời, nếu không phải trời mưa bão như thế này thì gã đàn ông xấu xa suýt nữa đâm phải cô kia còn khuya mới nghe được cô nói chuyện, hơn nữa đích đến của cô cũng không xa nữa, cô không cần anh xen vào việc không phải của mình.

“Vậy cô bảo trọng nhé.” Anh rất ngạc nhiên vì bị cô từ chối, nhưng anh không cách nào giải thích được sự khác lạ trong lòng mình, vậy nên đành lắc đầu, sau đó nâng cửa kính lên, chuẩn bị lái đi.

Nhưng khi đi qua cô, anh vẫn bất giác nhìn cô thêm một lần nữa, vừa khéo nhìn thấy cô ngoắc tay về phía xe anh thể hiện sự thách thức, anh bỗng ngăn người, rồi bật cười thành tiếng.

Có lẽ cô rất bất mãn với việc anh suýt nữa đã đâm trúng cô, nhưng cô bất mãn với anh cũng chẳng sao, bởi vì thân phận của cô sẽ khiến cho bọn họ không bao giờ còn gặp lại nữa.

Khi trong đầu xuất hiện ý nghĩ này, trong lòng anh bỗng cảm thấy nuôi tiếc, nếu là trong hoàn cảnh khác, cô có bất mãn với anh như vậy không?

-Anh mới phải bảo trọng thì có.

Chỉ là trong lúc mưa bão như vậy, dù cô nói không cần lòng tốt của anh, nhưng chẳng lẽ anh nói đi là đi thật sao?

Phải biết là nếu một người đàn ông có giáo dục, có phong độ sẽ không để một cô gái đi một mình trên đường trong thời tiết mưa bão như thế này, rõ ràng gã đàn ông xấu xa kia cũng chẳng phải hạng tốt đẹp gì, hơn nữa vừa nãy hắn còn suýt nữa thì đâm chết cô.

Hix, tốt nhất là đừng để cô gặp lại hắn ta, nếu không cô sẽ cho hắn biết tay!

Đây là một tòa biệt thự lớn màu đen, kính cửa chính, cửa sổ tất cả đều màu đen, đến cả đôi nam nữ đang ngồi trong phòng khách cũng mặc đồ đen, người đàn ông trên tay cầm một cốc Brandy, cả người dựa vào quầy rượu, người phụ nữ đứng im lặng bên cửa chính, nhìn chằm chằm vào những cơn mưa xối xả bên ngoài cửa sổ.

“Thục Nữ, thời tiết như thế này, anh thấy những thành viên trong hội những người đam mê ẩm thực của em chắc là không đến đâu.” Giọng nói trầm ấm, tao nhã của người đàn ông vang lên.

Nhìn đồng hồ trên tay, đã hơn 12h10 rồi, anh nhin không được lắc đầu, anh cũng biết sự quan trọng của buổi offline này đối với cô, bởi đây có thể sẽ là lần cuối cùng cô tham gia, cho nên anh mới đồng ý với yêu cầu của cô, kết quả...

-Tình Thiên, vua đầu bếp cũng chưa xuất hiện mà, anh đã đồng ý với em rồi cơ mà, nếu lỡ thành viên trong hội đến mà anh ta không đến, vậy anh cũng không được phản đối em tham gia buổi offline.

Thục Nữ không quay đầu lại, mắt vẫn hướng về phía ngoài cửa, nhìn đường phố chìm trong mưa gió, khả năng có thành viên trong hội đến gần như là bằng không.

Cô hiểu rất rõ điều đó, chỉ là trong lòng không muốn từ bỏ, bọn họ rõ ràng đều đam mê các món ngon đến như thế, nhất là hội trưởng Thiên Sứ, dù chỉ mới gặp hội trưởng 3 lần, nhưng cô rất thích cô ấy, cho nên người mà cô muốn gặp nhất trong buổi offline có lẽ là cuối cùng này chính là cô ấy.

“Anh đã dặn cậu ta rất kĩ càng rồi, trừ khi có tình huống đột xuất, nếu không cậu ta nhất định sẽ đến, nếu như cậu ấy đến muộn hơn thành viên trong hội của em thì anh sẽ không phản đối em đi tham gia offline, như thế em hài lòng chưa?” Tình Thiên khẽ thở dài, anh phản đối là vì lo cho sự an toàn của cô, kết quả là cô vì vậy mà giận đối với anh cho đến giờ.

Ôi! Phụ nữ thật khó chiều, cuối cùng kẻ đầu têu gây chuyện lại là anh.

“Thật sao? Nếu vua đầu bếp đến muộn hơn hội viên bọn em thì anh sẽ không phản đối em tham gia buổi offline sao?” Thục Nữ vui vẻ quay đầu lại nhìn anh, khuôn mặt anh tuần kia đang nhìn cô với ánh mắt tràn đầy yêu thương.

“Anh nói được thì sẽ làm được, nhưng thời tiết như thế này, chỉ cần là người có đầu óc bình thường thì đều không ra khỏi nhà, tốt hơn hết là em đừng nên hi vọng nữa.” Tình Thiên khẽ thở dài, xem ra anh đã chiều cô quá sinh hư, chỉ cần là yêu cầu của cô, anh rất khó có thể từ chối.

“Thiên Sứ rất có hứng thú với việc ăn uống, em nghĩ cô ấy nhất định sẽ đến.” Cô rất tin tưởng Thiên Sứ.

-Cho dù vị hội trưởng kia có hứng thú với việc ăn uống bao nhiêu chăng nữa thì người nhà của cô ấy cũng không cho cô ấy đi.

-Nhưng Thiên Sứ...

-Xin lỗi, tôi đến muộn.

Thục Nữ chưa nói hết câu thì đột nhiên trong phòng khách vang lên giọng một người đàn ông, ngắt lời cô.

“...” Thục Nữ sợ hết cả hồn, những lời muốn nói sau khi thấy người đàn ông kia xuất hiện thì nuốt luôn vào bụng.

“Dần, tớ thấy lạ là cậu lại đến muộn nha.” Tình Thiên cười cười, sau khi không phát hiện trên người Canh Dân có điểm gì lạ, mới tò mò hỏi.

“Trên đường đến đây xảy ra chút chuyện, khách đã đến chưa? Giờ tớ đi chuẩn bị đây.” Người đàn ông kia trả lời một cách dửng dưng, bỗng nghĩ đến cô gái đi trong mưa kia, chẳng giống cô gái mà anh gặp ở khách sạn chút nào, cứ như là hai người vậy, khóe miệng anh bất giác nhướng lên.

Nhưng cứ bỏ mặc cô dưới mưa bão như vậy khiến anh bắt đầu thấy lo cho sự an nguy của cô.

Dù biết rõ là mình không nên có cảm giác như vậy, nhưng anh không thể không chế được tâm tư tình cảm của mình, điều này không phải là một chuyện tốt, nghĩ đến đó, nụ cười trên môi anh chợt tắt.

“Trên đường xảy ra chuyện gì rất thú vị hay sao vậy? Nhìn bộ dạng của cậu hình như rất vui thì phải.” Tình Thiên khẽ nheo mắt, một người mà cả năm cũng chỉ cười có mấy lần nay bỗng dưng lại mỉm cười, không khiến cho người bạn tốt như anh tò mò mới là lạ.

“Suýt nữa thì đâm chết người ta, chuyện này có tính là rất thú vị không?” Canh Dền không trả lời mà hỏi ngược lại, cảm thấy tâm tình của mình bỗng dưng xấu đi.

“Người đó là... phụ nữ phải không?” Tình Thiên dò hỏi.

“Cô ấy không phải là một người phụ nữ, mà là...” một cô bé học sinh, không biết tên, hình ảnh của cô bé cứ ám ảnh trong đầu anh, anh không nhận được kể nhủ này.

“A!” Thục Nữ bỗng nhiên hét lên như thể nhìn thấy quỷ vậy, sau đó lao ra cổng, rồi nhanh nhẹn mở cổng.

Cuộc đối thoại của hai người đàn ông cũng vì thế mà gián đoạn, sau khi nghe cô hét lên Tình Thiên ngay lập tức đến bên cạnh cô, còn Canh Dền sau khi quay đầu lại nhìn bỗng đứng im như pho tượng.

-Trời ạ, Thiên Sứ, cậu mau vào đi.

Nhìn thấy vẻ nhếch nhác như thể vừa được vớt từ dưới biển lên, mặt cắt không còn giọt máu, bất cứ lúc nào cũng có thể ngất đi của Thiên Sứ, dọa cho Thục Nữ sợ hết hồn, vội vàng vươn tay ôm lấy cô.

“Thục ...Thục Nữ, xin...xin...xin lỗi, mình đến...đến muộn.” Nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp quen thuộc của Thục Nữ, Hắc Doãn Tâm cố nặn ra một nụ cười, nhưng do cả người bị mưa ướt, khí lạnh nhanh chóng lan ra khắp cơ thể khiến cô nói chuyện cũng run rẩy không ngừng.

Nhưng trong giây phút nhìn thấy khuôn mặt của Thục Nữ, Doãn Tâm bỗng dưng muốn khóc, hốc mắt chợt nóng lên.

“Thiên Sứ, mình rất cảm động, thời tiết như thế này mà cậu vẫn đến tham gia buổi offline, quả không hổ là hội trưởng của chúng ta, mình thực sự rất khâm phục, rất rất khâm phục cậu.” Thục Nữ mắt đỏ hoe, kích động ôm chầm lấy cô.

“Thục Nữ, mình...mình cũng rất cảm...động.” Khi được Thục Nữ ôm, sự ấm áp lập tức truyền sang người Hắc Doãn Tâm.

-Thục Nữ, cả người cô ấy ướt hết rồi, em vào nhà rót chuẩn bị nước nóng để cô ấy tắm, rồi lấy một bộ đồ khác cho cô ấy thay, nếu cứ để như thế này rất dễ bị cảm.

Tình Thiên đỡ khóc đỡ cười nhìn hai người họ, nếu như không cần e là hai người lập tức sẽ ôm nhau khóc.

“Ôi! Mình thật là, Thiên Sứ, nhanh lên, trước tiên để mình chuẩn bị nước nóng cho cậu tắm, rồi thay đồ, nếu không cậu sẽ bị cảm mất.” Thục Nữ vội vàng kéo tay Hắc Doãn Tâm đi về hướng thang máy.

“Ừ...Á!” Hắc Doãn Tâm gật gật đầu, vừa đi được mấy bước, hai chân bỗng rã rời, cả người ngồi thụp xuống đất.

“A! Thiên Sứ, cậu sao vậy? Cậu vẫn ổn chứ?” Nhìn thấy cô như vậy, Thục Nữ hoảng hốt hỏi rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

“Mình vẫn ổn, chỉ là...” Hắc Doãn Tâm ngại ngần ngước đầu lên. Xui thật, cô hoàn toàn quên mất trên đường đi đến đây cô đã sớm không còn chút sức lực nào, nếu không nhờ có ý chí kiên cường chống đỡ thì e là cô đã không thể đến được.

“Chân mềm nhũn đi không nổi.” Bỗng một giọng đàn ông lạnh lùng nhưng quyến rũ truyền đến.

Da đầu Hắc Doãn Tâm bỗng tê dại, đôi chân càng mềm nhũn, run lên nhẹ nhẹ, trời ơi, cô chưa bao giờ nghe một giọng đàn ông nào khiến người khác phải mặt đỏ bừng, tim đập nhanh như thế, kể cả khi lên xem phim xxx cũng chưa từng có.

Cô nhin không được ngược đầu nhìn về nơi phát ra giọng nói đó, nhưng vừa nhìn một cái cô bỗng ngẩn người ra.

Anh ta là một người đàn ông tóc bạch kim đeo mặt nạ bạch hổ, khi phát hiện ra cô đang nhìn mình, đôi môi mỏng, hơi vênh lên tràn đầy nhục cảm của anh ta bỗng nở một nụ cười nhàn nhạt.

Anh ta...đang chế giễu cô sao?

-Để mình nghĩ một lát là mình có thể đi được.

Một cảm giác không chịu thua dâng lên trong lòng cô, cô nhìn trả lại anh, nhưng khi nhìn thấy đôi đồng tử màu bạc đặc biệt của anh thì cô bỗng dờ người ra.

Trời ạ, trên đời này lại có một đôi mắt vừa lạ vừa thu hút đến vậy sao, mà ánh sáng màu bạc trong đáy mắt anh lại càng khiến người ta có cảm giác da đầu tê dại, dù không nhìn thấy bộ dạng của anh, nhưng khí chất lạnh lùng cao ngạo toát lên từ người anh cũng đủ khiến cho người ta lạnh run.

Trực giác mách bảo cô, người đàn ông này tuyệt đối là một nhân vật cực kì nguy hiểm, hơn nữa là nhân vật mà cô không thể đối chọi được, cho nên nếu cô đủ lí trí, đủ thông minh thì tốt nhất là không gây với anh ta.

“Nghĩ? Bao lâu? Một phút, mười phút hay ba mươi phút?” Thấy sự xuất hiện của cô, anh đột nhiên cảm thấy cực kì mâu thuẫn.

Thì ra việc quan trọng mà cô nói chính là đến tham gia buổi tiệc của Thực Nữ! Dù anh khá khâm phục khí phách không sợ mưa bão của cô, nhưng anh lại tức giận vì cô không quan tâm đến an nguy của bản thân.

“Anh...” Từ trước tới giờ Hắc Doãn Tâm chưa từng bị ai sỉ nhục như thế, đặc biệt là đàn ông.

Bởi vì thông thường đàn ông khi biết thân phận của cô, đồng thời sau khi nhìn thấy nụ cười rạng rỡ như thiên sứ của cô thì đều bị cô mê hoặc.

Mà một người đàn ông có giáo dục, có phẩm hạnh, có phong độ sẽ tuyệt đối không cười nhạo một cô gái như vậy.

“Vua đầu bếp, sao anh lại nói với Thiên Sứ như vậy?” Thực Nữ ngạc nhiên nói, cô không thể tin được là anh ta lại có thể nói những lời như vậy.

-Thiên Sứ?

Canh Dàn nhú mày, thì ra Thiên Sứ mà ban nãy Thực Nữ luôn miệng nhắc đến chính là cô, nhìn bộ dạng nhếch nhác do bị mưa ướt của cô, trong đáy mắt anh toát lên một nụ cười, “ Cô ta... như thế này mà là một thiên sứ sao? Nếu là thiên sứ thì cũng là một thiên sứ nhếch nhác.”

“A!” Thực Nữ lại một lần nữa thất vọng nhìn vua đầu bếp, không thể tin nổi những lời lẽ thô lỗ, vô lễ như vậy lại phát ra từ miệng anh, căn bản không giống với vua đầu bếp mà cô quen.

Trong mắt Tình Thiên toát lên vẻ kinh ngạc, sau đó anh bỗng mỉm cười.

“Dù tôi là thiên sứ nhếch nhác thì liên quan gì đến anh?” Hắc Doãn Tâm chưa từng bị người khác sỉ nhục đến như vậy, dù trực giác mách bảo cô không nên gây với anh ta, nhưng... kể gì có thể chết chứ không thể chịu nhục.

Mà cô với thân phận tôn nghiêm và kiêu hãnh là một người con gái của nhà họ Hắc, lại càng không cho phép cô chịu sự sỉ nhục như vậy mà không hề đáp trả.

“Thiên Sứ, cậu đừng giận, thực ra vua đầu bếp...” Thực Nữ nghe vậy, vội vàng vỗ về cơn giận của Hắc Doãn Tâm.

Mặc dù cô không biết vì sao vua đầu bếp lại nói như vậy, nhưng cô biết nếu ai chọc giận anh ta thì sẽ chịu kết cục như thế nào, cô nhất định không để chuyện đó xảy ra.

“Ai nói là không liên quan đến tôi, bởi vì biệt hiệu của tôi cũng là thiên sứ.” Canh Dần ngắt lời Thực Nữ, biết rõ những lời nói và hành động của mình khiến cô hoảng hốt, nhưng lại càng khiến anh hiểu rõ hơn địa vị của cô gái ướm như chuột lột trước mắt kia trong lòng Thực Nữ.

“Biệt hiệu của anh cũng là thiên sứ!” Hắc Doãn Tâm kinh ngạc kêu lên, hoàn toàn không thể chấp nhận được việc gã đàn ông xấu xa, nói chuyện vô văn hóa như vậy lại có biệt hiệu giống mình.

“Đúng thế, biệt hiệu của cậu ấy là thiên sứ trong truyền thuyết.” Tình Thiên nãy giờ vẫn bàng quan đứng ngoài nghe chuyện bỗng mỉm cười chứng thực, phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

“Thiên sứ trong truyền thuyết? Nhìn anh ta như vậy có chỗ nào giống với thiên sứ trong truyền thuyết chứ, tôi thấy giống với thiên sứ ác ma hơn thì có.” Hắc Doãn Tâm ngẩn ra một hồi, sau đó lập tức không khách khí giễu cợt.

“Haha, tiểu thư Thiên Sứ, cô rất dũng cảm, tôi bắt đầu hiểu được tại sao Thực Nữ lại yêu quý cô như vậy.” Tình Thiên cười cười, quả thật so với “thiên sứ trong truyền thuyết” thì biệt hiệu “thiên sứ ác ma” có vẻ hợp hơn với cá tính của ông bạn tốt của anh.

“Tôi chỉ là có gì nói vậy thôi.” Hắc Doãn Tâm miễn cưỡng quay đầu lại, sau khi nhìn thấy người đàn ông cao to đứng bên cạnh Thực Nữ, đột nhiên cô đứng ngây người tại chỗ.

Trời ạ, cô chưa từng gặp người đàn ông nào nho nhã anh tuấn đến vậy, anh giống như chàng bạch mã hoàng tử trong lòng các cô gái!

“Nhưng không đủ thông minh.” Tình Thiên tốt bụng nhắc nhở cô.

“Anh có ý gì?” Hắc Doãn Tâm nghi hoặc nhìn anh.

2. Chương 2

“Nghĩa là nếu cậu ta là hạng tiểu nhân như vậy, thì đợi lát nữa cậu ta có thể thêm một ít ‘gia vị’ trong món ăn của cô.” Tình Thiên mỉm cười nháy mắt với bạn tốt một cái.

“Nếu cậu sợ thì đừng ăn.” Đón ánh mắt chờ mong xem kịch hay của Tình Thiên, Canh Dần nhàn nhạt phun một câu.

–Dù sợ vẫn ăn, ai bảo những món anh nấu lại ngon như vậy, hơn nữa một năm chỉ được ăn một lần, ôi!!!”

Tình Thiên bắt lực lắc đầu, trời mới biết lần này để mời được cậu ta anh đã phải quần lầy cậu ta liên tục trong hai tuần mới thành công, hơn nữa còn phải trả tiền công, cho nên hôm nay không những phải ăn, mà còn phải ăn thật nhiều mới được.

“Đợi... đợi một chút, anh nói bữa cơm lát nữa tôi ăn là do anh ta nấu sao?” Hắc Doãn Tâm không thể tin vào tai mình, đồng thời ánh mắt lại càng nhìn về phía gã đàn ông xấu xa kia. Dù xét trên bất kì phương diện nào anh ta cũng nhìn không giống một đầu bếp!

“Đúng thế, cô có gì chỉ giáo sao?” Canh Dần lạnh lùng nhìn cô, miễn cưỡng hỏi.

“Anh là đầu bếp thật sao?” Hắc Doãn Tâm không thể không kinh ngạc, dù cô không thích thái độ ngạo mạn vô lễ của anh ta, nhưng cũng không thể coi nhẹ khí chất cao ngạo quý phái của anh ta, cho nên sao anh ta có thể là đầu bếp nấu ăn cho bọn họ được chứ?

“Về cơ bản tôi không được coi là một đầu bếp.” Canh Dần khẽ nhún mày, nhìn thấy sự kinh ngạc đồng thời vô thức lấy lòng anh trong mắt cô.

Nhưng thật sự anh không phải là một đầu bếp mà là tổng giám đốc của hệ thống khách sạn thuộc tập đoàn Murk, cho nên nấu ăn chỉ là một sở thích của anh, hoàn toàn không có liên quan gì đến công việc, chỉ là bất

kì người bạn nào đã từng ăn món do anh nấu đều tấm tắc khen không ngớt, thậm chí còn đặt cho anh biệt hiệu “vua đầu bếp”.

“Anh có ý gì?” Hắc Doãn Tâm ngây ngốc nhìn anh, anh không phải chuẩn bị nấu ăn sao, vậy mà lại nói mình không phải là đầu bếp, chẳng phải là rất mâu thuẫn sao?

“Nghĩa là món ăn do tôi nấu chỉ có bạn bè hoặc người thân mới được thưởng thức.” Canh Dần thực sự không hiểu vì sao mình lại trả lời câu hỏi của cô.

Cô có một mái tóc xoăn đen mượt, một đôi mắt biết nói, một đôi môi anh đào đỏ mọng và một làn da trắng nõn, căng mọng, khiến người ta có cảm giác muốn chạm vào.

Anh nhíu mày, không dám tin mình lại có cảm giác đó với cô!

Đặc biệt cô lại là một cô gái hơi điên khùng, cho nên nếu anh đủ lí trí, đủ thông minh thì nên tránh xa cô một chút, bởi vì anh có một dự cảm không lành.

“Tại sao?” Hắc Doãn Tâm nghi hoặc nhìn anh.

Cô ghét hẳn ta, lại càng ghét đàn ông để tóc dài, nhìn chẳng ra làm sao cả, dưới ánh đèn, mái tóc bạch kim dài đến vai của anh ta phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt, cảm tưởng như hào quang trên đầu một thiên sứ, chỉ tiếc là những lời nói và hành động của anh ta này giờ chẳng giống một thiên sứ tẹo nào.

“Bởi vì chỉ cần ăn món ăn cậu ấy nấu thì sẽ nghiện ngay tức thì, để tránh những phiền toái không cần thiết, cậu ấy chỉ nấu cho người thân và bạn bè mà thôi.” Tình Thiên tốt bụng trả lời.

“Nghiện? Không phải nói quá chứ?” Hắc Doãn Tâm buồn cười lắc đầu, phải biết là từ nhỏ cô lớn lên với các món ăn ngon, dù cô không cách nào cưỡng lại sự hấp dẫn của chúng, nhưng tính cho đến nay vẫn chưa có tay nghề của đầu bếp nào khiến cho cô phải nghiện, cho đến giờ, cô vẫn đang tìm kiếm món ăn ngon nhất thiên hạ.

“Thiên Sứ, đó là sự thật, không nói quá chút nào đâu.” Đến lúc này Thục Nữ không thể không lên tiếng.

Bởi cô cũng chỉ ăn một lần rồi nghiện luôn, cho nên khi biết đây có thể là lần cuối cùng tham gia offline, cô bèn yêu cầu Tình Thiên để những thành viên trong hội được một lần thưởng thức hương vị của cực phẩm trên thế gian.

“Có nói quá hay không đợi lát nữa cô sẽ rõ.” Canh Dần hơi khom người, ôm lấy cô rồi đi về hướng thang máy.

“Ay da, anh làm gì vậy?” không nghĩ anh lại đột nhiên bế cô, Hắc Doãn Tâm hét lên, cả người lại càng dẩy dựa.

-Làm gì nữa? Thằng ngốc cũng nhìn ra được tôi đang làm cái gì.

Mặc cô giãy dụa, bước chân anh vẫn tiếp tục hướng về phía trước, không chịu bất kì ảnh hưởng nào.

Anh ta, anh ta dám nói cô là đồ ngốc...

“Đương nhiên tôi biết anh đang làm cái gì, nhưng tôi không muốn anh bế tôi.” Hắc Doãn Tâm nhìn chăm chăm vào cái mặt nạ bạch hổ cực kì tinh xảo mà anh đang đeo, mặc dù nó rất đẹp, nhưng lại che đi khuôn mặt thật của anh, cảm giác đó khiến cô không thoải mái.

Anh không nói gì, chỉ cúi xuống nhìn hai chân cô, sau đó tiếp tục đi.

Hắc Doãn Tâm tức đến hộc máu, anh ta nhìn vậy là có ý gì chứ?

-Bỏ tôi xuống, tôi không muốn anh bế...

Anh dừng bước, lạnh lùng ngắt lời cô, “Cô không muốn tôi bế cô, thế cô muốn ai, Tình Thiên chắc? Cậu ấy không thể bế cô được, cho nên cô đừng làm loạn nữa.”

Đúng là đồ trẻ con, chẳng có chút nào gọi là trưởng thành cả, biểu hiện của cô lúc này khác một trời một vực với dáng vẻ của cô lúc ở khách sạn.

“Tôi làm loạn lúc nào? mà sao anh biết anh ta không thể bẻ tôi?” Hắc Doãn Tâm tức giận hỏi lại.

Dù trong đầu cô chưa từng có ý nghĩ muốn người khác bẻ, nhưng nghe anh nói như vậy, cô không chịu phục.

“Tình Thiên, muốn thay không?” ai dè, anh không trả lời cô mà đột nhiên quay đầu nhìn anh bạn này giờ vẫn đứng im không nhúc nhích kia.

“Không, mình không muốn Thực Nữ của mình hiểu nhầm, thôi đành phiền cậu tiếp tục bẻ cô ấy vậy.” Tình Thiên mỉm cười lắc đầu.

Nghe câu trả lời “không” của Tình Thiên, hai má Hắc Doãn Tâm đột nhiên nóng bừng, cô chưa bao giờ mất mặt đến thế, lúc này thì bị những lời nói vô lễ của anh ta sỉ nhục, giờ lại nghe thấy Tình Thiên không hề do dự từ chối.

-Cô nghe thấy chưa, nếu chưa, tôi có thể bảo cậu ấy nhắc lại một lần nữa.

“Vua đầu bếp, Thiên Sứ là khách của tôi cho nên tôi hi vọng cậu ấy cảm thấy không mình không được tôn trọng.” Nhìn thấy hai má Thiên Sứ đỏ bừng vì thẹn, Thực Nữ không thể không lên tiếng, dù có đắc tội với anh ta cô cũng không quan tâm.

Những lời nói của Thực Nữ khiến bước chân của Canh Dân bỗng chốc dừng lại.

“Thực Nữ...” Hắc Doãn Tâm hoảng hốt quay đầu lại nhìn Thực Nữ, nhìn bộ dáng cô như đang đánh liều một phen, rõ ràng là cô phải can đảm lắm mới nói ra những lời ấy.

Nhưng bọn họ không phải là bạn bè sao? Đã là bạn bè, tại sao nói chuyện lại còn phải lấy can đảm chứ? Đúng là lạ thật.

“Thực Nữ...” Tình Thiên hơi nhíu mày, dù anh cũng cảm thấy thái độ của bạn mình với Hắc Doãn Tâm hơi khác thường, nhưng anh cũng không cho phép Thực Nữ vô lễ như vậy.

“Thực Nữ, nếu cô cảm thấy tôi khiến khách của cô cảm thấy không được tôn trọng thì đây là lỗi của tôi, cô yên tâm, hôm nay chuyện này sẽ không xảy ra nữa đâu.” Canh Dân nhẹ nhàng ngắt lời Tình Thiên, sau đó tiếp tục đi về phía thang máy.

“Vốn dĩ là lỗi của anh.” Hắc Doãn Tâm không nhịn được khế nói, rõ ràng cô là khách, tại sao lại bị anh ta sỉ nhục như vậy, hơn nữa bọn họ chỉ là hai người xa lạ lần đầu gặp nhau!

Dù cô đã cố nói rất khế, nhưng Canh Dân vẫn nghe rõ, anh nhịn không được ghé đầu vào tai cô, hạ thấp giọng xuống chỉ đủ ỉnh cô nghe thấy, nói: “Cô lại muốn ngoắc tay thách thức tôi à?” “Ồ!” Hắc Doãn Tâm ngược đầu lên.

Anh ta...vừa nói cái gì?

Lần duy nhất cô ngoắc tay thách thức người khác chính là với người lái xe lỗ mãng lái chiếc xe màu bạc suýt đâm trúng cô hồi sáng.

“Tôi kêu cô bảo trọng, xem ra cô không làm nổi, đã vậy sao lúc đó lại còn từ chối ý tốt của tôi chứ?” nhìn dáng vẻ tròn mắt kinh ngạc của cô, Canh Dân bỗng cảm thấy trong lòng cực kì vui vẻ.

“A! anh, anh, anh...” Hắc Doãn Tâm kinh hãi, cả người càng trở nên cứng ngắc, không thể tin nổi anh ta chính là người đàn ông hồi sáng.

“Thiên Sứ, cậu sao vậy?” nghe thấy tiếng kêu kinh hãi của Thiên Sứ, lại thấy cô ấy dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Canh Dân, Thực Nữ vội hỏi.

“Cô có gì không ổn sao?” Đáy mắt Canh Dân hiện lên một nụ cười, giọng nói vẫn nhàn nhạt, không nóng không lạnh, khiến người khác không thể nhìn ra cảm giác trong lòng anh ta, cũng như không biết anh ta đang nghĩ cái gì.

“Không...không...không có gì.” Nhìn ánh mắt anh ta, Hắc Doãn Tâm đột nhiên chỉ muốn đào lỗ chui xuống, cô thầm nghĩ, may là bọn họ không biết thân phận thật của cô, nếu không chuyện này mà truyền ra ngoài thì cô thảm rồi!

“Thật không? Nhưng nhìn bộ dạng của cậu có vẻ không đúng.” Thục Nữ không yên tâm hỏi.

“Bởi vì mình ...bỗng nhiên thấy lạnh...” Hắc Doãn Tâm vội vàng chuyển đề tài.

Cô thà chết cũng không thể cho họ biết cô từng ngoắc tay thách thức anh ta, mặc dù lúc đó là anh ta sai, nhưng dù sao cô cũng không thể làm cái động tác vô giáo dục như thế được.

Không, cô tuyệt đối không thể cho bọn họ biết được.

“Đợi lát nữa sẽ hết lạnh thôi, cô cố chịu chút nhé.” Nghe vậy, Canh Dần bắt giắc ôm chặt cô hơn, sau đó nhanh chóng bước vào thang máy.

Anh sao có thể quên là cô bị dầm mưa ướt hết người chứ, xem ra lát phải nấu cho cô một bát nước gừng cho ấm người, nếu không rất dễ bị cảm lạnh.

“Ừ.” Hắc Doãn Tâm ngây ngốc gật đầu.

Anh bỗng nhiên ôm chặt, khiến cho cả người cô tạm thời dính chặt vào người anh, khuôn ngực vạm vỡ, nhiệt độ ấm áp trên cơ thể cũng như nhịp đập ổn định của trái tim anh khiến cô có cảm giác an toàn, cũng khiến cô quên luyến không rời xa, cô nhắm mắt lại, vùi đầu vào ngực anh.

Thục Nữ kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, nhưng khi cô định mở miệng hỏi thì bị Tình Thiên nãy giờ đứng bên ngăn lại, cô không nén nổi dùng ánh mắt tò mò nhìn anh như muốn hỏi : chuyện này là thế nào?

Tình Thiên cũng dùng ánh mắt trả lời cô: em cứ nhìn tiếp rồi sẽ rõ. Anh nở nụ cười như thể đang nghĩ ngợi điều gì, thực ra anh cũng rất muốn biết chuyện này rút cuộc là thế nào, nhưng anh không dại gì đi vuốt râu hùm vào lúc này.

Hắc Doãn Tâm lặng yên đắm chìm trong bồn nước nóng, chăm chú nhìn Thục Nữ đang ngồi bên cạnh bồn, vốn tưởng chờ đón mình chỉ là một phòng tắm bình thường, không ngờ lại là một bồn nước nóng tự nhiên, dù xét trên bất kì phương diện nào, cả tạo cảnh, thiết kế lẫn chất lượng nước đều khiến cho người ta có cảm giác như đang lạc vào suối nước nóng thiên nhiên hoang dã vậy.

“Thục Nữ, cậu là thiên kim tiểu thư của một gia đình giàu có phải không?” Hắc Doãn Tâm không nén được tò mò hỏi.

Muốn thiết kế một phòng tắm như thế này trong nhà nếu không bỏ ra mấy trăm triệu thì không thể nào làm được, cho nên cô nghĩ gia cảnh nhà Thục Nữ chắc không phải loại thường.

“Không phải, mình là trẻ mồ côi.” Thục Nữ lắc đầu nói.

“A! Mình xin lỗi, mình không biết, mình...” Hắc Doãn Tâm ngây người, sau đó lập tức xin lỗi Thục Nữ, do cô nhìn thấy hoàn cảnh ở đây nên mới cho rằng gia cảnh nhà Thục Nữ chắc cũng không khác xa nhà mình là mấy, cô không thể ngờ rằng Thục Nữ lại là trẻ mồ côi.

“Thiên Sứ, cậu không phải xin lỗi mình đâu, mặc dù mình là trẻ mồ côi nhưng mình rất may mắn.” Thục Nữ khẽ mỉm cười, nếu như cô không phải là trẻ mồ côi, có lẽ cô sẽ không thể gặp được Tình Thiên.

“May mắn mà cậu nói là Tình Thiên?” nhìn nụ cười hạnh phúc rạng ngời của Thục Nữ, Hắc Doãn Tâm không kìm được hỏi.

“Đúng thế, biểu hiện của mình rõ lắm sao?” cứ nhắc đến Tình Thiên là Thục Nữ lại đỏ mặt.

“Không phải, bởi vì biểu hiện của Tình Thiên càng rõ hơn cậu.” Hắc Doãn Tâm lắc đầu, nghĩ lại lời nói và hành động của Tình Thiên lúc này, mặc dù khiến cô mất mặt, nhưng ai bảo hai người họ là người yêu chứ, Tình Thiên từ chối cô cũng là lẽ đương nhiên.

“Thiên Sứ, lúc này xin lỗi cậu nhé, mình cũng không biết tại sao vua đầu bếp lại đối xử với cậu như vậy...” nghĩ lại chuyện ban này, Thục Nữ cảm thấy rất có lỗi với bạn mình.

“Thục Nữ, cậu đừng nói như vậy, nhưng mà tại sao hai người đều gọi anh ta là vua đầu bếp, biệt hiệu của anh ta không phải là Thiên sứ trong truyền thuyết sao?” Hắc Doãn Tâm ngắt lời bạn, sau khi tâm tình lắng xuống một lúc, cô phát hiện mình rất tò mò về con người ấy.

Thứ nhất là vì dường như anh ta có rất nhiều biệt hiệu; thứ hai là vì cái mặt nạ bạch hổ trên mặt anh ta khiến cô không thể không cảm thấy hứng thú với con người đó, đặc biệt là giọng nói lạnh lùng mê người của anh...

Trời ạ, đó chính là âm thanh mê hoặc lòng người của ác ma, nếu anh ta lại có vẻ ngoài anh tuấn như Tình Thiên nữa thì cô khẳng định không biết sẽ có bao nhiêu cô gái phủ phục dưới chân anh ta.

Nhưng nếu như thật sự anh ta có một vẻ ngoài anh tuấn như Tình Thiên thì tại sao lại phải che giấu sau cái mặt nạ khô khốc kia chứ?

Cho nên cách giải thích hợp lý nhất là trên mặt anh ta có khiếm khuyết gì đó, dù sao trên đời này không có ai là hoàn mỹ cả, anh ta đã có một giọng nói đầy mê hoặc cộng thêm một thân hình chuẩn như vậy, nếu lại có thêm một khuôn mặt anh tuấn không ai bì kịp thì ông trời quả thật là quá bất công rồi.

“Thiên sứ trong truyền thuyết là bí danh công tác của anh ấy trước đây, còn vua đầu bếp là bọn mình đặt cho anh ấy vì kĩ thuật nấu ăn của anh ấy nấu ăn cực kì, cực kì ngon.” Thục Nữ chỉ có thể giải thích sơ qua, bởi hiểu biết của cô về Canh Dân chỉ giới hạn ở mức anh ta là bạn thân của Tình Thiên.

“Kĩ thuật nấu ăn của anh ta thực sự giỏi đến vậy sao? Nhưng mà cái biệt danh vua đầu bếp này có vẻ hơi quá...đợi, đợi một chút, chẳng lẽ anh ta chính là Tổng giám đốc Canh Dân của hệ thống khách sạn thuộc tập đoàn Murk?” Hắc Doãn Tâm ngẩn người, rồi không thể tin nổi kêu lên.

Có thể sao?

Cái gã đàn ông xấu xa kia, dù ăn nói thô lỗ, ngạo mạn, nhưng không thể phủ nhận là trên người anh ta toát lên một loại khí chất và khí thế lạnh lùng, cao ngạo, thực sự rất có phong thái của kẻ có quyền.

“Đúng thế.” Thục Nữ mỉm cười gật đầu.

“Không phải chứ, anh ta thực sự là vua đầu bếp...” Hắc Doãn Tâm kinh ngạc đứng lên đi về phía Thục Nữ, giờ phút này đây cô hoàn toàn không có hứng thú tắm nước nóng, trong đầu cô lúc này chỉ là việc anh ta thực sự là Tổng giám đốc của hệ thống khách sạn thuộc tập đoàn Murk, một trong mười khách sạn đứng đầu thế giới.

“Tôi làm sao?” Đột nhiên, giọng của Canh Dân vang lên ở ngoài cửa.

Ánh mắt của Hắc Doãn Tâm vừa lúc chạm vào ánh mắt anh, khi phát hiện ánh mắt anh đang dừng trước ngực mình, cô nường theo đó nhìn xuống...

“A!” Cô hét lên, xấu hổ vì đang bị người khác nhìn thấy khi đang không mặc gì, cô chạy vội về phía bồn tắm nóng, ai ngờ do đang ướt nên cô bị trượt chân, “A...” cô hét lên, sau đó trừng mắt nhìn cơ thể trần truồng của mình mất trọng tâm, chuẩn bị đâm sầm vào bồn tắm....

“Thiên Sứ, cẩn thận!” Thục Nữ vội vàng đứng dậy, định chạy lại ôm lấy Hắc Doãn Tâm, nhưng có một người đã nhanh hơn cô.

“Cẩn thận!” khi mà chỉ một li nữa thôi là cả người Hắc Doãn Tâm sẽ đâm sầm vào bồn tắm thì Canh Dân đã ôm lấy cô.

“Hú hồn...sợ quá...” Hắc Doãn Tâm sợ hãi thở hắt ra, hoảng hốt ôm chặt lấy anh, bởi anh cho cô một cảm giác yên tâm. Trời ạ, chỉ một chút chút nữa thôi là cô đã đâm sầm vào bồn tắm, nếu anh ta không kịp thời cứu cô, mặt của cô có lẽ đã đập vào mấy tảng đá lồi lõm bên cạnh bồn tắm rồi.”

“Cô đi đứng sao lại không cẩn thận như vậy hả? Nếu tôi không kịp thời ôm lấy cô thì khuôn mặt cô hôm nay coi như xong.” Canh Dân bế cô ra xa bồn tắm, nghĩ lại một màn nguy hiểm lúc này, anh bất giác nhíu mày.

“Tôi...” Hắc Doãn Tâm kinh ngạc ngừng đầu lên. Anh ta lại còn mắng cô! Nếu không phải anh ta đột nhiên xuất hiện thì cô đâu bị dọa cho chạy về phía bồn tắm chứ.

Đợi, đợi một chút! Hình như lúc này cô chạy về phía bồn tắm là do cả người trần truồng, nói cách khác là cô bây giờ đang không một mảnh vải che thân bị anh ôm cứng trong lòng, nghĩ đến đó, cô cúi đầu, đúng lúc nhìn thấy bàn tay anh đang đặt ở dưới ngực cô!

“Anh là đồ không biết xấu hổ! Đồ háo sắc! Buông tôi ra!” mặt cô đỏ rần như phải bỏng, xấu hổ vì từ trước đến nay chưa từng bị người con trai nào tiếp xúc thân mật như vậy, theo phản xạ cô vươn tay, dùng hết sức đẩy anh ra.

Canh Dần không ngờ cô lại phản ứng mạnh như vậy, đột nhiên nói lỏng tay, chợt nghe một tiếng “rầm”, tiếp đó là tiếng của Hắc Doãn Tâm...

“Ay ui! Đau quá...” Mông tiếp đất đầu tiên khiến cô đau đớn kêu lên, nước mắt tuôn trào, xung quanh bồn tắm toàn là đá cuội nên cô chịu đau là lẽ đương nhiên.

“Thiên Sứ!” Thục Nữ hoảng hốt chạy vội về phía cô, vừa thở phào cô tránh được một phen, ai ngờ trong nháy mắt cô lại bị ngã.

“Cô đúng là ngu ngốc.” Dù nhìn bộ dạng cô cực kì đáng thương, mắt đỏ hoe, anh vẫn không nhìn được tức giận mắng.

“Anh mới là đồ háo sắc, huhu...đồ háo sắc...” anh ta lại còn mắng cô là đồ ngốc, Hắc Doãn Tâm tức đến nổi đầu muốn xì khói, vừa khóc vừa mắng, dù cô sớm biết anh ta không phải là hạng tử tế gì, nhưng không ngờ anh ta lại vô lương tâm đến thế.

“Cô...” Canh Dần nghe xong ngẩn người một lúc mới kịp phản ứng.

Đồ háo sắc! Tầm mắt anh hạ xuống thân thể trần truồng của cô, anh vốn cho rằng cô chỉ là một cô nhóc, không ngờ vóc dáng của cô lại thành thực mê người đến vậy...

“Đồ háo sắc, anh nhìn cái gì thế hả?” cảm giác được ánh mắt của anh, mặt cô lại càng đỏ.

“Cô nghĩ tôi muốn nhìn chặc? Nếu cô không ngu ngốc đẩy tôi ra thì tôi đâu có nhìn rõ thân thể trần truồng của cô như thế này chứ.” Canh Dần miễn cưỡng thu hồi ánh mắt, anh vốn chỉ định mang nước gừng, nhân tiện hỏi thăm cô một chút rồi quay lại nhà bếp, ai ngờ cô nhóc hậu đậu này lại làm mọi chuyện thành thế này, khiến anh vô tình thấy hết cơ thể cô.

“Anh...anh...anh... anh đã nhìn hết cơ thể tôi rồi, lại còn mắng tôi! Anh đúng là đồ đáng ghét, vừa ăn cắp vừa la làng!” Cơn giận của Hắc Doãn Tâm bùng nổ, nếu không phải mông cô đang bị đau, cô đã đứng lên liều mạng với anh ta rồi.

“Tôi được lợi gì từ cô? Lúc này nếu tôi không ôm cô thì cô đã ngã vào trong bồn tắm rồi, đúng là lòng tốt không được báo đáp, đã thế lại còn bị mắng là đồ háo sắc.” Nhìn cô giận đến mặt đỏ tía tai, anh không nhìn được muốn trêu cô một chút.

“Anh vốn là đồ háo sắc, rõ ràng biết bọn tôi đang tắm lại còn chạy vào. Ồ! Tôi biết vì sao anh lại đeo mặt nạ rồi, bởi vì anh căn bản không dám nhìn mặt người khác.” Hắc Doãn Tâm giận đến mức nói không kịp suy nghĩ.

“Tôi không dám nhìn mặt người khác, thế thì đã sao?” Canh Dần nhú mày, đây là lần đầu tiên có người dám đứng trước mặt mắng anh là không dám nhìn mặt người khác, không biết là nên khen ngợi cô dũng cảm hay nên nói cô không biết sống chết là gì.

“Anh...” Hắc Doãn Tâm tức đến nghẹn lời, cô chưa từng bị ai chọc điên đến thế mà anh ta lại dễ dàng làm được, nếu giờ trong tay cô cầm một con dao thì cô đảm bảo sẽ không nói hai lời, chém anh mấy dao rồi sau đó tính sau.

“Tôi làm sao?” nhìn cô tức đến run người, anh bỗng thấy buồn cười, trời ạ, đây là lần đầu tiên anh gặp một cô nhóc thú vị như cô.

“Nếu anh còn là đàn ông thì bỏ mặt nạ xuống đi.” Hắc Doãn Tâm trừng trừng nhìn anh, được lắm, anh ta đúng là đã chọc vào tổ kiến lửa rồi, dù anh ta có là Tổng giám đốc hệ thống khách sạn thuộc tập đoàn Murk đi chăng nữa thì cô cũng phải nghĩ cách làm cho anh ta bẽ mặt mới thôi.

“Không.” Anh chăm chú nhìn cô, rồi chậm rãi lắc đầu.

“Anh không phải là đàn ông.” Cái này gọi là thua không cúi đầu, dù cô biết rõ mình căn bản không phải là đối thủ của anh, nhưng cô không muốn thua dưới con mắt coi thường của anh.

“Haha...” anh đột nhiên mỉm cười.

“Anh cười...cười cái gì?” mặc dù tiếng cười của anh nghe rất êm tai, nhưng đột nhiên lại khiến cô nổi hết cả da gà.

“Không có gì, chỉ là nếu muốn tôi bỏ mặt nạ xuống thì cô sẽ phải trả giá đắt đấy.” Anh đã thề rằng, nếu ai muốn nhìn thấy khuôn mặt thật của anh thì sẽ phải trả giá, chỉ tiếc là cô không phải mẫu phụ nữ mà anh thích, có điều đùa với cô cũng khá thú vị.

“Trả giá?” Hắc Doãn Tâm nhìn anh thắc mắc, bỏ mặt nạ xuống mà phải trả giá đắt, đúng là lần đầu tiên nghe thấy.

“Đúng vậy.” Canh Dân gật đầu.

“Nghĩa là sao?” Hắc Doãn Tâm nghe không hiểu anh ta đang nói cái gì.

“Nghĩa là... nếu cô nhìn thấy khuôn mặt thật của tôi, thì cô sẽ phải lấy tôi, đến chết cũng không được rời xa tôi.” Anh cực kì nghiêm túc nói.

Cái mặt nạ bạch hổ này hoàn toàn là sự kiên trì của anh, ai bảo anh không thích khuôn mặt thật của mình lộ ra ngoài, cho nên số lần bỏ nó xuống chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi.

“Không phải chứ?” Hắc Doãn Tâm kinh ngạc thốt lên, nhìn thấy khuôn mặt của anh ta thì sẽ phải lấy anh ta, có vô lí quá không? “Cho tôi xin, nhìn thấy khuôn mặt thật của anh thì sẽ phải lấy anh, vậy nếu như 1 người đàn ông nhìn thấy khuôn mặt anh, chẳng lẽ anh ta cũng phải lấy anh à?”

“Không, đàn ông là ngoại lệ.” Anh không phải là gay.

“Ồ.” Ừ nhỉ, trừ khi anh ta đồng tính, xem ra cô đã hỏi một câu ngu ngốc rồi.

“Thực Nữ, các em tắm xong chưa? Hình như anh nghe tiếng của Dân.” Đột nhiên, giọng nói nhẹ nhàng của Tình Thiên vang lên ở cửa phòng tắm.

“A!” Hắc Doãn Tâm nghe thế lại một lần nữa sợ hãi hét lên, bị một người con trai thấy mình trong tư thế trần truồng không mảnh vải che thân đã khiến cô muốn đâm đầu vào tường rồi, giờ nếu có thêm một người nữa nhìn thấy, vậy cô còn sống nổi nữa không?

Không được, cô tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra được, cô phải trốn thôi...

“Chết tiệt!” Canh Dân vươn tay nhanh chóng đỡ cô dậy, sau đó ôm cứng cô vào trong lòng, động tác này tốn chưa đầy một giây, nhanh đến nỗi Thực Nữ đứng bên cạnh lại một lần nữa lắc đầu lè lưỡi.

Về phần Hắc Doãn Tâm, cô bị động tác nhanh như chớp của anh làm cho đơ người, lúc phản ứng được thì cả người đã nằm gọn trong vòng tay anh.

“Tình Thiên, anh đừng vào.” Nhắc thấy bóng Tình Thiên, Thực Nữ vội vàng nói.

“Hả?” Tình Thiên ngăn người, dù vị trí đứng của anh chỉ có thể thấy được lưng và động tác của Canh Dân, nhưng chỉ vậy cũng đủ cho anh hiểu được đang có chuyện gì xảy ra, nên anh mỉm cười quay người đi ra.

“Thực Nữ, giúp cô ấy mặc quần áo vào, còn nữa, cô nhắc cô ấy uống bát nước gừng đặt ở cửa phòng tắm nhé.” Nghe tiếng bước chân đã đi xa, Canh Dân mới buông cơ thể mềm mại trong lòng ra, sau khi dọn dẹp Thực Nữ xong, anh quay người đi ra, không ngoái đầu nhìn lại.

3. Chương 3

Đây là phòng ăn đặc biệt nhất mà Hắc Doãn Tâm nhìn thấy từ trước đến nay.

Ánh đèn mờ mờ ảo ảo, sàn gỗ trải một lớp chiếu cói tinh xảo, mát rượi, tường làm bằng kính trong suốt, có thể nhìn thấy hết tất cả khung cảnh mưa gió dữ dội bên ngoài, khiến cho cô vừa bước vào đã có cảm giác như mình đang đứng trong một thế giới khác vậy.

“Thiên Sứ, chắc là cậu đói bụng rồi phải không?” thấy Hắc Doãn Tâm ngẩn người ngồi nhìn khung cảnh bên ngoài, Thục Nữ nhẹ nhàng hỏi.

“Ừ, mình cũng hơi đói rồi.” Hắc Doãn Tâm quay đầu lại, nhìn thấy hai người Thục Nữ và Tình Thiên, Thục Nữ đang lo lắng nhìn cô, trong khi Tình Thiên đang tươi cười thưởng trà.

-Thiên Sứ, mặc dù vừa rồi xảy ra một số chuyện khiến cậu không vui, nhưng cậu cứ tin ở mình, đợi lát nữa khi thưởng thức các món ăn chắc chắn sẽ khiến cậu hài lòng.

Thục Nữ biết hôm nay Hắc Doãn Tâm đã phải chịu không ít uất ức, nên điều duy nhất cô có thể làm cho cô ấy là để cô ấy thưởng thức những món ăn có thể nói là cực phẩm trên thế gian.

“Tớ đang rất chờ mong đây.” Hắc Doãn Tâm gật đầu, nếu như Canh Dần đã được đặt cho biệt hiệu là vua đầu bếp thì cô tin rằng món ăn anh nấu chắc chắn sẽ rất ngon, chỉ là cô từ nhỏ lớn lên nhờ cao lương mỹ vị nên tiêu chuẩn ăn uống của cô rất cao, cho nên đối với bất kì một món ăn nào cô cũng đều có một bản đánh giá trong đầu, chỉ là không biết món ăn của anh có thể đạt được mấy sao.

“Thực ra tôi lại muốn khuyên cô đừng ăn món cậu ấy nấu.” Tình Thiên này iwow chỉ đứng một bên lắng nghe bỗng mở miệng khuyên cô.

“Tại sao?” Hắc Doãn Tâm kinh ngạc nhìn anh.

“Cô có thể chịu nổi cảm giác được ăn một món ăn ngon nhất trần đời rồi sau đó không thể ăn thêm một lần nào nữa không? Nếu không thể thì tôi chân thành khuyên cô tốt hơn hết là đừng ăn.” Tình Thiên trả lời, mắt liếc thấy một bóng người đi vào phòng không một tiếng động, xem ra bữa tiệc sắp bắt đầu rồi.

Hắc Doãn Tâm ngẩn ra một lúc, rồi nói: “Tôi nghĩ là tôi không thể chịu được cảm giác đó, nhưng nếu như bảo tôi đừng ăn thì tôi cũng không làm được, cho nên nếu như để được ăn một món ăn ngon nhất trần đời mà phải trả một cái giá nào đó, hoặc phải hi sinh tính mạng thì tôi cũng không hối hận.”

“Haha...tiểu thư Thiên Sứ, không ngờ cô đúng là fan của món ngon như lời Thục Nữ nói.” Tình Thiên bắt đầu cười thành tiếng, hoàn toàn không ngờ cô có thể vì một món ăn mà bất chấp hết thảy, nhưng kể ra, cô có thể đến tham gia offline trong thời tiết mưa bão như thế này cũng đủ thấy niềm đam mê của cô với món ăn ngon lớn đến như thế nào.

“Có lẽ vậy.” Cô cũng không hiểu vì sao mình không giống với các cô gái khác, thích dạo phố mua đồ hiệu, mua trang sức mà lại mê món ngon, dù gia đình cô rất giàu có, tiền tiêu vặt của cô cũng không ít, nhưng cô chỉ thích bỏ tiền vào các món ăn, mãi cũng không chán.

“Tôi nghĩ cô giống heo hơn thì có.” Canh Dần cười lạnh lùng chen vào, sau đó lần lượt bày những món ăn trên tay lên bàn.

“Ồ! Anh... anh... anh... từ lúc nào...” Hắc Doãn Tâm bị giọng nói đột ngột vang lên của anh dọa cho hết hồn, tiếp đó cô nhìn thấy cánh tay thon dài của anh đang lần lượt bày các đĩa thức ăn lên bàn, nhanh nhẹn nhưng không kém phần thanh lịch, nho nhã.

Trời ạ, cô hoàn toàn không nghe thấy tiếng anh bước vào phòng!

“Từ từ thưởng thức nhé.” Anh nhẽ nhưn mày, nói xong quay lưng rời đi.

“Đương nhiên rồi.” Hắc Doãn Tâm hung hăng nhìn bóng lưng đang dần đi xa, sau đó giận dữ thu hồi ánh mắt, cầm đũa chuẩn bị thưởng thức bỗng ngẩn người nhìn món bạch quả nướng sốt miso(tớ không hiểu lắm về ẩm thực nên dịch không biết chính xác không, nếu có gì sai sót mong các bạn bỏ qua cho)

Bởi vì đây là món khai vị nổi tiếng nhất của am Dã Thảo Nhất Vị (mình không tìm được tên tiếng Nhật của nó, mong mọi người thông cảm) ở Kyoto Nhật Bản, mà cách chế biến này chính là đỉnh cao của kĩ thuật chế biến kaiseki ryōri, nhìn hạnh nhân được nướng vừa chín tới, dù là về màu sắc, mùi vị hay cách nêm gia vị đều không khác gì cách nấu của Nhật, chỉ có điều muốn nấu món này thì điều kiện tiên quyết là kĩ thuật dùng dao phải cực kì đỉnh, sau đó phải kể đến là phải kiểm soát được độ to nhỏ của lửa, thời gian đun cũng như mùi vị của món ăn.

“Mình bắt đầu đây.” Cô dùng đũa nho nhả gắp một hạt hạnh nhân cho vào miệng, một mùi hương nức mũi mang theo hơi thở của mùa thu xông lên trong miệng, tiếp đó một cảm giác xốp giòn hơi đắng xông lên não, cả người cô như tan chảy...

Trời ạ, cô chưa bao giờ được ăn một món ăn nào ngon đến vậy, mùi vị thậm chí còn ngon hơn cả am Dã Thảo Nhất Vị, và cô cũng chưa bao giờ cảm động, hạnh phúc như giờ khắc này, chỉ một hạt hạnh nhân nhỏ nhoi, không thể tưởng được lại có thể khiến cô mơ mơ màng màng, cả người có một cảm giác ngọt ngào khó có thể hình dung bằng lời...

Một tiếng “xoảng” vang lên, đũa trong tay cô rơi xuống, cả người cô bắt đầu run rẩy kịch liệt, nước mắt từng giọt từng giọt không ngừng tuôn rơi...

“Thiên Sứ, cậu sao vậy?” nhìn bộ dạng của Hắc Doãn Tâm lúc này, Thục Nữ lo lắng hỏi.

“Tớ...tớ...tớ...tớ...” cô muốn nói nhưng lại phát hiện ra rằng mình xúc động đến không nói nên lời, những giọt lệ hạnh phúc đọng đầy hốc mắt, một giây sau, cô cảm thấy trời đất bỗng dừng méo mó rồi quay tròn, cả người không đủ sức đứng vững bỏ nhào ra sau—“A...” Thục Nữ hét lên.

“Cô ấy hơi lạ!” Tình Thiên phóng như tên bắn về phía Hắc Doãn Tâm, nhưng khi thấy bóng Canh Dân thì anh bỗng dừng lại, về phần Hắc Doãn Tâm, trong thời khắc cô sắp tiếp đất đã được Canh Dân đỡ được, nằm gọn trong lòng anh.

“Cô đúng là luôn gây rắc rối cho tôi mà.” Anh nhướn mày, nhìn cô gái đang mềm nhũn trong lòng mình, khuôn mặt nhợt nhạt không ngừng rơi lệ kia lại gọi lên những rung động ở tận nơi sâu kín nhất tâm hồn anh.

“Tôi...tôi...” Anh ta nghĩ là cô muốn vậy chắc? Cô làm sao biết đồ ăn anh ta nấu lại ngon đến như vậy, đến nỗi làm cô cảm động mãi không thôi, nhưng thử một nỗi là cô không tài nào nổi giận với một người có kĩ thuật nấu ăn ngon như vậy được, dù anh ta có dùng những lời sỉ nhục, vô lễ, đặt điều hơn thế đi chăng nữa thì giờ này cô cũng không thể nào nổi giận với anh ta.

“Khóc đến mức này, tôi thấy cô không hợp ăn món tôi nấu rồi.” Nhìn thấy sự cảm kích trong mắt cô, Canh Dân càng nhíu mày, anh có thể chấp nhận việc cô không thích món ăn mình nấu, nhưng không tài nào chấp nhận việc cô chỉ mới ăn món khai vị đã cảm kích đến phát khóc, bởi vì như vậy khoa trương quá.

“Anh...anh...anh...” Cô không hợp ăn món anh nấu! Ý của anh là sau này sẽ không nấu cho cô ăn nữa.

Khó khăn lắm cô mới tìm thấy một món ăn khiến cô cảm kích, khiến cô hạnh phúc nhường ấy, sao anh ta có thể tàn nhẫn với cô đến vậy?

“Hít thở sâu rồi hãy nói.” Cô ta rốt cục làm sao vậy? Ăn mỗi hạt hạnh nhân bỗng nhiên biến thành bộ dạng thế này, đúng là bó tay.

Hắc Doãn Tâm bắt tri bắt giác làm theo lời anh ta, hít vào, thở ra, hít vào, thở ra...

“Đỡ hơn chưa?” anh nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô, vội hỏi.

“Rồi.” Hắc Doãn Tâm gật đầu.

-Vậy cô có thể tự đứng được không?

“Được.” Hắc Doãn Tâm lại gật đầu.

Lúc này Canh Dân mới từ từ rời lỏng tay, thấy cô có thể đứng vững, anh mới buông tay ra.

“Thiên Sứ, cậu vẫn ổn chứ?” Thục Nữ lo lắng hỏi, vốn tưởng cô ăn món do Canh Dân nấu sẽ tấm tắc khen không ngớt, ai dè cô mới ăn một miếng đã thành ra thế này.

“Dân, không phải là cậu đã cho thêm chút “gia vị” gì vào đĩa thức ăn của Thiên Sứ đấy chứ?” Tình Thiên đứng bên cạnh cười hỏi.

“Không phải chứ, vua đầu bếp?” Thục Nữ hoảng hốt quay đầu nhìn Canh Dân, anh ta sẽ không nhẫn tâm đến thế chứ?

Canh Dần ngẩng đầu trừng mắt nhìn Tình Thiên, đáng ra lúc đó anh không nên mềm lòng nhận lời cậu ta, để bây giờ tự chuốc lấy phiền phức.

-Cảm ơn cậu đã nhắc nhở, lát nữa tớ sẽ nhớ thêm vào đĩa thức ăn của cậu một ít “gia vị”.

“Dần, cậu không thể trách tớ hỏi vậy, cậu xem, bọn tớ ăn vẫn bình thường, mỗi cô ấy bị như vậy.” Tình Thiên mỉm cười đưa ra một nghi vấn hết sức logic.

“Cậu...” Canh Dần rất muốn bóp chết cậu ta, nhưng bộ dạng của Hắc Doãn Tâm như vậy khiến anh không thể phản bác lại chất vấn của cậu ta được.

“Xin lỗi anh Tình Thiên, đây không phải là việc của anh.” Nghe Tình Thiên nói vậy, Hắc Doãn Tâm không kìm được mở miệng nói, dù cô không thích Canh Dần, nhưng bởi vì món ăn anh ta nấu quá ngon, nên cô đành phải nói đỡ anh ta.

Hắc Doãn Tâm vừa nói xong, cả ba người Canh Dần, Tình Thiên, Thục Nữ quay ra kinh ngạc nhìn cô, nhất là Canh Dần, cô ta không phải rất ghét anh sao? Tự nhiên lại nói đỡ cho anh mà không phải là thừa dịp bỏ đá xuống giếng!

“Nếu đã vậy, sao lúc nãy cô vừa run rẩy lại vừa khóc chứ?” Tình Thiên tò mò nhìn cô, ngay từ đầu không phải hai người họ như nước với lửa sao, giờ tự nhiên cô lại nói đỡ cho anh ta, anh không tò mò mới là lạ.

“Bởi vì...bởi vì...” Hắc Doãn Tâm đột nhiên đỏ mặt không nói, đây là lần đầu tiên cô có phản ứng như vậy, ánh mắt cô bất giác nhìn về phía Canh Dần, còn anh nãy giờ vẫn nhìn cô chằm chằm, ánh mắt lạnh lùng của anh khiến trái tim cô như bị thiêu đốt.

“Bởi vì cái gì?” cô đỏ mặt lại càng khiến người ta tò mò, Tình Thiên bất giác liếc ông bạn tốt một cái thì nhận được ánh mắt cảnh cáo của anh ta, xem ra có người không vừa mắt với anh rồi, lát nữa ăn nhất định phải cẩn thận một chút.

“Bởi vì...bởi vì đồ ăn ngon quá, khiến cho tôi cảm thấy vừa hạnh phúc lại vừa cảm động, cho nên...cho nên tôi mới không kìm được mà bật khóc.” Hắc Doãn Tâm đành phải đưa ra câu trả lời, nhưng đúng là rất mất mặt, nên nói xong cô xấu hổ cúi đầu không dám ngẩng lên.

Nghe xong câu trả lời của cô, ba người còn lại ngẩn người, nhất là Canh Dần, một thứ cảm xúc mới lạ cuộn cuộn trào dâng trong lòng anh, khiến cho trái tim xưa nay vốn lạnh lùng ngạo nghễ của anh bỗng chốc trở nên ấm áp, cảm xúc này khiến anh cực kỳ bất an.

Vốn tưởng nghe ông mọi người sẽ cười ầm lên, nhưng một lúc sau vẫn không có âm thanh nào, Hắc Doãn Tâm ử rử ngược đầu lên, nhìn thấy ba người bọn họ nhìn chằm chằm mình không rõ đang nghĩ cái gì, khiến cô bất giác hoảng hốt, “mấy người muốn cười thì cười đi, tôi biết là mình rất ngốc, chỉ vì được ăn một món ngon mà khóc tu tu, nhưng thực sự là tôi không kìm được, bởi vì món ăn quá ngon...”

“Được rồi, cô đã không sao nữa thì tôi sẽ vào bếp làm món thứ hai.” Canh Dần ngắt lời cô, anh có một dự cảm không lành là nếu để cô nói hết câu thì chắc anh sẽ lên cơn đau tim mất, cho nên nói xong, anh lập tức quay người đi thẳng vào bếp.

“Thiên Sứ, cậu vẫn khỏe chứ?” Thục Nữ lo lắng nhìn cô.

“Thục Nữ, mình khỏe, mình xin lỗi lúc nãy đã làm mọi người phải lo lắng.” Hắc Doãn Tâm xấu hổ nói.

“Thiên Sứ, cậu đừng nói vậy, chỉ cần cậu thấy món ăn vua đầu bếp nấu ngon là mình vui rồi.” Thục Nữ lắc đầu, dù cô cũng cảm thấy món ăn Canh Dần nấu rất ngon, khiến cô có cảm giác hạnh phúc khi được thưởng thức, nhưng cô chưa từng cảm động đến phát khóc như cô ấy, cô tin chắc rằng điều này đối với một đầu bếp mà nói chính là sự tán thưởng chân thật nhất.

“Thục Nữ, cảm ơn cậu.” Hắc Doãn Tâm cảm kích nhìn Thục Nữ, nếu không có cô ấy, cô không thể ăn được món ăn ngon đến thế.

-Không, Thiên Sứ, người phải nói cảm ơn là mình mới đúng, đồng thời mình cũng xin lỗi cậu, bởi vì hôm nay là lần cuối cùng mình tham gia offline, hi vọng cậu có thể thứ lỗi cho việc mình rút khỏi hội.

“Hả? Tại sao?” Hắc Doãn Tâm hoàn toàn không ngờ là cô sẽ rút khỏi hội.

-Mình xin lỗi, có một số lí do mình không tiện nói ra, hi vọng cậu hiểu ình, nếu cậu muốn tìm mình, chúng ta có thể liên lạc qua mail.

Hắc Doãn Tâm chăm chú nhìn cô ấy, rồi như hiểu ra điều gì, nói: “Thục Nữ, đừng nói xin lỗi, mình tin rằng chúng ta còn có ngày hội ngộ, hôm nay chúng ta chỉ cùng nhau chúc mừng thôi, được không?”

“Được.” Thục Nữ gật đầu, hốc mắt đỏ hoe nhìn cô.

Tình Thiên nhìn hai người họ, rồi bỗng đột nhiên đứng dậy.

“Tình Thiên?” Thục Nữ tò mò nhìn anh.

“Đã gọi là chúc mừng thì không thể không có rượu.” Tình Thiên mỉm cười rồi đi ra cửa.

“Đúng vậy, đã gọi là chúc mừng thì phải uống rượu.” Hắc Doãn Tâm đồng tình hưởng ứng.

-Ngon quá, ngon quá... huhu...

Hắc Doãn Tâm vừa ăn vừa khóc, bắt đầu từ món khai vị, rồi các món tiếp theo, món nào cũng khiến cô vừa hạnh phúc vừa cảm động mà bật khóc, đặc biệt là món gỏi cá nóc, thịt cá tươi mềm ăn vào như tan chảy trong miệng, lại còn ẩm đất ngào ngạt hương bưởi và nấm Tùng nhung, có hương vị của hoa cỏ mùa thu, còn có dưa chua Nhật Bản (gần như dưa góp ở mình, nhưng nguyên liệu phong phú hơn, có thể là cần tây, dưa chuột...), nộm nẫu, tempura, còn có Nanakusa gayu (một loại cháo gồm 7 loại rau củ cỏ, người Nhật thường ăn vào ngày 7-1 hằng năm) và món tráng miệng đậu đỏ ướp lạnh uống kèm với trà matcha.

Trời ơi! Cô hạnh phúc đến ngất ngây, chỉ cần nghĩ đến việc sau này không được ăn những món ăn ngon tuyệt như thế nữa, cô cảm tưởng như cuộc sống này đã không còn ý nghĩa gì nữa.

“Cô có thể không khóc nữa được không?” Canh Dần miễn cưỡng nói, làm xong món tráng miệng, anh dọn dẹp nhà bếp rồi đi vào phòng ăn, vừa vào đã thấy cô nước mắt đầm đìa, khóc như mưa, khiến anh càng nhìn càng khó chịu.

Nhìn cô cảm động và hạnh phúc đến rơi lệ, khiến anh không thể không để ý, mà cảm xúc này lại như một mũi kim đâm vào trái tim anh, anh ghét cái cảm giác này, cũng không muốn bản thân mình có loại cảm giác này, nhưng ngặt một nỗi nó cứ dâng đầy trong trái tim anh, nên cách tốt nhất là tránh xa cô ra.

“Được, chỉ cần sau này tôi còn có thể được ăn món anh nấu.” Hắc Doãn Tâm mong chờ nói.

“Không thể.” Câu trả lời của anh làm tan vỡ giấc mộng của cô.

“Chỉ cần anh đồng ý thì sẽ là có thể.” Hắc Doãn Tâm vẫn chưa từ bỏ.

“Tôi không đồng ý.” Anh nói chắc như đinh đóng cột.

“Đừng như vậy mà, anh biết món anh nấu ngon đến thế nào không? Đó là ông trời phò thác cho anh...” Hắc Doãn Tâm không kìm được kích động, muốn thuyết phục anh.

“Vô vị.” Anh ngắt lời cô.

-Tôi vẫn chưa nói xong, anh có thể trước tiên nghe...

-Không cần thiết.

“Chẳng lẽ chỉ người thân và bạn bè của anh mới được ăn món anh nấu sao?” Hắc Doãn Tâm bắt đầu tức giận, sao anh ta không để cô nói hết câu chứ?

-Đúng thế.

“Vậy tôi làm bạn của anh được không?” Hắc Doãn Tâm ngay lập tức tự đề cử.

“Tôi không kết bạn với mấy cô nhóc.” Anh từ chối không chút do dự. Anh muốn tránh cô ta còn không kịp, đại gì mà kết bạn với cô ta.

“Anh...” Hắc Doãn Tâm sững sờ nhìn anh, chưa bao giờ cô gặp một người khó dằn xếp như anh ta, cho dù có đi nữa, chỉ cần cô nở nụ cười ngọt ngào như thiên sứ, đối phương ngay lập tức sẽ đồng ý, xem ra cô không thể không giở chiêu cuối cùng rồi!

“Cô còn muốn nói gì nữa?” Anh cau mày, cô ta vẫn chưa chịu từ bỏ.

“Tôi muốn anh nhận tôi làm em gái nuôi, có được không?” Hắc Doãn Tâm hít thật sâu, sau đó ở một nụ cười rạng rỡ.

Em gái nuôi!

Canh Dần ngẩn người, khi nhìn nụ cười trong sáng mê người như thiên sứ của cô, hô hấp của anh như ngừng lại, anh vẫn biết cô rất xinh đẹp, rất động lòng người, nhưng không ngờ khi cô cười lại quyến rũ đến nhường ấy.

Anh cảm giác nội tâm vốn lạnh lùng của anh bỗng rạn vỡ, anh ngẩn ngơ nhìn cô một hồi, lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy may mắn vì đeo mặt nạ trên mặt, nếu không bộ dạng anh ngẩn người nhìn cô như vậy chắc chắn là rất mất mặt.

“Tôi không thiếu em gái nuôi.” Anh dùng giọng điệu lạnh lùng hơn bình thường trả lời cô, cũng là để hai người này giờ hóng hớt bên cạnh, nhất là Tình Thiên nghe, ánh mắt ẩn chứa nụ cười của cậu ta khiến anh cực kì khó chịu.

“Anh đừng từ chối nhanh như vậy chứ, anh biết nếu nhận tôi làm em gái nuôi thì sẽ được lợi gì không?” Hắc Doãn Tâm quyết định lấy lợi ích ra để thuyết phục anh, mặc dù anh là Tổng giám đốc của hệ thống khách sạn thuộc tập đoàn Murk, nhưng nếu có thêm một cô em gái nuôi có gia cảnh hiển hách như cô, chỉ cần là người thông minh thì sẽ không đại gì mà từ chối.

“Có lợi gì?” anh liếc nhìn cô, không ngờ cô cũng biết cách nhả mồi để dẫn dụ anh.

-Trước hết là có thêm một cô em gái quan tâm anh...

“Tôi không cần tình cảm gia đình.” Anh ngắt lời cô. Anh không cần người khác quan tâm, hơn nữa lại là sự quan tâm từ một cô em gái nuôi.

“À...không cần tình cảm gia đình cũng không sao, tôi có thể giúp anh mở rộng địa bàn kinh doanh...” Hắc Doãn Tâm hơi bất ngờ, sau đó lập tức phản ứng lại tiếp tục tự đề cử.

“Haha...cô giúp tôi mở rộng địa bàn kinh doanh?” nghe xong anh bật cười, nếu cô ta biết được quan hệ của anh và bố cô ta, chắc chắn sẽ không nói những lời này.

“Đúng vậy, có cái gì đáng cười sao?” Hắc Doãn Tâm khó hiểu, phải biết rằng nhà họ Hắc chính là tập đoàn Hắc thị, nằm trong top 10 tập đoàn lớn nhất toàn cầu, cho nên việc giúp anh ta mở rộng địa bàn kinh doanh chỉ là một việc cón con.

“Cô có thể giúp tôi mở rộng địa bàn kinh doanh như thế nào?” Canh Dần ngừng cười, anh có thể trực tiếp nói cho cô biết quan hệ giữa anh và bố cô, như vậy mới khiến cô từ bỏ hi vọng, nhưng anh đột nhiên bỗng có một cảm giác rất khó diễn đạt thành lời.

“Nói chính xác thì không phải là tôi mà là gia đình tôi.” Hắc Doãn Tâm buộc phải chữa lại, dù sao bây giờ cô cũng chỉ là một sinh viên đang theo học tại học viện Tân Nương, chưa vào làm việc trong tập đoàn Hắc thị.

“Gia đình cô?” anh bắt đầu cảm thấy bất an khi cô định tiết lộ thân phận, mặc dù Thục Nữ không biết, nhưng Tình Thiên lại biết khá rõ quan hệ của anh với tập đoàn Hắc thị.

“Tôi vốn dĩ không định nói, bởi vì sợ sẽ nguy hiểm đến tính mạng hoặc mang đến những phiền phức không đáng có, nhưng tôi tin Thục Nữ, nên tôi cũng tin tưởng mọi người ở đây. Tôi họ Hắc, tên Doãn Tâm, Thiên Sứ là biệt danh người nhà đặt cho tôi.” Hắc Doãn Tâm nói ra thân phận thật của mình.

Chỉ cần được ăn món Canh Dần nấu, đến bí mật tổ tông tám đời cô cũng có thể nói cho anh biết.

“Cô...có quan hệ với Hắc Thủ Thành sao?” Tình Thiên ngẩn người, vội vàng hỏi trước khi Canh Dần kịp trả lời, mặc dù trên thương trường không có nhiều người họ Hắc, nhưng nhìn sự tự tin của cô, khó mà không tưởng tượng ra mối liên hệ giữa cô và tập đoàn Hắc thị.

“Ông ấy là bố tôi.” Hắc Doãn Tâm gật đầu.

“Không phải chứ!” Thục Nữ này giờ vẫn im lặng lắng nghe bỗng thốt lên, dù cô từng nghĩ Thiên Sứ có thể là con gái một gia đình giàu có, nhưng thật không ngờ cô ấy lại là con gái một gia đình quyền thế giàu có bậc nhất như nhà họ Hắc.

“Chẳng trách cô có thể nói như vậy, bởi vì gia đình cô đúng là có thể giúp Dần mở rộng địa bàn kinh doanh.” Tình Thiên nhìn về phía ông bạn tốt, về việc cậu ta không hề có phản ứng kinh ngạc khi nghe cô tiết lộ thân phận, anh nghĩ Dần đã sớm biết trước rồi.

Chỉ là mối quan hệ giữa tập đoàn Hắc thị và tập đoàn Murk trên thương trường, dù không phải là đối thủ nhưng cũng không phải là đối tác, nói cách khác, Canh Dần càng không thể nhận cô ấy làm em gái nuôi.

“Vậy anh có đồng ý nhận tôi làm em gái nuôi không?” Hắc Doãn Tâm hồi hộp nhìn anh.

“Không, câu trả lời của tôi vẫn không thay đổi.” Canh Dần thở dài.

“Tại sao?” Hắc Doãn Tâm kinh ngạc hỏi, cô đã tiết lộ gia thế của mình, theo lí mà nói thì anh phải vui vẻ mà ngay tức thì nhận cô làm em gái mới đúng, nhưng kết quả lại không như vậy!

-Tôi không có hứng nhận em gái nuôi, còn nữa, nếu tôi muốn mở rộng địa bàn kinh doanh, tôi cũng không cần sự giúp đỡ của bố cô.

“Đúng vậy, Hắc tiểu thư, Dần đến kết bạn còn lười nữa là, nói gì đến nhận em gái nuôi.” Câu trả lời của bạn tốt rõ ràng không muốn cho cô ấy biết mối quan hệ không được tốt giữa bọn họ và nhà họ Hắc, đã vậy thì anh đương nhiên cũng nên giúp bạn một tay.

“Không nhận em gái nuôi, vậy nếu là bạn gái thì sao?” Hắc Doãn Tâm bối rối.

“Tôi cũng không cần tìm bạn đời.” Canh Dần bắt đầu thấy đau đầu, cô ta lẽ nào không biết xấu hổ sao? Nói cho cùng, nếu cô ta không từ bỏ là vì anh chứ không phải vì món ăn của anh thì anh còn có chút cảm động, nhưng bây giờ...

Anh chỉ muốn cô ta biến đi.

4. Chương 4

“Tôi có nói là làm bạn đời của anh đâu, tôi chỉ muốn làm bạn gái của anh thôi mà!” Hắc Doãn Tâm vẫn chưa từ bỏ hi vọng, tiếp tục nói.

“Muốn làm bạn gái của tôi thì điều kiện tiên quyết là phải kết hôn, cô còn quá trẻ, đang ở tuổi ăn tuổi chơi, tôi chắc là cô chưa có dự định bước lên thảm đỏ về nhà chồng đâu.” Anh biết có những người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, không may cô chính là loại người đó, nên nếu không phải là một thử thách thật sự thì cô sẽ không chịu từ bỏ ý định.

Hắc Doãn Tâm ngăn người, rồi kiên quyết gật đầu với anh ta, chỉ cần có thể được ăn món anh ta nấu, bảo cô làm gì cô cũng đồng ý, “Đúng là tôi vẫn còn trẻ, nhưng nếu có đối tượng tốt thì tôi cũng không bài xích việc lấy kết hôn làm điều kiện để qua lại.”

Năm chị em cô khi đến 18 tuổi sẽ phải vào học trong học viện Tân Nương, mục đích là sau khi bọn họ tốt nghiệp sẽ bị đem gả đi, cho nên cô sớm đã chuẩn bị tâm lí để kết hôn.

“Cô là con cóc hả? Ăn đối với cô quan trọng đến thế cơ à?” Canh Dần không kìm được cao giọng mắng cô.

Anh không thể chấp nhận được việc một người có thể vì ăn mà đồng ý đánh đổi hạnh phúc cả đời của bản thân mình, cô ta thậm chí còn không biết bộ dạng của anh như thế nào, nói cách khác, món ăn của anh còn có sức hút hơn chính bản thân anh, nghĩ đến đây, anh cảm giác như có một ngọn lửa đang bùng cháy ở trong lòng.

“Đương nhiên rồi, bởi vì nếu không được ăn thì người ta sẽ bị chết đói.” Hắc Doãn Tâm thật thà đáp.

“Cô...” Canh Dần tức đến nghẹn lời.

“Haha...” Tình Thiên không nhịn được bật cười.

“Tôi nói sai sao?” Hắc Doãn Tâm khó hiểu quay lại nhìn Tình Thiên.

“Không, cô nói rất đúng, người ta nếu không ăn sẽ bị chết đói.” Tình Thiên gật đầu khẳng định, chỉ là câu trả lời này đối với Canh Dần mà nói chính xác là một sự sỉ nhục.

“Được rồi, vậy để tôi xem xem cô có thể vì ăn mà làm được những chuyện gì.” Canh Dần lạnh lùng đi đến chiếc bàn ăn bên cạnh Hắc Doãn Tâm, có người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, anh phải cho cô ta nếm mùi đau khổ một chút.

“Cái gì?” Hắc Doãn Tâm nghi hoặc nhìn Canh Dần đang đi đến bên cạnh mình.

“Dần, cậu không phải định...” Tình Thiên khẽ cau mày, nhìn hành động của cậu ta, không phải muốn dùng cách đó để thử? Mặc dù hội mấy người bọn họ đều nhất trí rằng biện pháp đó rất hiệu quả, nhưng trừ khi bắt buộc, nếu không sẽ không dùng đến nó, không ngờ...

“Hắc Doãn Tâm, nếu cô có thể uống hết thứ này, tôi chấp nhận cô là bạn gái của tôi.” Canh Dần vừa nói vừa vươn tay ra, sau đó đặt ngón tay lên miệng một cái cốc uống rượu, kế đó anh lấy từ trong túi ra một con dao tiện lợi, rồi giống như đang gọt vỏ hoa quả, anh cắt một miếng thịt từ ngón tay, máu tươi từ đó chảy ra...

Hắc Doãn Tâm ngây ngốc nhìn miếng thịt đang nổi bông bênh trong cốc máu, toàn thân bất động, đầu trống rỗng, cô không ngờ thứ mà anh ta muốn cô uống lại là máu và thịt của anh ta, dù cô có thể vì ăn mà lên núi đao, xuống biển lửa, nhưng uống máu và thịt người thì...

Hix, cô buồn nôn quá!

Hơn nữa cô còn tận mắt chứng kiến một màn máu tươi chảy ròng ròng, chỉ cần nghĩ lại thôi cũng đủ khiến cô muốn ngất xỉu rồi, nói gì đến uống thứ nước đó!

Không, cô không làm được!

“Cô không làm được đúng không? Nếu đã không làm được thì đừng tìm bất kì lí do nào để thuyết phục tôi nữa, tất cả đến đây là kết thúc.” Canh Dần cười lạnh nhìn sự sợ hãi và dấy dựa trong mắt cô, theo lí mà nói đáng lẽ anh phải cảm thấy thở phào nhẹ nhõm mới đúng, nhưng khi nhìn thấy cô rút lui, trong lòng anh lại cảm thấy thất vọng.

Anh rốt cuộc bị làm sao thế này?

“Tôi...” Anh ta nói đúng, cô thực sự không uống được, nhưng khi anh ta dùng giọng điệu lạnh lùng như thế nhìn thấu cô, cô bỗng cảm thấy không cam lòng, nhưng muốn cô uống máu và thịt của anh ta...

Hết cách, cô không làm được!

“Đừng nói là tôi không cho cô cơ hội, là do cô không làm được, dù sao chuyện này cũng nằm trong dự liệu của tôi, nhưng cô cũng đừng buồn, cho đến giờ chưa có người con gái nào có thể làm được chuyện này.” Canh Dần cố gắng bình tĩnh, lạnh lùng nói.

Tuyệt chiêu này cho đến giờ vẫn chưa có người nào phá được, mà mục đích mấy người bọn họ nghĩ ra chiêu này chính là để làm nản lòng những người con gái có ý đồ bất lương với bọn họ.

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Hắc Doãn Tâm không chút bất ngờ, thử nghĩ mà xem, muốn uống máu và thịt người chắc chắn phải có dũng khí rất lớn.

Cái này khác hoàn toàn với việc trước kia cô từng ăn món ăn chế biến từ côn trùng và từ ngũ độc (rắn lục, rắn, bọ cạp, tắc kè, cóc), hơn nữa lúc đó cô có dũng khí thử mấy món đó là do đầu bếp đã chế biến thành món ăn rồi nên cô mới dám ăn, nếu không...

Đợi, đợi chút! Nếu cô đổi phương pháp, có lẽ cô sẽ uống được.

“Tình Thiên, việc cậu nhờ tớ đã làm xong, nhớ chuyển tiền vào tài khoản cho tớ, không có việc gì nữa thì tớ về khách sạn đây.” Canh Dần vừa nói vừa vươn tay lấy chiếc cốc đựng máu và một ít thịt của mình.

“Ừ, vất vả cho cậu rồi.” Tình Thiên gật đầu.

“Đợi đã.” Hắc Doãn Tâm vội gọi, cô còn chưa thử, anh ta đã vội phải dứt bỏ đi, đời nào có chuyện ấy!

“Còn có việc gì sao?” Canh Dần lạnh lùng nhìn cô.

“Đương nhiên là có rồi! Anh nói chỉ cần tôi uống cái cốc đó thì sẽ có thể trở thành bạn gái của anh, đúng không?” Hắc Doãn Tâm hít sâu, nếu anh ta không chấp nhận đề nghị của cô thì cô thực sự không có dũng khí để uống, cho nên câu trả lời của anh ta quyết định vận mệnh của cô.

“Không sai.” Canh Dần gật đầu, anh không ngờ cô vẫn chưa chịu từ bỏ.

“Vậy cho tôi hỏi, chỉ cần tôi có thể uống hết, dù tôi dùng bất cứ cách gì cũng được đúng không?” Hắc Doãn Tâm lo lắng hỏi.

-Chỉ cần cô có thể uống hết, dù cô dùng bất cứ cách gì cũng được, nhưng cô không được rời khỏi đây.

Canh Dần bình tĩnh nhìn cô, trực giác mách bảo anh, anh không nên đồng ý, nhưng sâu thẳm trong lòng anh lại rất muốn xem cô có thể làm được hay không.

“Không thành vấn đề.” Hắc Doãn Tâm gật đầu, sau đó cô cũng vươn tay ra.

Canh Dần đưa cái cốc trong tay cho cô, chỉ thấy cô nhận lấy rồi đặt nó lên bàn, sau đó lấy chai rượu sake ở bên cạnh đổ vào cốc, tiếp đó cô bắt đầu hít thở sâu...

“Đúng rồi, quên nói với cô, nếu cô uống vào rồi lại nôn ra thì coi như không tính.” Anh hảo tâm nhắc nhở cô, chỉ nhìn khuôn mặt cô cũng đủ biết cô vẫn còn chững ngại tâm lý, dù cô có rót thêm rượu vào để làm giảm vị tanh của máu, nhưng mắt cô vẫn nhìn thấy máu, để khắc phục được điểm này cần phải có dũng khí tương đối lớn.

“Tôi biết rồi.” Anh ta có thể dùng cách này để làm điều kiện chọn bạn gái, thì dù điều kiện bổ sung có quý quái thế nào đi nữa cô cũng không lấy làm lạ.

“Doãn Tâm, đừng miễn cưỡng.” Thục Nữ này giờ im lặng cũng buộc phải mở miệng ngăn cô.

“Tớ không gắng gượng, chỉ cần có thể mãi mãi được ăn món ăn anh ấy nấu, muốn tớ làm gì cũng được.” Hắc Doãn Tâm cắn răng, lấy cốc rượu rồi tạm thời ngừng thở, mở miệng uống một hơi, nhưng miếng thịt lại mắc ở cổ họng, không chịu trôi xuống, khiến cô bỗng cảm thấy cực kỳ buồn nôn, cô lập tức lấy tay bịt miệng, sống chết không chịu nôn ra.

“Đừng cố làm gì, cô không nuốt vào được đâu.” Canh Dần cau mày, nhìn bộ dạng cô mặt tái xanh đang cố gắng bịt miệng không chịu nôn ra, anh không thể không ngăn cô.

“Ư...ư...” Hắc Doãn Tâm bịt chặt miệng, cô đã cố gắng đến mức này rồi, cô không muốn từ bỏ, cô không muốn, cô không muốn, không muốn...

“Cô mau nôn ra đi!” nhìn khuôn mặt cô ngày càng tái mét, Canh Dần càng cau mày, thật ra điểm máu chót của tuyệt chiêu này là muốn xem quyết tâm của cô đến đâu, chứ không phải muốn cô nuốt vào.

“Ư...ư...” cô không muốn, cô không muốn, không muốn...có chết cô cũng không nôn ra...

“Doãn Tâm, đừng như vậy, có những thứ không phải chỉ cần cố gắng là đạt được, đừng miễn cưỡng bản thân nữa!” Thục Nữ cũng bị dáng vẻ của cô lúc này dọa phát khiếp.

“Ư...ư...” nếu nôn ra cô nhất định không cam tâm, bởi vì ít nhất cô cũng đã uống hết máu của anh ta, cho nên cô chỉ cần nuốt miếng thịt kia nữa thì coi như thành công rồi.

Nhưng sao trước mắt cô lại đen thui thế này...“Dần, nếu cậu không xử lý nhanh lên thì cô ấy sẽ bị shock đấy.” Tình Thiên từ tốn nói, mặc dù anh không tán đồng với động cơ của cô (vì ăn đấy ạ) nhưng không thể không thừa nhận ý chí của cô khiến anh khâm phục.

“Tớ biết rồi, tớ có cách làm cô ấy nôn ra.” Đến kẻ ngốc cũng thấy là cô ấy sắp bị shock, Canh Dần bắt đầu dī thờ dài, anh buồn bực bởi cô liều mạng thế này chỉ vì ăn, chứ không phải vì anh!

“Vậy cậu còn chần chờ gì nữa, nhanh lên, cô ấy sắp không xong rồi.” Tình Thiên thúc giục, nếu có án mạng thì nguy.

“Chết tiệt.” Nhìn thấy mắt Hắc Doãn Tâm dần trở nên đỏ dần vô hồn, trên mặt cô mồ hôi lạnh bắt đầu tuôn như suối, Canh Dần chửi tục một câu, anh sai rồi, anh không nên dùng cách đó, để bây giờ rước khổ vào thân.

Anh vội vàng cấp cứu cho cô, ai ngờ cô lại không chịu mở miệng nôn ra như anh dự đoán, ngược lại, cô ngã về hướng bàn ăn, hai tay bịt miệng cũng đồng thời buông thõng xuống, cả người nằm im bất động.

-Thôi rồi, cô ấy bị shock rồi.

“Chết tiệt!” Mặt Canh Dần biến sắc, vội vàng lật người cô lại, đồng tử trắng dã của cô chứng tỏ cô đã bị shock.

“Đồ ngốc!” anh vội vã đặt cô xuống sàn, sau đó cho đầu cô chéch 45 độ, rồi cúi xuống hô hấp nhân tạo, mãi đến khi cô ho một tiếng tỉnh lại thì anh mới ngừng cấp cứu, ôm lấy cô.

“Cô ấy ổn không vua đầu bếp?” Thục Nữ lo lắng hỏi.

“Cô ấy không sao, bởi vì thiếu oxy lên não do ngừng hô hấp trong thời gian dài, cộng thêm bị dầm mưa trước đó, cơ thể mất sức nhiều nên mới bị shock.” Canh Dần vừa nói vừa bế Doãn Tâm đi về phòng.

“Ồ, vậy có cần phải gọi điện mời bác sĩ đến không?” Thục Nữ không yên tâm, định theo vào cùng.

“Không cần, tình trạng của cô ấy không nghiêm trọng đến mức phải gọi bác sĩ, cô đừng lo.” Canh Dần nhìn Hắc Doãn Tâm đang nằm trong lòng mình, sắc mặt tuy còn hơi tái như hô hấp đã bình thường, không đáng ngại nữa, may là anh có người bạn làm bác sĩ nên biết chút ít kỹ thuật cấp cứu cơ bản.

“Ừ.” Thục Nữ gạt đầu, ai ngờ Tình Thiên kéo cô lại, nhìn thấy bóng Canh Dần đi khuất, cô liền trách anh: “Tình Thiên, sao anh lại kéo em?”

“Em định đi làm bóng đèn, em bảo anh có nên giữ em lại không?” Tình Thiên bất đắc dĩ thở dài.

“Hả?” Thục Nữ ngẩn người, “Tình Thiên, anh nói hai người họ...”

“Đúng vậy, lúc này Canh Dần nói em cũng nghe đúng không?” Tình Thiên cười khổ lắc đầu, bắt lực nhìn cô. “Em có nghe, nhưng em tưởng anh ta chỉ nói đùa vậy thôi.” Thục Nữ không tin.

-Việc này làm sao có thể nói đùa được, hơn nữa còn có mặt hai người chúng ta ở đó làm nhân chứng, cho nên dù Dần muốn chối bỏ, anh cũng không để cậu ấy làm thế, hơn nữa Dần là một người rất trọng chữ tín, cậu ấy sẽ không nuốt lời.

Từ đầu, nhìn thái độ của Dần với Hắc Doãn Tâm, anh đã biết cậu ta quan tâm cô ấy.

“Nếu vậy thì quá tốt rồi.” Thục Nữ mỉm cười nói.

-Đúng vậy, cho nên bây giờ mình để hay người đó từ từ bồi dưỡng tình cảm.

“Đúng, đúng, đúng.” Thục Nữ vui vẻ đồng ý, kết quả này dù ngoài dự đoán của cô, nhưng cô rất tin tưởng sẽ có kết cục tốt đẹp.

Sau khi Hắc Doãn Tâm tỉnh lại, thứ đầu tiên cô nhìn thấy là chiếc mặt nạ bạch hổ Canh Dần mang, sau đó những chuyện trước lúc cô hôn mê lần lượt hiện lên rõ ràng...

“A!” cô kinh hãi ngồi bật dậy.

“Ngủ một mạch 20 tiếng, em đúng là biết hưởng thụ.” Canh Dần lặng lẽ nhìn cô, không hiểu nổi lúc đó sao anh lại dùng cái cách ấy, để bây giờ ở vào hoàn cảnh này, đặc biệt cứ nghĩ đến động cơ của cô là vì ăn, tâm tình của anh cực kỳ khó chịu.

“Hả! Tôi ngủ một mạch 20 tiếng, không phải chứ?” Hắc Doãn Tâm kinh ngạc nhìn anh, cô vốn nghĩ sau khi tỉnh lại, người đầu tiên nhìn thấy sẽ là Thục Nữ, kết quả...

-Rất tiếc tôi không phải là Thục Nữ.

“Ồ...” Hắc Doãn Tâm sợ hết hồn, anh ta đọc được suy nghĩ của người khác sao?

“Em đã tỉnh rồi, có vài chuyện không thể không nói cho rõ ràng, kể từ bây giờ, em có thể gọi tôi là Dân như Tình Thiên, bởi vì em đã qua được bài kiểm tra của tôi, trở thành người con gái của tôi, em có quyền được biết tất cả những chuyện liên quan đến tôi, đồng thời, tôi cũng yêu cầu em như vậy.” Canh Dân từ từ đứng dậy, vừa nói vừa đến bên cạnh giường, tầm mắt này giờ vẫn không rời khỏi khuôn mặt cô.

“Tôi là người con gái của anh? Ý của anh là tôi thành công rồi?” nghe anh ta nói, Hắc Doãn Tâm bắt đầu cảm thấy hưng phấn.

“Đúng, em thành công rồi.” Ngược lại với sự hưng phấn của cô, anh không tài nào vui lên được, anh nên đối đãi với cô nhóc này thế nào bây giờ?

“Yeah, tôi thành công rồi, tôi thành công rồi...” Hắc Doãn Tâm vui tới mức đứng hẳn lên giường hoan hô.

“Trở thành người con gái của tôi khiến em vui đến thế sao?” biết rõ hành động vừa rồi của cô rất ấu trĩ, nhưng sự vui vẻ toát lên trong đó lại khiến anh cũng cảm thấy thoải mái.

“Đương nhiên rồi, cái này có nghĩa là từ giờ này nào em cũng sẽ được ăn món anh nấu.” Hắc Doãn Tâm hưng phấn nhìn anh, chỉ cần nghĩ đến những món ăn anh nấu, nước miếng của cô đã bắt đầu chảy ra rồi.

Dù sao cô cũng không có hứng với chuyện yêu đương, hơn nữa hôn nhân của cô sau này chắc chắn cũng sẽ được sắp đặt vì lợi ích của gia tộc, dù sao cũng đều là không có tình yêu, vậy cô thà lấy anh, ít nhất, cô còn được thỏa mãn cái miệng sành ăn của mình.

Canh Dân cả người cứng ngắc, rồi nói: “Tôi rất bận, không thể ngày nào cũng nấu cho em ăn được.”

Cô có thể dừng cứ mở miệng là lại nhắc đến ăn được không? Hơn nữa giờ cô đã là người của anh, vậy mà trong đầu cô chỉ có món ăn anh nấu mà không hề có anh, anh thật sự rất muốn bóp chết cô.

“Nhưng em muốn ăn, hơn nữa người ta muốn trở thành bạn gái của anh là bởi vì muốn ăn...” Hắc Doãn Tâm như người từ trong mộng đẹp bỗng dưng tỉnh lại. Anh ta không thể ngày nào cũng nấu cho cô ăn! Vậy chẳng phải canh bạc này cô thua rồi sao?

“Đủ rồi, bây giờ tôi không muốn nói chuyện ăn uống với em.” Canh Dân lạnh lùng ngắt lời cô, cô thực sự đã chọc đến tôn nghiêm và kiêu ngạo của một người đàn ông.

“Vậy chúng ta nói chuyện gì?” Hắc Doãn Tâm ngăn người, giọng của anh nghe có vẻ không được vui cho lắm, nhưng hình như cô có nói cái gì sai đâu!

“Chuyện mà chúng ta nên nói có lẽ vượt quá sự tưởng tượng của em.” Canh Dân cười lạnh.

“Đúng vậy, nhưng là chúng ta sẽ nói chuyện gì?” Hắc Doãn Tâm nghi hoặc nhìn anh, anh đeo mặt nạ, khiến cho cô không thể nhìn thấy biểu cảm thật sự trên khuôn mặt anh.

Đột nhiên, mắt cô sáng lên, hưng phấn nói với anh: “Đúng rồi, em đã là người của anh, vậy em có thể yêu cầu anh gỡ mặt nạ xuống được không, bởi vì bây giờ em đã có thể nhìn thấy khuôn mặt thật của anh, đúng không?”

Canh Dân giật mình, rồi gật đầu, nói: “Đúng, bây giờ em có tư cách nhìn khuôn mặt thật của tôi.”

“Vậy anh mau gỡ xuống cho em xem.” Hắc Doãn Tâm vừa tò mò, vừa hưng phấn thúc giục.

“Vậy em phải chuẩn bị tâm lý trước.” Bởi vì khuôn mặt này từ bé đã khiến anh phải nhận những ánh mắt khác thường của người khác, anh cảm thấy cực kì nhục nhã, đặc biệt là khi anh trở thành thiên sứ trong truyền thuyết, sự nhục nhã này lại càng khiến anh suốt đời không quên, mãi đến khi anh và mấy người bạn tốt hợp tác thành lập tập đoàn Murk, vì để quên đi quãng thời gian đó, anh đeo một chiếc mặt nạ bạch hổ được chế tạo hết sức tinh xảo, anh mới không còn cảm thấy bất an, nhưng anh không ngờ hôm nay lại phải gỡ xuống vì chính lời hứa của mình.

“Hả...chuẩn bị tâm lý?” Hắc Doãn Tâm kinh ngạc nhìn anh, không hiểu.

“Em chưa từng nghĩ tại sao tôi phải đeo mặt nạ sao?” Canh Dân lạnh lùng nhìn cô, sau khi cô nhìn thấy khuôn mặt thật của anh, không biết cô sẽ có phản ứng như thế nào.

“À...em chưa nghĩ đến một cách nghiêm túc.” Hắc Doãn Tâm thành thật trả lời.

“Ừ, lúc ở bồn tắm nước nóng, không phải em từng nói mặt tôi không dám gặp người khác sao?” Canh Dần tốt bụng nhắc nhở cô, nực cười là bản thân anh cũng cảm thấy khuôn mặt mình thật sự là không dám gặp người khác, vậy mà đã có một thời anh còn dùng chính nó để nhanh chóng kiếm tiền.

“À...” Đúng là cô đã từng nói vậy, nhưng lúc đó cô bị anh chọc giận đến mức nói không kịp nghĩ, chứ không phải thật sự nghĩ anh như vậy, nhưng nói đi cũng phải nói lại, thường những người đeo mặt nạ đa số là do đã trên mặt có khuyết điểm...A! lẽ như trên mặt anh có... vậy những lời nói của cô trước kia không phải đã làm tổn thương anh sao?

Trời ơi, sao cô có thể tàn nhẫn đến như vậy?

“Sao vậy, sợ khuôn mặt của tôi sẽ làm em sợ sao? Bây giờ tôi cho em một cơ hội cuối cùng, nếu không em sẽ phải nhìn khuôn mặt này cả đời.” Canh Dần chậm chạp nhìn sự do dự của cô.

“Em không phải sợ sẽ bị dọa, nhưng nếu anh không muốn thì không gỡ xuống cũng không sao.” Cô không phải là kiểu người coi trọng hình thức bên ngoài.

“Cơ hội là do em tự bỏ lỡ, đừng trách tôi không cho em cơ hội lựa chọn, vậy thì bắt đầu từ bây giờ, dù em có bị dọa hay không, em cũng phải chấp nhận bởi vì chúng ta sẽ sống cùng nhau cả đời.” Canh Dần lạnh lùng nói, đồng thời gỡ mặt nạ trên mặt xuống.

Hắc Doãn Tâm chưa chuẩn bị tâm lí, kinh ngạc nhìn anh, “Hix___ anh anh anh anh...”

“Tôi, làm sao?” Canh Dần cười khổ, quả nhiên cô đã bị khuôn mặt của anh dọa cho phát khiếp.

“Cái...cái gì làm sao?” con mắt của Hắc Doãn Tâm hoàn toàn không thể rời khỏi khuôn mặt anh, bởi vì khuôn mặt ấy đúng là đã dọa cô một trận, khiến cô trong thời gian ngắn khó có thể chấp nhận nổi, nhưng không biết tại sao, cô lại cảm thấy khuôn mặt này nhìn rất quen, như thể cô đã từng gặp ở đâu rồi.

“Khuôn mặt của tôi khiến em kinh ngạc đến vậy sao” đôi mắt mở to vì kinh ngạc của cô cho thấy cô không thể tin nổi, cũng không thể chấp nhận, đột nhiên Canh Dần cảm thấy cực kì khó chịu, anh biết mình không nên quan tâm đến cảm giác của cô, nhưng kể từ giờ phút nhìn thấy cô, anh bỗng phát hiện bản thân mình không thể không để ý đến cô.

“Đương, đương nhiên rồi.” Hắc Doãn Tâm gật đầu lia lịa, bởi vì cô tin rằng không có bất cứ người nào nhìn thấy khuôn mặt anh mà không kinh ngạc.

Sắc mặt Canh Dần trầm xuống, lông mày đột nhiên nhướng lên, dường như muốn nói gì đó.

“Trời ạ, anh đừng có cau mày được không? Anh có biết mình cau mày đáng sợ thế nào không?” nhìn thấy anh cau mày, Hắc Doãn Tâm không nhìn được phàn nàn.

“Dù sao thì khuôn mặt của tôi cũng chẳng đẹp để gì.” Canh Dần cười lạnh nói.

“Anh nói cái gì vậy? Anh có biết anh nói như vậy sẽ bị sét đánh không?” Hắc Doãn Tâm kinh ngạc nhìn anh.

“Em vừa nói cái gì?” Canh Dần càu càu cau mày dữ hơn.

-Em nói anh sẽ bị sét đánh.

“Anh nói thật, sao lại bị sét đánh?” Canh Dần khịt mũi coi khinh.

“Anh đúng là tham lam, nếu khuôn mặt anh không gọi là đẹp, vậy thì trên thế giới này có lẽ sẽ chẳng có ai gọi là đẹp nữa cả, hơn nữa nếu như con gái mà nhìn thấy khuôn mặt của anh chắc chắn sẽ ghen tị chết đi được ấy.” Không có người con gái nào có thể chấp nhận sự thật có một người đàn ông còn đẹp hơn mình, đặc biệt là người đàn ông đó lại còn là bạn trai của cô ta!

5. Chương 5

-Tôi không phải mỹ nam, khuôn mặt này chẳng khác mặt đàn bà.

Canh Dần khó chịu phản bác, từ nhỏ, khuôn mặt này đã là sự sỉ nhục của anh, anh rõ ràng là một người đàn ông cao 1m8, vậy mà chỉ vì khuôn mặt còn xinh đẹp hơn cả phụ nữ này mà anh luôn bị cười nhạo, thậm chí suýt nữa còn bị đàn ông cưỡng bức.

Mãi cho đến khi tình cờ anh được một ông bầu phát hiện và trở thành siêu mẫu hàng đầu thế giới “Thiên sứ trong truyền thuyết”. Trong vòng hai năm ngắn ngủi, anh đã kiếm đủ số vốn lập nghiệp, sau đó trở thành Tổng giám đốc của hệ thống khách sạn thuộc tập đoàn Murk hiện nay.

-Vậy thì đã làm sao, anh có biết là bao nhiêu người phải ghen tỵ với khuôn mặt của anh không, nhưng em phát hiện khuôn mặt của anh càng nhìn càng quen...

“Thôi đi.” Canh Dần ngắt lời cô.

Rất cục cộ có hiểu không vậy? Anh sắp phát điên lên mất.

Hơn nữa cô còn nói nhìn anh rất quen?! Trời mới biết khi anh trở thành người mẫu là chuyện của 14 năm về trước, lúc đó cô mới chỉ 4 tuổi, cho nên cô không thể nào có ấn tượng về anh được.

“Em nói thật mà, nh thực sự là người đẹp nhất mà em từng gặp, hơn nữa...” Hắc Doãn Tâm phát huy tinh thần điếu không sợ sùng, tiếp tục nói.

Nhìn mái tóc phẳng phát như ánh trăng, khiến người ta có cảm giác như thể trên đầu anh

có một vương miện làm từ ánh sáng, khuôn mặt tinh tế, thanh tú, con ngươi màu bạc, mũi dọc dừa cao, thẳng cộng thêm đôi môi đỏ mọng cực kì quyến rũ.

Trời ạ, anh giống như thiên sứ trong thần thoại Hy Lạp, vừa giống Night Elf dưới ánh trăng...

“Đủ rồi, em nghe cho rõ đây, nếu như em còn dám nói tôi đẹp nữa thì chúng ta chia tay.” Canh Dần nheo mắt, sắc giọng ngắt lời cô.

Chia tay?!

Hắc Doãn Tâm sợ anh làm thật, không cam lòng bĩu môi nói: “Không nói nữa thì thôi, đúng là nhỏ nhen.”

Rõ ràng là cô đang khen anh, anh đã chẳng cảm kích thì thôi, lại còn sắc giọng với cô.

“Em mới trẻ con thì có.” Canh Dần nhìn môi cô bĩu ra như thể có thể treo được nửa cân thịt, bất giác thở dài trong lòng, cô chỉ mới là một cô nhóc!

“Em trẻ con?!” Hắc Doãn Tâm mở to mắt, không dám tin lời nhận xét này cũng có ngày rơi trên người mình!

Bởi vì người ta nếu không nói cô xinh đẹp đáng yêu thì cũng nói cô thấu hiểu nhân tâm, vậy mà người đàn ông của cô lại bảo cô trẻ con?!

“Không ngờ em lại chịu thừa nhận, không tồi, không tồi, trẻ con dễ dạy.” Canh Dần làm bộ ngạc nhiên gật đầu.

“Anh...” Hắc Doãn Tâm tức đến nghẹn lời, chỉ có thể mở to mắt giận dữ nhìn trừng trừng vào anh.

-Tôi đã lãng phí rất nhiều thời gian với em, vốn dĩ là nên đến nhà em cầu thân, nhưng xét cho cùng em vẫn chưa tốt nghiệp, cho nên chúng ta tạm thời đình hôn trước đã, còn chi tiết thế nào thì tôi sẽ bàn với bố mẹ em, đương nhiên nếu em muốn nói trước với bố mẹ cũng không sao.

“Đình hôn?! Có, có phải nhanh quá không?” Hắc Doãn Tâm kinh ngạc hỏi.

Cô biết mình đã là người của anh, nhưng cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý cho việc đình hôn!

“Tôi đã cho em cơ hội để hối hận, là do em bỏ qua, hơn nữa tôi đã từng nói nếu em nhìn thấy khuôn mặt của tôi thì em sẽ phải chịu trách nhiệm với tôi, trước đó tôi cũng đã nhiều lần nhấn mạnh với em là chúng ta qua lại với nhau phải có điều kiện tiên quyết là kết hôn, không phải là em đã quên hết rồi đấy chứ?” Canh Dần một lần nữa nhắc cô.

“Em...em đương nhiên không quên rồi, chỉ là em không ngờ anh lại muốn đính hôn gấp như vậy, dù sao mình cũng chưa từng hẹn hò, cho nên...” Hắc Doãn Tâm vốn tưởng anh sẽ từ từ tuần tự tiến hành, kết quả là cô đã quá ngây thơ rồi.

“Em hối hận?” Anh có thể cho cô thêm một cơ hội nữa.

Hắc Doãn Tâm ngẩn người rồi lập tức lắc đầu nguầy nguậy, “Không, em không hối hận, anh bảo đính hôn lúc nào thì cứ làm như vậy đi, em sẽ hoàn toàn phối hợp.”

Còn lâu cô mới hối hận! Nếu cô hối hận, chẳng phải cô sẽ không còn được ăn món ăn do chính tay anh nấu nữa, chuyện này sao có thể chứ!

“Em thực sự không hối hận?” Canh Dàn nghi hoặc nhìn cô.

“Thực sự.” Hắc Doãn Tâm kiên định nói.

Canh Dàn cười lạnh một tiếng, “Em rõ ràng không thích tôi, chỉ vì muốn ăn món tôi nấu mà đồng ý trở thành người phụ nữ của tôi, tôi nghi ngờ liệu em có thật sự không hối hận hay không đây.”

-Có thể được ăn món anh nấu là em đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi, cho nên em quyết không hối hận, cho dù bây giờ em chưa thích anh, nhưng làm sao anh biết là sau này em sẽ không thích anh chứ?

Sự khinh miệt trong mắt anh làm tim cô đau nhói, dù rằng cô không thể phản bác lại lời anh, nhưng bây giờ cô chưa thích anh không có nghĩa là sau này cũng không thích.

Canh Dàn thầm giật mình, nhưng trên mặt vẫn lạnh lùng, “Được thôi, nếu em đã khẳng định như vậy thì coi như chúng ta đã thống nhất với nhau, dù sau này em có muốn hối hận đi nữa thì tôi cũng không cho em thêm cơ hội, một khi tôi đã xác định em là người của tôi, tôi sẽ không cho phép em phản bội tôi, ngược lại, tôi cũng sẽ không bao giờ phản bội em.”

“Anh nói thật sao?” Hắc Doãn Tâm trừng mắt nhìn anh, bởi vì lời của anh làm tim cô không ngừng đập thình thịch.

-Tôi chưa bao giờ nói dối.

“Vậy em bằng lòng tin tưởng anh!” Hắc Doãn Tâm cảm động nói. Cô quyết định sẽ ở bên anh suốt đời, cho dù sau này có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, cô cũng sẽ luôn ở bên cạnh anh.

Canh Dàn ngược nhìn khuôn mặt kiên định của cô, giờ phút này, anh muốn tin tưởng cô, anh đột nhiên cảm thấy dù lí do cô ở bên anh là gì cũng đều không quan trọng nữa.

Dù sao cô cũng đã là người của anh, anh sẽ khiến anh thích cô, và ngược lại, cũng sẽ khiến cô thích anh.

-Em đã ngủ hơn 20 tiếng đồng hồ, chắc bụng cũng đói rồi, em đi đánh răng rửa mặt một chút đi, tôi đi nấu chút gì cho em ăn.

-Vâng.Phòng khách của nhà họ Hắc, vốn là nơi tụ họp của ba thế hệ trong gia đình, nhưng lúc này đây không khí có phần khá căng thẳng.

-Hi, cháu chào bà, con chào bố mẹ, con đã về.

Hắc Doãn Tâm cố nặn ra một nụ cười, cô giả vờ nhìn bà nội và bố mẹ, bốn chị gái ngồi bên cạnh, lo lắng nhìn cô.

Lúc bước chân vào cửa cô đã biết sắp có chuyện không hay rồi.

“Con cuối cùng cũng biết đường quay về rồi à.” Hắc La Ngân Nguyệt lạnh giọng, như một mũi dao chìa hướng cô con gái nhỏ.

“Mẹ, đây là nhà con, đương nhiên là con biết đường về rồi.” Hắc Doãn Tâm cười giả lả trả lời, tim không ngừng đập thình thịch.

Xem ra lần này không chỉ là có chuyện, thậm chí chiêu nụ cười thiên sứ hôm nay cũng không thể qua cửa.

“Con biết rõ sẽ có bão lớn, vậy mà còn dám trốn đi, con còn muốn sống nữa không hả?” Hắc La Ngân Nguyệt tức giận nhìn nụ cười của con gái, con bé này vẫn còn dám cười sao?!

-Mẹ, mẹ thấy con vẫn khỏe mạnh bình thường đấy thôi, hơn nữa con không phải lên trốn đi, bởi vì trước khi đi con đã viết giấy lại rồi mà.

“Con còn dám nói là con đã viết giấy lại?! Chúng ta gọi điện đến khách sạn, nhân viên lễ tân bảo trước đó một ngày con đã trả phòng và rời khỏi khách sạn, mà lúc đó lại là khi bão mạnh nhất.

Cho nên tốt hơn hết là con nói cho rõ ràng, hai hôm sau đó con đã đi đâu? Còn nữa, vì sao con không gọi điện về nhà, điện thoại di động luôn ở chế độ hộp thư thoại?” Hắc La Ngân Nguyệt nghiêm mặt, giọng nói càng lạnh lùng như băng.

“Con...con...con...chỉ là đến chơi nhà bạn, bởi vì trời bão nên dây điện thoại nhà bạn con bị hỏng, còn điện thoại di động luôn ở chế độ hộp thư thoại là do hết pin, cho nên con mới không gọi điện về nhà được.” Chuyện xảy ra trong hai ngày này, bảo cô làm thế nào nói rõ với mọi người chứ!

Đặc biệt là chuyện cô cứ nặng nề đòi làm bạn gái Canh Dần, nếu cô nói ra, hôm nay kết cục sẽ càng thảm hơn.

“Nhưng lẽ nào con không biết chúng ta sẽ lo lắng cho an nguy của con hay sao? Bố con thậm chí còn gọi điện cho Sở trưởng Sở cảnh sát, sợ con xảy ra chuyện, con biết không?” Dù câu trả lời của Doãn Tâm cũng xem như hợp tình hợp lý, nhưng Hắc La Ngân Nguyệt vẫn cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy.

“Con...con xin lỗi bố mẹ, đây là sơ suất của con, lần sau con không dám nữa.” Hắc Doãn Tâm cúi đầu nhận lỗi.

“Còn có lần sau?!” Hắc La Ngân Nguyệt cao giọng, một lần nó đã dọa ọi người hết hồn, vậy mà nó còn dám nhắc đến lần sau? !

“Không, không có lần sau, mẹ, con không dám nữa đâu.” Hắc Doãn Tâm lập tức gương khuôn mặt đáng thương về phía bà nội——

“Ngân Nguyệt, Doãn Tâm nó đã bình an quay về, cũng nói sẽ không dám làm vậy nữa, thôi con đừng tức giận nữa. Thủ Thành, con mau gọi điện cho Sở trưởng Sở cảnh sát, nói Doãn Tâm đã về nhà rồi.” Bà nội này giờ vẫn im lặng, nhận được ánh mắt cầu cứu của cháu gái nên đành mở miệng.

“Vâng thưa mẹ.” Hắc Doãn Thành gật đầu.

Ở nhà họ Hắc, đàn ông lo việc ngoài xã hội, chuyện trong nhà giao phụ nữ xử lý, tất cả việc nhà đều do vợ toàn quyền quyết định, dù thương con, nhưng lúc này cũng phải giáo huấn nó một phen.

“Vâng thưa mẹ.” Hắc La Ngân Nguyệt đành phải tạm thời bỏ qua cho con gái, “ Doãn Tâm, bà nội đã nói giúp con nên lần này không phạt con cấm túc, nhưng kì nghỉ hè này nếu con muốn ra ngoài chơi thì nhất định phải có người nhà đi cùng, nếu không thì con đừng hòng ra ngoài, còn nữa, tối ngày kia nhà mình sẽ tổ chức một bữa tiệc, khách mời toàn là những nhân vật có máu mặt trong giới kinh doanh, cho nên năm đứa các con đều phải tham gia.”

Dạ tiệc!

“Mẹ ơi, khách mời của dạ tiệc có người của tập đoàn Murk không ạ?” Hắc Doãn Tâm hết hồn, không phải anh cũng nhận được thiệp mời chứ?

-Chúng ta sẽ không bao giờ mời bọn họ, mấy tên nhóc đứng đầu tập đoàn Murk không những tự mình là đúng lại vừa dai như đĩa, chúng lại còn cướp mất mấy mảnh đất mà chúng ta nhìn trúng, đúng là cực kì đáng ghét mà.” Người trả lời là Hắc Thủ Thành, cứ nghe đến tên tập đoàn Murk là ông lại tức lộn ruột.

“Không phải chứ?” Hắc Doãn Tâm ngây ngốc nhìn bố, đây là lần đầu cô nghe bố mình dùng giọng điệu nghiêng răng nghiêng lợi để nói chuyện, càng khó tin hơn nữa là tập đoàn của gia đình cô và tập đoàn Murk lại là đối thủ cạnh tranh trên thương trường!

Vậy nếu Canh Dần đến nhà cô cầu thân...

Trời ạ, cô không dám tưởng tượng tình huống đó sẽ như thế nào nữa.

“Không phải cái gì! Bố chỉ cần nghe đến cái tên tập đoàn Murk là tức lộn ruột, Doãn Tâm, sau này con tuyệt đối không được ở trong những khách sạn thuộc tập đoàn Murk nữa, biết không?” Hắc Thủ Thành nhắc nhở con gái.

-Con biết, con biết rồi.

Cô có nên gọi điện cho Canh Dân, báo cho anh biết ấn tượng của bố cô đối với anh cực kì xấu, đừng nói cầu thân, chỉ sợ anh vào được cổng nhà cô hay không cũng khó nói.

“Doãn Tâm, sao con tự nhiên lại nhắc đến tập đoàn Murk, chẳng lẽ con quen người của tập đoàn đó sao?” Hắc La Ngân Nguyệt nghi hoặc hỏi.

Cô con gái vốn chỉ có hứng thú với ăn uống của bà tự nhiên lại hỏi những câu như vậy, khiến bà đột nhiên cảm thấy rất kì quái.

“Con...” Hắc Doãn Tâm đột nhiên muốn khóc, cô đâu chỉ là quen, thực tế cô thậm chí đang đợi “bán” cho Canh Dân, chỉ là trong tình huống thế này bảo cô làm sao nói ra đây?

“Doãn Tâm, không phải con thật sự quen người của tập đoàn Murk đấy chứ?” Hắc La Ngân Nguyệt cau mày.

“Doãn Tâm, con thật sự quen mấy thằng nhóc của tập đoàn Murk?” Hắc Thủ Thành nghiêm mặt nhìn con gái.

“Con đương nhiên không quen, chỉ là...” Hắc Doãn Tâm lập tức phủ nhận.

Trời ơi, sao sự việc lại đi đến nước này cơ chứ?

“Chỉ là sao?” Hắc Thủ Thành không vui, hỏi.

“Chỉ là...chỉ là con có người bạn quen với bọn họ, vốn muốn giới thiệu con với bọn họ, cho nên...” Hắc Doãn Tâm vội vàng tìm cơ giải thích, hơn nữa cô thật sự cũng không nói dối, cô đúng là nhờ Thục Nữ mới quen với bọn họ.

-Doãn Tâm, bảo bạn con không cần phải nhọc công làm gì, nếu con muốn kết bạn, dạ tiệc ngày kia sẽ có rất nhiều tình anh tham dự, đến lúc đó bố sẽ giới thiệu với các con, nếu các con thấy ai hợp thì có thể tiến xa hơn.

Hắc Thủ Thành cười lạnh ngắt lời con gái, dù mấy gã nhóc chủ tập đoàn Murk rất giàu có, nhưng nhà họ Hắc cũng không thua kém.

“Bố, buổi dạ tiệc này bố không phải là đem chúng con...” Hắc Doãn Xuân này giờ vẫn im lặng, nghe lời bố xong mặt bỗng biến sắc, cô vốn chỉ nghi ngờ buổi dạ tiệc này không đơn giản, không ngờ đúng là có mục đích khác.

-Doãn Xuân, con cũng đã 23 tuổi rồi, ngày xưa bằng tuổi con mẹ đã sinh 5 chị em con rồi. Nhưng bây giờ thời đại khác rồi, cho nên bố con và mẹ mới đợi đến giờ mới tổ chức buổi dạ tiệc này, thật ra các con cũng không cần quá lo lắng, nếu trong buổi tiệc tất cả các con đều không thấy ai thích hợp thì bố mẹ cũng không ép.

“Không ép, nhưng sẽ tiếp tục tổ chức những buổi tiệc chiêu thân như vậy, đúng không ạ?” Hắc Doãn Tâm kích động chất vấn, bắt đầu từ lúc cô tốt nghiệp học viện Tân Nương vào năm ngoái, mẹ đã bắt đầu sốt sắng, nhưng thực sự cô không thể chấp nhận nổi loại hôn nhân vì lợi ích này.

“Đúng, nhưng ít nhất con còn có quyền lựa chọn, chứ không phải bị lựa chọn. Còn nữa, nếu lần dạ tiệc này các con thấy thích ai thì cũng đều có thể nói ra.” Tầm mắt Hắc La Ngân Nguyệt quét qua 5 cô con gái yêu, thân là con gái của nhà họ Hắc thì phải hiểu có những chuyện không thể theo ý mình được, kể cả hôn nhân.

“Mẹ, ý của mẹ là buổi tiệc tối ngày kia chính là tiệc chiêu thân đúng không ạ?” Hắc Doãn Tâm kinh ngạc hỏi, cô mới chỉ 18 tuổi, vậy mà bố mẹ đã giúp chị em cô định việc chung thân đại sự, cũng may là cô đã là người của Canh Dân, nếu không hậu quả khó mà tưởng tượng nổi!

“Mẹ không dùng từ “chiêu thân” để hình dung về buổi tiệc này, huống chi lần này các con sẽ có dịp làm quen với rất nhiều chàng trai ưu tú đến từ nhiều nước trên thế giới. Các con là bảo bối của bố mẹ, bố mẹ hi vọng các con có thể nhờ đó mà có được hạnh phúc.” Hắc La Ngân Nguyệt dịu dàng nhìn các con, mỗi đứa đều do bà dứt ruột đẻ ra, nên chuyện hôn nhân đại sự của chúng bà đương nhiên phải quản.

“Nếu bố mẹ muốn bọn con được hạnh phúc thì đừng tổ chức loại tiệc này.” Hắc Doãn Tâm vẫn chưa chịu thỏa hiệp, bởi vì nếu cô thỏa hiệp, có khả năng cô sẽ không có cơ hội quay lại, lí tưởng và hoài bão của cô cũng sẽ mãi mãi không thực hiện được, cho nên cô nhất định phải phản kháng đến cùng.

“Doãn Xuân, bố mẹ yêu thương các con nên mới tổ chức buổi tiệc này, bởi vì từ nhỏ đến lớn các con đều sống trong nhung lụa, nên nếu đối tượng kết hôn của các con không phải là người có bối cảnh thân phận nhất định thì đến cuối cùng cuộc hôn nhân của các con cũng không thể lâu bền được.” Hắc La Ngân Nguyệt dịu dàng phân tích nặng nhẹ.

Thử nghĩ một đóa hoa sinh trưởng trong nhà kính, một khi bị mang đến trồng ở bên ngoài, kết quả thế nào thiết tưởng ai cũng hiểu rõ. Mà bà thân là một người mẹ, bà quyết không để chuyện này xảy ra với các con mình, cho nên bà muốn đối tượng của chúng phải là những người tốt nhất, xuất sắc nhất thế gian này.

“Mẹ, con không thể đồng ý với cách nói của mẹ, mẹ chưa cho bọn con thử, làm sao biết là không thể? Con biết mẹ yêu bọn con, nhưng có những việc không nên dùng từ “yêu” để trói buộc.” Hắc Doãn Tâm phản bác, cô không thể chấp nhận cách nói của mẹ mình.

-Doãn Xuân, có thể bây giờ con trách mẹ, nhưng bố mẹ làm vậy tất cả đều vì tốt cho các con.

“Mẹ...” Hắc Doãn Xuân vẫn còn muốn nói tiếp.

“Được rồi, chuyện này đến đây là kết thúc. Doãn Tâm, con ẹ số điện thoại của người bạn mà mấy ngày nay con ở cùng.” Hắc La Ngân Nguyệt quay sang Hắc Doãn Tâm, bởi bà còn rất nhiều nghi vấn cần phải làm rõ.

Suy cho cùng đối phương có thể khiến cho con gái bà không quản mưa bão, trốn nhà đến gặp, có thể thấy đối phương có địa vị rất lớn trong lòng con gái bà, chỉ điểm này thôi bà cũng muốn quen cậu ta.

-Gi ạ?

Hắc Doãn Tâm hốt hoảng, hoàn toàn không ngờ mẹ bảo mình cho số điện thoại của bạn, hiện giờ cô nên làm gì mới tốt đây?

-Mẹ nói con ẹ số điện thoại của bạn con.

“Điện thoại...” cô có thể cho sao? Dưới tình huống cô chưa thông báo gì với anh, số điện thoại của anh cô có thể đưa ẹ sao?

Nhưng nhìn thái độ của mẹ cho thấy là rất kiên trì, nên nếu không đưa mẹ số điện thoại, cô khó có thể thoát thân, nhưng nếu bây giờ đưa số điện thoại ra, cô hoàn toàn không thể dự đoán kết cục là tốt hay xấu, cô nghĩ, trước mắt cách tốt nhất là liên lạc với anh trước.

“Đúng, ẹ số.” Hắc La Ngân Nguyệt khẽ nheo mắt, chỉ cần nhắc đến đối phương thì phản ứng của con gái bà sẽ rất khác thường, khiến bà muốn bỏ qua cũng không được.

-Mẹ, số điện thoại của bạn con đều lưu trong di động, bây giờ di động con hết pin, con mang về phòng sạc rồi lát nữa mang số điện thoại của bạn con ẹ được không ạ?

Hắc Doãn Tâm nghĩ đợi lát nữa về phòng, cô trước tiên sẽ gọi cho Canh Dân, hỏi anh nên làm thế nào, nếu không sẽ gặp rắc rối lớn.

“Được.” Hắc La Ngân Nguyệt gật đầu, hiểu rõ ý định của con gái, nhưng bà không muốn bóc trần, cứ để con gái và bạn nó liên lạc xong rồi tính.

“Mẹ, vậy con có thể về phòng trước được không ạ? Con hơi mệt, muốn về phòng nghỉ ngơi một chút.” Hắc Doãn Tâm hỏi mẹ, mà trái tim cô đã bay về phòng tự lúc nào.

“Ừ, con về phòng trước đi.” Hắc La Ngân Nguyệt gật đầu.

“Con cảm ơn mẹ, cháu chào bà, con chào bố, con xin phép về phòng nghỉ trước ạ.” Hắc Doãn Tâm được như ý nguyện, lập tức chân như mọc thêm cánh, chuồn lẹ!

6. Chương 6

Hắc Doãn Tâm vừa về đến nơi ở của mình-Tâm Uyển-thì lập tức đuổi Như Nguyệt- cô hầu gái phục vụ cô từ khi còn bé- ra khỏi phòng, sau đó đóng kín cửa phòng, lấy chiếc điện thoại 3G màu bạc Canh Dần đưa cho, tìm số của anh, rồi ấn phím gọi đi...

Chuông đổ 1 tiếng, lập tức có người bắt máy, đồng thời hình của anh cũng xuất hiện trước mắt cô. (hix, đt 3G có khác)

“Canh Dần, không hay rồi, làm sao giờ, làm sao giờ?” cô khẩn trương nhìn anh, từ khi anh gỡ mặt nạ bạch hổ xuống, cô không còn thấy anh đeo lên nữa.

“Trước tiên em hít thở thật sâu, rồi từ từ nói rõ ràng cho anh nghe.” Canh Dần nhìn cô trên điện thoại, khuôn mặt xinh xắn giờ này tràn ngập vẻ lo lắng, anh nhẹ nhàng nói.

“Làm sao mà từ từ được, anh có biết là chúng ta gặp rắc rối lớn rồi không?” Hắc Doãn Tâm sắp điên lên mất, chỉ cần nghĩ đến chuyện mẹ muốn gọi điện thoại cho anh, còn nữa, bố thì xem tập đoàn Murk như cái gai trong mắt, tay chân cô đã cuống hết cả lên rồi.

“Chúng ta?” Canh Dần cười nhẹ, tính đến hiện tại, anh chưa bao giờ lâm vào tình huống nào gọi là rắc rối lớn, nghe giọng điệu của cô, dường như là trời sắp sụp vậy, làm anh bật cười.

“Đúng vậy, nhà em ngày kia sẽ tổ chức một buổi dạ tiệc, nhưng danh sách khách mời lại không có người của tập đoàn Murk, bởi vì...” Hắc Doãn Tâm đột nhiên dừng lại.

“Bởi vì bố em hận bọn anh thấu xương, đúng không?” Canh Dần cười cười, anh còn tưởng là có chuyện lớn gì, về phần bố cô ghét anh và các bạn, anh đã biết từ lâu rồi.

Mà trên đường đưa cô về nhà, anh đã sớm liên lạc với bạn bè, chuẩn bị tốt mọi mặt, hiện tại vì nhận điện thoại của cô nên mọi việc tạm thời dừng lại, mà anh lại là người đứng đầu của kế hoạch lần này.

Nhưng anh không ngờ là cô lại biết ân oán giữa bố cô và bọn anh nhanh đến vậy.

“Á...anh, anh đã biết từ lâu rồi đúng không?” Hắc Doãn Tâm kinh ngạc nói.

“Đúng.” Canh Dần gật đầu, anh đúng là đã biết từ trước, chỉ không ngờ cô lại nói với bố mẹ nhanh như vậy, điều này có nghĩa cô đã xem anh như người đàn ông cùng cô đi hết cuộc đời này?

“Anh biết từ lâu rồi?! Vậy sao không nói trước với em, hại em lúc này không biết sống chết hỏi bố mẹ là trong danh sách khách mời tiệc chiêu thân tối ngày kia có người của tập đoàn Murk hay không, anh...” Hắc Doãn Tâm nếu không phản ứng nhanh thì suýt nữa đã tức hộc máu, nhưng không biết làm thế nào lấp liếm cho qua chuyện đây.

“Em nói cái gì...danh sách khách mời tiệc chiêu thân!” nghe xong Canh Dần nhú mày ngắt lời cô.

“Đúng thế, vì chuyện này nên em mới gấp rút gọi điện cho anh, người ta đã là người của anh rồi, cho nên không muốn tham gia loại tiệc chiêu thân kiểu này một tẹo nào, anh nói bây giờ phải làm sao?” cứ nghĩ đến chuyện này là Hắc Doãn Tâm lại cuống hết cả lên.

“Em đừng lo, anh sẽ làm cho bố mẹ em thay đổi cách nhìn về bọn anh...” Canh Dần bỗng thấy rất ấm áp trong lòng, câu nói “người của anh” của cô không khiến anh cảm động mới là lạ.

“Làm sao em có thể không lo được cơ chứ, bố mẹ em mời những nhân tài kiệt xuất trên khắp thế giới đến dự tiệc, chỉ duy nhất không có các anh, anh biết điều này có nghĩa là gì không?” Hắc Doãn Tâm hoàn toàn không nghe ra, ngắt lời anh.

“Anh biết, nhưng em cứ kê cao gối mà ngủ ngon đi.” Canh Dần khẽ thở dài, cô không thể nhẫn nại nghe anh nói hết câu được sao?”

“Em chẳng an tâm tẹo nào, làm sao mà kê cao gối ngủ ngon được đây!” Hắc Doãn Tâm trừng mắt nhìn anh một cái, anh hoàn toàn không biết tình hình nghiêm trọng đến đâu!

“Haha...” Canh Dần nhìn không được bật cười thành tiếng, rồi bất lực lắc đầu, cô nhóc này, anh thật sự thua cô rồi, nhưng kì lạ là anh càng ngày càng cảm thấy cô rất đáng yêu, đặc biệt là lối nói chuyện và suy nghĩ của cô, khiến anh vừa yêu vừa mến.

-Anh vẫn còn tâm trí để cười được à, em bị bố mẹ bắt tham gia tiệc chiêu thân, anh không lo lắng chút nào sao?

Hắc Doãn Tâm kinh ngạc, trừng mắt nhìn anh, dù cô biết anh không thích cô, nhưng tốt xấu gì cô cũng đã là người của anh, đáng nhẽ anh phải có chút phản ứng gì chứ!

“Em muốn anh lo chuyện gì? Buổi tiệc chiêu thân kia, hay là thái độ của bố mẹ em đối với anh?” Phản ứng của cô khiến anh có chút khó hiểu.

“Đương nhiên là cả hai rồi, bố mẹ em không thích anh, nên sẽ không đời nào đồng ý hôn sự giữa chúng ta, anh lại không được mời dự tiệc, lỡ may em bị người nào đó nhìn trúng, sau đó anh ta đến cầu thân với bố mẹ em thì phải làm sao?” bộ dạng cũng như giọng điệu không thêm quan tâm của anh làm tổn thương lòng tự trọng của cô, cho nên cô không nhịn được muốn khích anh.

“Em muốn anh tham dự buổi tiệc chiêu thân đó sao?” Canh Dần khẽ nhún mày.

Anh vốn ghét phải đi dự tiệc, hơn nữa anh cũng không cho rằng buổi tiệc chiêu thân đó sẽ tạo thành uy hiếp gì với anh, nhưng nếu cô muốn anh tham dự thì anh sẽ đến dự.

“Việc này không phải em muốn là có thể quyết định được, bố mẹ em hoàn toàn không có khả năng gửi thiệp mời cho anh.” Cái gì gọi là cô muốn anh tham dự, cách nói của anh như thể là cô đang cầu xin anh vậy, nực cười! Hắc Doãn Tâm cô từ bao giờ biến thành kẻ mất mặt như vậy?

Dù cô là vì ăn mới mặt dày bám lấy anh, nhưng không có nghĩa là cô không có ai thèm nhìn, dù gì cô cũng là thiên kim của tập đoàn Hắc thị, những người muốn lấy cô tính sơ sơ cũng phải xếp thành hàng từ ga Đài Bắc đến Hsimenting (một thành phố ở phía Đông Bắc của quận Vạn Hoa, thành phố Đài Bắc).

“Em chỉ cần nói với anh là muốn hay không, còn thư mời thì tự anh lo.” Cô thật sự đã xem thường anh, từ trước đến giờ, phàm là thứ anh muốn thì đều chưa bao giờ thoát khỏi tay anh.

“Thật không?” Hắc Doãn Tâm hơi nghi ngờ, nhưng nhìn sự tự tin toát lên trên khuôn mặt anh, dường như anh thật sự có cách.

“Được hay không, không phải đến bữa tiệc tối ngày kia em sẽ biết hay sao?” Canh Dần âm thầm thở dài, xem ra nếu không dùng thực tế chứng minh sẽ rất khó khiến cô tin tưởng.

“Dần, vẫn chưa nói chuyện điện thoại xong à? Mọi người đã đến đủ, chỉ đợi cậu bắt đầu.” Đột nhiên, một giọng nam lười biếng truyền đến tai Hắc Doãn Tâm.

“Sắp xong rồi, các cậu đối phó một lát đi.” Canh Dần ngược nhìn người đang bước vào, anh vẫn chưa nghe được câu trả lời của cô, sao có thể cúp máy được chứ?

“Đối phó thế nào? Cậu mới là chủ trì, mọi người đều mong đợi được thấy khuôn mặt thật của cậu, cậu thì tốt rồi, rõ ràng biết phải lên sân khấu mà lại chạy ra đây nghe điện thoại, hơn nữa chẳng phải cậu không thích cô ta sao, vậy thì đừng lãng phí thời gian nữa.” Người đàn ông đó cầu nhàu, ai bảo hắn rút thăm thua cuộc, bị ép phải nói những lời khó nghe như vậy.

“Đợi mình một phút nữa.” Canh Dần cau mày, anh nói không thích cô lúc nào?!

“Cậu chỉ còn 59 giây.” Bạn anh tốt bụng nhắc.

“Vậy sao cậu còn ở đây lãng phí thời gian của tớ?” Canh Dần trừng bạn một cái, rồi thu hồi tầm mắt nhìn Doãn Tâm trên màn hình, cô hiển nhiên đã nghe thấy mấy lời vừa rồi và đang tức giận, “Em rất cực có muốn anh tham dự hay không, nói nhanh đi, anh không có nhiều thời gian.” Anh thúc giục.

“Đến hay không là tùy anh, nếu anh có thành ý thì chẳng cần hỏi em câu này.” Hắc Doãn Tâm tức giận cúp điện thoại, thì ra anh đi đâu cũng nói với người ta là anh không thích cô, vậy cô có cần phải nhiệt tình bám dính anh làm gì?

Hơn nữa anh đã sớm biết bố mẹ cô không thích anh mà lại không nói với cô, làm cô lo lắng cả buổi, cô đúng là nực cười...

Huhu, cô không thêm kết giao với anh nữa! Dù anh có nấu ngon hơn nữa, cô cũng không thêm...

Bỏ đi, bỏ đi, người có thể không cần, nhưng không thể không cần món ăn ngon, nhưng anh ghét cô như vậy, họ có thể sống bên nhau trọn đời không? Lại thêm thái độ của bố mẹ cô đối với anh, anh và cô thật sự có thể đến với nhau sao?

Cô hoang mang quá.

Đột nhiên, cô nhớ ra có một chuyện vẫn chưa nói với anh, cô bắt đầu có cảm giác muốn khóc, cô lại dám cả gan cúp điện thoại của anh, đương nhiên cô không thể lại gọi lại cho anh được. Xem ra cô vẫn nên gọi cho Thực Nữ bàn bạc trước rồi tính sau, vậy là cô lấy điện thoại ra, ấn số của Thực Nữ...Canh Dần kinh ngạc nhìn điện thoại vừa bị cắt đột ngột, không thể tin là cô lại dám giận đối trẻ con với anh! Vừa nãy rõ ràng là rất tốt, tầm mắt anh lập tức chuyển sang người đang đứng bên cạnh, gã này căn bản không phải đến thúc giục anh nhanh chóng chủ trì cuộc họp báo, mà là...

“Không tồi, cô gái của cậu to gan thật, dám ngắt điện thoại của cậu nha.” Anh ta kinh ngạc đập bàn nhận xét.

“Nếu cậu không nói mấy câu vừa nãy thì cô ấy cũng không ngắt điện thoại của tớ.” Anh lạnh lùng nhắc nhở bạn, rõ ràng là kẻ đầu trâu phá rối, lại còn giả vờ ngây thơ vô tội.

“Trừ khi cậu thật sự thích cô ấy, nếu không tớ chỉ có thể coi là nói thẳng nói thật.” Anh ta khẽ cười, không để tâm bị trách cứ.

“Nói thích thì vẫn còn quá sớm.” Canh Dần cau mày, anh không nghĩ là mình đã thích cô, còn về cảm giác của mình đối với cô thì anh vẫn đang trong quá trình đánh giá.

“Ý cậu là, cậu...không phải là không thích cô ấy.” Anh ta bắt lỗi trong câu nói của anh.

“Thì, nếu cậu có thể nói cho tớ biết định nghĩa thế nào gọi là thích hay không thích một người, thì tớ có thể cho cậu biết cảm giác của tớ với cô ấy là như thế nào.” Canh Dần nhìn anh như thể đang suy tư điều gì.

Người đàn ông tên Thìn ngẩn người, định nghĩa thích quá rộng, anh ta làm sao có thể rút ra được một định nghĩa hoàn chỉnh? Xem ra anh đang bị Dần dùng chiêu gây ông đập lưng ông, anh không nhịn được bật cười, “Vậy cậu có muốn đi dự buổi tiệc chiêu thân đó không? Cậu thật sự không lo cô ấy sẽ bị mấy gã anh hào trẻ tuổi kia để ý sao? Dù gì cô ấy cũng là con gái của Hắc Thủ Thành.” Dù không có được đáp án, nhưng đã kích bạn tốt một chút cũng không tồi.

“Dù cô bị gã nào đó để ý thì cậu nghĩ hẳn ta là đối thủ của tớ sao?” Canh Dần lạnh lùng đáp. Thật sự, với bối cảnh của cô, những người thích cô tất nhiên là rất nhiều, chỉ tiếc cô đã là người của anh, những gã khác nếu dám mơ tưởng, anh tự có biện pháp khiến hẳn rút lui.

“Tớ chưa bao giờ nghĩ có gã đàn ông nào xứng là đối thủ của cậu, nhưng nói như vậy là cậu không định tham dự buổi tiệc chiêu thân kia rồi.” Anh ta cười cười, mấy người bạn họ nghe Tình Thiên kể lại một màn đặc sắc ở nhà cậu ta xong thì toàn bộ đều quay ra ủng hộ Hắc Doãn Tâm.

“Buổi tiệc chiêu thân đó không quan trọng, ngược lại làm sao thay đổi cách nhìn của Hắc Thủ Thành đối với chúng ta mới là nhiệm vụ cấp bách trước mắt.” Trong đầu Canh Dần đột nhiên xuất hiện mấy lời Hắc Doãn Tâm nói khi ngắt điện thoại...

Đến hay không là tùy anh, nếu anh có thành ý thì chẳng cần hỏi em câu này.

Chắc, cái gì gọi là có thành ý? Nếu anh không có thành ý thì đã chẳng hỏi cô là muốn anh đến dự hay không! Phải biết anh gần đây bận như thế nào, nhưng vì để có thể nhanh chóng đính hôn với cô, anh đã gạt tất cả công việc sang một bên, chuyển sang xử lý chuyện của hai người, kết quả cô lại cúp điện thoại của anh!

-Tớ lại nghĩ khác với cậu, bởi người mà cậu muốn chung sống cả đời là Hắc Doãn Tâm chứ không phải Hắc Thủ Thành. Dù cô ấy không xấu hổ muốn trở thành người phụ nữ của cậu, nhưng nếu cô ấy thật sự chỉ quan tâm đến ăn mà không để ý đến con người cậu thì căn bản không cần phải vì buổi tiệc chiêu thân kia mà gọi điện cho cậu, đúng không?

Canh Dần dờ người, “Cô ấy gọi điện cho tớ chỉ vì cô ấy biết được thái độ của bố cô ấy với chúng ta, nên gọi đến để xác nhận thôi.”

Cô thật sự quan tâm đến anh sao?

-Xác nhận có nghĩa là cô ấy quan tâm, không phải sao?

Canh Dần chần động, nhưng rồi lập tức lắc đầu, “Đúng, cô ấy thực sự quan tâm, nhưng thứ cô ấy để ý đến là ‘ăn.’” Nếu bọn họ không thể kết hôn thì cô không thể ăn thức ăn anh nấu, cho nên cô có thể không quan tâm sao?

“Dần, tớ thấy cậu đúng là người trong cuộc nên không sáng suốt, dù cô ấy vì động cơ gì mà nguyện ý trở thành người phụ nữ của cậu, nhưng nếu cậu không cho cô ấy cơ hội thì cô ấy không thể phá vỡ tầng phòng ngự của trái tim cậu, cho nên điều này có nghĩa trái tim cậu đã chấp nhận cô ấy từ lâu rồi, nhưng bây giờ cậu lại một mực phủ nhận, tớ thấy cậu chính là đang ghen với cô ấy.” Anh ta bắt đầu lắc đầu.

“Tớ ghen với cô ấy?! Nực cười!” Canh Dần cao giọng phản bác.

“Chẳng nực cười tí nào, cậu đang ghen với cô ấy, ghen vì cô ấy thích món ăn cậu nấu mà không phải là con người cậu.” Anh ta vạch rõ bản chất vấn đề.

Canh Dần bị nói trúng, vội phản bác: “Dù là vậy đi nữa thì cũng có liên quan gì đến việc tớ không đến dự buổi tiệc chiêu thân kia?”

-Ai bảo không? Những cô gái như cô ấy rất trọng tình cảm, cô ấy nói với cậu có thể cô ấy sẽ bị người khác nhìn trúng là muốn xem cậu có để ý hay không, kết quả cậu lại hỏi cô ấy có muốn cậu đến dự hay không?!

Như vậy, nếu cô ấy nói muốn có nghĩa là cậu vì cô ấy yêu cầu nên mới đến dự chứ không phải tự cậu muốn đến, đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, cho nên cô ấy mới nói nếu cậu có thành ý thì không cần phải hỏi cô ấy câu đó, rõ ràng là cô ấy đối với cậu hoàn toàn không có cảm giác an toàn.

“Nếu tớ đi dự buổi tiệc chiêu thân đó, cậu nghĩ cô ấy sẽ có cảm giác an toàn sao?” Canh Dần hoàn toàn không thể phản bác cách nói và luận điểm của anh ta, nhưng chỉ là một buổi tiệc chiêu thân, thực sự quan trọng như vậy sao?

“Ít nhất cô ấy cũng nghĩ là cậu để ý cô ấy, mà không phải hoàn toàn không quan tâm. Cậu nghĩ kĩ đi, trước mắt phải chủ trì cuộc họp báo đã, nói đến đây thôi, lần này đúng là Hắc Thủ Thành được món hời lớn, còn về phần cậu...ngược lại, hầu bao chảy máu.” Thìn vỗ vỗ vai bạn, chế giễu.

“Bình thường.” Canh Dần gạt tay anh ta, anh không thích người khác chạm vào mình cho lắm, dù là bạn tri kỉ cũng vậy.

“Ba mảnh đất trị giá mấy trăm nghìn đôla, khoản tiền mà Cùng Thần nhìn thấy cũng đau lòng, vậy mà cậu lại nói vẫn bình thường, đúng là chỉ có cậu.” Thìn than nhẹ một tiếng, dù tài sản của Dần rất lớn, nhưng ba mảnh đất kia nằm ở vị trí tắc đất tắc vàng của lục địa Á Âu, theo như anh ta tính, ít nhất cũng tốn mất 2/3 tài sản của Dần, không ngờ cậu ta lại hoàn toàn không xót ruột.

“Mình với cái gã bo bo giữ của Cùng Thần kia không giống nhau, hơn nữa tiền chỉ cần kiếm là có thôi.” Nghĩ đến Cùng Thần, lần bán đất này may nhờ có cậu ta, nếu không anh cũng không thể hoàn thành trong thời

gian ngắn như vậy, sau đó công bố với báo chí. Hơn nữa lần này anh đồng thời lộ diện, tiện thể công bố với toàn thể giới, định đẩy Hắc gia vào thế đã rồi.

“Không sai, nhưng phải mất 3,4 năm mới kiếm lại được, chưa tính đến lợi nhuận mất đi trong khoảng thời gian đó...” Thìn chỉ cần nghĩ đến con số đó, đến một người không coi trọng tiền bạc lắm như anh ta mà còn thấy tiếc đứt ruột.

“Không thể nói vậy được, ông ấy là bố vợ tương lai của tớ, vốn cũng nên tặng chút quà gặp mặt, hơn nữa tiền là vật ngoài thân, đủ tiêu là được rồi.” Canh Dần ngắt lời bạn.

“Lý luận về ‘tiền’ này của cậu, tuyệt đối không được nói với mặt Cùng Thần, nếu không cậu ta nhất định không chịu nổi.” Thìn cười cười, anh có thể hiểu việc tặng bố vợ quà gặp mặt, nhưng quà gặp mặt có cần thiết phải tặng đến ba mảnh đất không? Từ đó có thể thấy, Dần coi trọng Hắc Doãn Tâm như thế nào.

-Cậu ta chỉ cần có chút kích động là đã không chịu nổi rồi.

“Cậu nói với cậu ta rồi?” Thìn kinh ngạc nhìn Canh Dần.

-Lúc sáng gọi điện cho cậu ta, có nói một chút.

“Ừ, vậy chúng ta nhanh chóng vào hội trường thôi.” Thìn cười khổ lắc đầu, rồi lập tức bước đi.

“Đi thôi.” Canh Dần gật đầu, cũng bước nhanh về phía hội trường.

Hắc Doãn Tâm cất những bước chân nặng nề đi về thư phòng nhà chính, dù cô đã dặn dò Thực Nữ từng câu từng chữ, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi thấp thỏm, ai bảo cô không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ mẹ! Lỡ may Thực Nữ nói chuyện lộ ra sơ hở gì thì hậu quả thật khó lường.

Vừa bước vào thư phòng, cô nhìn thấy bố mẹ đang ngồi trên sofa, mặt không chút biểu cảm nhìn cô, lòng cô bỗng nhiên chùng xuống đáy, nhưng trên mặt vẫn cố nặn ra nụ cười, “Bố, mẹ, đây là số điện thoại của bạn con.”

“Doãn Tâm, bố mẹ có chuyện quan trọng muốn nói với con.” Hắc La Ngân Nguyệt nhẹ giọng nói.

Sau khi nhìn thấy tin tức đó, họ nhận được vô số cuộc điện thoại gọi đến chúc mừng, dù họ đã liên lạc với đối phương, nhưng dù sao đây cũng là chuyện chung thân đại sự của con gái, họ sẽ tôn trọng sự lựa chọn của con.

Nhưng họ thật sự không ngờ đối phương lại đi một nước cờ hiểm như vậy, chỉ quà gặp mặt thôi cũng đã khiến họ cực kỳ động tâm rồi, quan trọng hơn là hiện giờ cả thế giới đều biết tin này, họ muốn từ chối cũng khó.

“Bố, mẹ, bố mẹ có chuyện quan trọng gì muốn nói với con ạ?” Hắc Doãn Tâm thấp thỏm, đặc biệt là biểu cảm trầm trọng trên khuôn mặt bố mẹ, rất khác thường, đột nhiên cô có một dự cảm cực kỳ, cực kỳ xấu.

“Ừm.” Hắc La Ngân Nguyệt gật đầu.

-Chuyện gì vậy ạ? Rất nghiêm trọng hả mẹ?

“Ừm, liên quan đến hôn sự của con.” Hắc La Ngân Nguyệt trả lời.

“Hôn sự?” Hắc Doãn Tâm kinh ngạc ngẩn người, rồi vội hỏi, “Hôn sự nào ạ?”

“Thì ra từ lâu đã có người thầm mến con, sau khi cậu ta nghe tin nhà ta tổ chức tiệc cho 5 chị em con bèn lập tức gọi điện cho bố mẹ, bố mẹ cũng thành ý của cậu ấy làm cho cảm động. Cho nên tối ngày kia cậu ấy sẽ đến dự tiệc, sau khi gặp cậu ấy, nếu con cảm thấy thích, thì trong buổi tiệc đó bố mẹ sẽ tuyên bố hôn sự của hai đứa.” Hắc La Ngân Nguyệt nói một mạch.

Người thầm mến? ! Hôn sự? !

“Không phải chứ?” Hắc Doãn Tâm khó tin lắc đầu, sao lại có chuyện này chứ?

Trời ơi, đây không phải là đang giỡn chứ!

“Doãn Tâm, cậu ấy cực kì ưu tú, dù là bề ngoài hay là tài năng...” Hắc La Ngân Nguyệt nhìn bộ dạng ngẩn người của con gái, lập tức nói tốt giúp đối phương, bề ngoài của đối phương đúng là làm kinh động cả thế giới, nếu không phải bên cạnh cậu ta có mấy tổng giám đốc khác của tập đoàn Murk thì thực sự ợ chồng họ cũng khó tin.

“Mẹ, con xin mẹ đừng nói nữa, trước đây con vẫn chưa nói với bố mẹ, thật ra từ lâu con đã có người yêu rồi, hơn nữa anh ấy cũng cực kì xuất sắc, cả bề ngoài lẫn tài năng đều xếp vào hàng nhất nhì thế giới.” Hắc Doãn Tâm hoang mang, không thể nghe tiếp nên ngắt lời mẹ, bởi vì cô đã hứa hẹn với Canh Dần rồi, nên cô căn bản không thể lấy người nào khác.

“Con nói cái gì? Con đã có người yêu rồi?” Hắc La Ngân Nguyệt kinh ngạc nhìn con, hoàn toàn không dám tin những gì vừa nghe thấy.

“Đúng vậy thưa mẹ, con đã có người yêu rồi, hơn nữa con nhất định lấy anh ấy.” Hắc Doãn Tâm thừa nhận, vốn định từ từ thay đổi ấn tượng của bố mẹ với tập đoàn Murk, sau đó mới tìm thời cơ thích hợp nói với bố mẹ về chuyện của Canh Dần, nhưng sau khi nghe bố mẹ nói chuyện, cô nhận thấy nếu còn không nhanh tỏ rõ thái độ thì tình hình sẽ đi đến nước không thể cứu vãn nổi.

“Doãn Tâm, con đang nói linh tinh gì thế hả?” Hắc Thủ Thành nãy giờ vẫn im lặng bỗng mở miệng mắng, ông thật sự không dám tin con gái út của mình lại đã có người yêu rồi!

“Bố, con không nói linh tinh, con với anh ấy đã tự định việc chung thân rồi, nhưng con biết bố mẹ nhất định sẽ không chấp nhận anh ấy, nên con không dám nói với bố mẹ.” Hắc Doãn Tâm hốt hoảng giải thích.

“Doãn Tâm, người yêu của con là ai? Tại sao con lại nói là chúng ta sẽ không chấp nhận cậu ta?” Hắc La Ngân Nguyệt cau mày hỏi.

“Mẹ, con không thể nói anh ấy là ai, nhưng con biết bố mẹ nhất định sẽ phản đối, nhất là bố.” Hắc Doãn Tâm lắc đầu.

“Bố?” Hắc Thủ Thành ngây người.

“Vâng.” Hắc Doãn Tâm khẽ cắn môi, cúi đầu, sự việc đã đến nước này, cô cũng chỉ còn cách cắn răng đi tiếp.

“Doãn Tâm, nếu con biết bố con sẽ không chấp nhận, sao con còn qua lại với cậu ta? Chẳng lẽ mấy hôm trước con ở cùng với cậu ta sao?” Hắc La Ngân Nguyệt lo lắng nhìn con, đứa con gái nhỏ này không phải đã cùng với đối phương...

“Đúng vậy thưa mẹ, nhưng còn có bạn của anh ấy nữa, nên chúng con không phải là ở một mình với nhau.” Hắc Doãn Tâm vội vàng giải thích.

“Doãn Tâm, con thật sự quá vô pháp vô thiên rồi. Dù thế nào đi nữa, tiệc chiêu thân tối ngày kia con cũng phải đi gặp chàng trai thăm mền con kia, còn người yêu của con thì sau khi tiệc kết thúc con mời cậu ấy đến nhà, bố mẹ muốn gặp cậu ấy.” Hắc La Ngân Nguyệt quyết định.

7. Chương 7

-Bố mẹ muốn gặp anh ấy?

Hắc Doãn Tâm ngây ngốc, cứ nghĩ đến cảnh hai bên gặp mặt, với sự kiêu ngạo vô lễ trong lời nói và hành động của Canh Dần, lại thêm thái độ của bố mẹ đối với tập đoàn Murk, cô liền có ý tưởng muốn đâm đầu vào tường.

“Đã là người yêu của con thì bố mẹ đương nhiên phải gặp rồi.” Sự kinh ngạc và hoảng hốt trong mắt con gái khiến cho Hắc La Ngân Nguyệt bắt đầu hoài nghi, người đàn ông kia phải chăng là con gái mình vì muốn né tránh người đàn ông thăm mền nó mà bịa ra.

“Nhưng nhưng nhưng anh ấy...hình như không có thời gian.” Hắc Doãn Tâm cảm thấy mình sắp ngất đến nơi, nếu hai bên gặp mặt trong tình huống thế này, chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa...

Không được, cô phải nghĩ cách kéo dài thời gian.

“Doãn Tâm, nếu cậu ta đến việc đến nhà mình cũng không có thời gian, mẹ nghĩ, việc con và cậu ta kết hôn sẽ rất khó có được lời chúc phúc của bố mẹ.” Hắc La Ngân Nguyệt nói.

Dù người đàn ông đó có tồn tại hay không, bà cũng sẽ khiến cậu ta thấy khó mà lui, trừ khi cậu ta xuất sắc như người hâm mộ kia, và một điểm quan trọng nhất là cậu ta thực lòng yêu con gái bà, nếu không thì đừng mơ họ đồng ý.

“Việc này...” Hắc Doãn Tâm nhìn mẹ, không biết nói thế nào, cô đột nhiên cảm thấy mình rất muốn khóc, sao sự việc lại đi đến nước này cơ chứ?

Trời đất ơi! Rốt cuộc cô đã làm sai điều gì mà bây giờ phải chịu sự giày vò tinh thần thế này?

Huhu... trong lòng cô đang gào khóc thảm thiết.

“Doãn Tâm, thật ra con mới chỉ 18 tuổi, độ tuổi đẹp nhất của đời người, mẹ không phản đối con kết bạn, thậm chí còn ủng hộ con kết giao càng nhiều bạn bè. Có thể bây giờ con rất thích người con trai đó, nhưng đó là vì con chưa tiếp xúc với những người con trai khác, nên không có cơ sở để so sánh. Bữa tiệc tối ngày kia con hãy thoải mái vui vẻ đi gặp chàng trai hâm mộ con đi, cậu ta không chỉ ưu tú, tư tưởng cũng hoàn toàn trưởng thành, cậu ấy thậm chí còn bằng lòng đợi con tốt nghiệp học viện Tân Nương mới kết hôn. Bởi vì cậu ấy thấy con còn trẻ, nên bằng lòng cho con thời gian để chấp nhận và tìm hiểu cậu ấy.” Hắc La Ngân Nguyệt khẽ cười, càng nói càng hài lòng, cách nhìn về cậu ta trước kia bỗng chốc thay đổi hoàn toàn, lại thêm món quà gặp mặt kia, cùng với vẻ ngoài xuất sắc của cậu ta, khiến họ hoàn toàn không thể chê vào đâu được.

Cậu ấy bằng lòng đợi đến khi con tốt nghiệp học viện Tân Nương mới kết hôn, bởi vì cậu ấy thấy con còn trẻ, nên bằng lòng cho con thời gian để chấp nhận và tìm hiểu cậu ấy.

Tim Hắc Doãn Tâm như ngừng đập, những lời này sao nghe quen quá, chẳng khác là bao so với những lời Canh Dân đã nói với cô, nhưng người hâm mộ mẹ nói không thể là anh ấy, nên cô vẫn phải nghĩ cách cự tuyệt, “Mẹ, mẹ nói là người hâm mộ kia nói con còn trẻ, nghĩa là tuổi tác của anh ta nhất định cũng lớn rồi, người đó không phải là một ông già đấy chứ ạ?”

“Không, cậu ấy mới 32 tuổi, không già chút nào.” Ông già?! Sau khi nhìn thấy cậu ta, tin rằng tuyệt đối không có người nào dùng từ “ông già” để hình dung về người đó, nếu không phải đối phương muốn đến buổi tiệc mới công khai, thì bà đã bảo con gái đi xem tin tức rồi.

“32 tuổi! Mẹ, con mới chỉ 18 tuổi, anh ta lại hơn con đến 14 tuổi, anh ta chính xác là một ông già.” Hắc Doãn Tâm rất nỗ lực nhặt xương trong trứng gà (tìm lý lẽ cổ cùi cùn).

Dù cô là người chỉ cần thật lòng yêu thì không quan tâm đến tuổi tác, cao thấp bao nhiêu, gầy béo thế nào, nhưng ai bảo cô đã có Canh Dân rồi, nên đối với người hâm mộ kia cô chỉ có thể ở trong lòng nói với anh ta một tiếng xin lỗi!

Bởi vì thật ra cô không phải nghĩ anh ta là một ông già, mà là do tình thế ép buộc nên cô đành phải dùng đến chiêu công kích tuổi tác của anh ta.

“Điều này con khỏi phải lo, đương nhiên bây giờ dù mẹ có nói thế nào thì con cũng khó mà tin được, đợi đến bữa tiệc tối ngày kia con nhìn tận mắt sẽ biết.” Hắc La Ngân Nguyệt cười cười.

“Vâng, thưa mẹ.” Hắc Doãn Tâm bất đắc dĩ gật đầu.

Nhìn bộ dáng của bố mẹ xem ra cực kì hài lòng với người đó, nhưng thật ra nếu bỏ đi thành kiến của bố mẹ đối với tập đoàn Murk, cô nghĩ, điều kiện của Canh Dân nhất định sẽ khiến bố mẹ không thể chê vào đâu được, nhưng điều kiện trước hết là anh có thể khống chế được cái miệng ngạo mạn vô lễ kia, không nói ra những lời khó nghe.

“Vậy con về phòng nghỉ ngơi đi, ngày mai đi cùng với các chị mua sắm lễ phục và phụ kiện cho bữa tiệc.” Hắc La Ngân Nguyệt khẽ mỉm cười nhắc nhở con, ngày mai chúng nó chắc chắn sẽ có rất nhiều việc phải làm.

“Không cần đâu mẹ, con có đến mấy bộ lễ phục chưa mặc lần nào...” Hắc Doãn Tâm cau mày, cô hoàn toàn không thích việc dạo phố rồi đến mấy cái cửa hàng sang trọng mua sắm, nếu đổi lại là phố ăn uống thì cô còn tự nguyện một chút.

“Những bộ đấy đều lỗi mốt hết rồi, mẹ muốn các con mặc những bộ đồ thời thượng nhất, con phải biết rằng, các con là thiên kim tiểu thư của Hắc gia, đương nhiên phải theo kịp thời đại.” Hắc La Ngân Nguyệt kiên quyết.

“Nhưng...” Hắc Doãn Tâm vẫn muốn nói.

-Không nhưng nhị gì hết, các con mua xong thì nhanh đi làm trắng da.

-Mẹ, da con đã trắng lắm rồi, không cần phải làm trắng thêm nữa...

-Con thế này mà bảo là trắng lắm rồi! Da của con gái phải trắng nõn như trứng gà bóc, hơn nữa sờ vào phải mịn màng trơn nhẵn như da em bé, cho nên con không cần phải tranh luận thêm với mẹ nữa, nhanh về phòng nghỉ ngơi, không được thức khuya, nếu không sẽ khiến da mặt mệt mỏi, nhanh chóng bị lão hóa.

“Vâng, bố, mẹ, con về phòng nghỉ ngơi đây ạ.” Hắc Doãn Tâm thầm thở dài trong lòng, trước hết cô chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời lui ra.

Cô còn phải gọi điện cho anh, báo với anh về lời mời của bố mẹ cô...

Trời đất ơi! Sao mọi chuyện lại trở nên rắc rối thế này?

Haizz! Thôi kệ, cô vẫn nên về phòng nghỉ ngơi trước, ngày mai lại tìm cơ hội gọi điện cho anh, nếu không hồi chiều vừa mới cúp điện thoại của anh xong, buổi tối lại lập tức gọi điện cho anh, không phải rất mất mặt sao? Ừm, tốt hơn hết là ngày mai gọi điện cho anh...Kết quả, Hắc Doãn Tâm chưa kịp gọi điện cho Canh Dân thì đã bị 4 chị lời đến cửa hàng đồ hiệu tòa nhà 101.

Mất nhìn những ma nơ canh mặc những bộ lễ phục thời thượng nhất, tai nghe những lời tâng bốc của nhân viên bán hàng, nhưng hồn của cô đã sớm bay đến dãy hàng ăn ở tầng dưới, nghe nói bánh kem của cửa hàng bánh mì nọ rất ngon, nghe nói nhà kia có trà chiều kiểu Anh chính cống, nghe nói...

“A...” đột nhiên, tiếng của một cô gái từ bên ngoài vọng vào, làm cô bị kinh ngạc mà quay về thực tại.

“Bên ngoài xảy ra chuyện gì? Sao mà la hét to mồm vậy?” Hắc Doãn Xuân hơi cau mày, cô đã cực kì không muốn đến đây chọn lễ phục, bây giờ lại còn bị tiếng kêu thất thanh kia làm phiền, làm cho tâm trạng của cô càng tệ hơn.

“Thành thực xin lỗi Hắc tiểu thư, bởi vì hôm nay tòa nhà 101 chúng tôi mời được Tổng giám đốc hệ thống khách sạn của tập đoàn Murk tới tham gia...” nhân viên bán hàng đứng bên cạnh cuống quýt thanh minh, nếu không phải bọn họ là những khách hàng lớn thì mấy nhân viên bán hàng đã đổ xuống tầng dưới nhìn anh ta rồi, bởi vì chiều hôm qua sau khi truyền hình đưa tin, về ngoài tuyệt mỹ của anh ta đã làm chấn động cả thế giới, mọi người không ngờ anh ta lại là một mỹ nam có sức hút đến vậy.

“Cái gì?! Tổng giám đốc hệ thống khách sạn của tập đoàn Murk hiện giờ đang ở đây?” Canh Dân hiện giờ đang ở tòa nhà 101?! Hắc Doãn Tâm nghe xong bỗng nhảy dựng lên.

Trời ơi! Cô nhất định phải lập tức đi tìm anh!

“Vâng, Hắc tiểu thư.” Nhân viên bán hàng ngăn ra, rồi lập tức cung kính đáp.

Lúc Hắc Doãn Tâm chuẩn bị đi tìm anh, bên tai cô bỗng truyền đến tiếng của các chị, khiến cô đứng như trời trồng...

-Tập đoàn Murk ? Đó chẳng phải là tập đoàn bố ghét sao?

“Đúng vậy, xui thế không biết, tự nhiên lại gặp người của tập đoàn Murk.” Hắc Doãn Thu tiếp lời.

“May là chúng ta ở tầng hai chứ không phải tầng 1.” Hắc Doãn Hạ không nhịn được nói.

“Ai sợ anh ta chứ? Chúng ta có nên xuống tầng 1 cho anh ta đẹp mặt không?” Hắc Doãn Đông nhướn mày, người bố mẹ ghét tất nhiên cũng sẽ là người chị em cô ghét.

Không, không phải chứ...

Hắc Doãn Tâm trong lòng kêu khổ không thôi, bố mẹ ghét tập đoàn Murk đã đành, không ngờ đến các chị cũng ghét nốt, như vậy cô không phải là đơn thương độc mã sao?

Vốn định nói chuyện riêng với các chị, xem có thể được sự giúp đỡ của các chị không, bây giờ...

Huhu...căn bản chính là nằm mơ giữa ban ngày!

“Doãn Tâm, em muốn đi đâu vậy?” Thấy em gái út đứng lên, bọn họ đều tò mò nhìn cô.

“Em...em muốn đi vệ sinh.” Cô muốn lấy cớ để lên đi tìm Canh Dân.

“Không phải em vừa đi lúc nãy sao?” Hắc Doãn Xuân buồn bực nhìn cô.

“Đúng, đúng vậy, nhưng giờ em lại muốn đi.” Hắc Doãn Tâm cười cười trả lời, xui thế, cô quên mất là 20 phút trước vừa mới đi vệ sinh.

“Xin lỗi, ở đây có tiểu thư Hắc Doãn Tâm không vậy?” đột nhiên một người đàn ông mặc âu phục àu đen bước vào cửa hàng.

Hắc Doãn Tâm sững người, tò mò quay lại nhìn người đàn ông đó, trên tay ông ta còn cầm một hộp gỗ được gói rất tinh tế.

Mà mấy chị cô khi nghe đến tên của em gái mình cũng tò mò quay lại nhìn.

“A, quản lý, xin hỏi ngài tìm Hắc tiểu thư có chuyện gì vậy ạ?” khi nhìn thấy người đàn ông trung niên đó, nữ nhân viên bán hàng đột nhiên kinh ngạc hỏi. Quản lý của tòa lầu 101 vốn là nhân vật khó mà gặp mặt, hôm nay bỗng nhiên lại đại giá quang lâm, khiến cho cô ta thấy mà hoảng sợ.

“Có một người nhờ tôi đem cái hộp này cho tiểu thư Hắc Doãn Tâm, nên tôi phải đích thân mang tận tay cho cô ấy.” Vị quản lý kia trả lời.

Quản lý tòa nhà 101!

“Ông biết ai nhờ ông mang cái hộp này đến cho tôi không?” Hắc Doãn Tâm kinh ngạc đi đến bên cạnh ông ta.

“Ngài ấy là một vị khách quý của Tổng giám đốc chúng tôi, ngài ấy nói sau khi Hắc tiểu thư mở cái hộp ra ắt sẽ biết ngài ấy là ai.” Viên quản lý cung kính nói, khách quý của Tổng giám đốc không thể đắc tội, mà thiên kim tiểu thư của tập đoàn Hắc thị cũng không thể khinh thường.

“Hộp?” Hắc Doãn Tâm nghe xong liền nhìn cái hộp tinh xảo trên tay ông ta.

Hắc Doãn Tâm buồn bực, bọn họ hôm nay mới đến đây chọn lễ phục, trừ người nhà cô ra thì không ai biết, vậy mà người nọ lại biết được hành tung của cô, nói cách khác, đối phương vẫn luôn âm thầm chú ý động tĩnh của cô.

“Hộp này các ông đã kiểm tra chưa? Bên trong không phải có chứa thuốc nổ chứ?” Hắc Doãn Đông đặt ra nghi vấn đồng thời đánh giá cái hộp gỗ được chế tác cực kì tinh xảo kia.

“Tiểu thư an tâm, trong hộp này không đựng thuốc nổ, hơn nữa tôi nào dám lấy danh tiếng và an nguy của khách hàng ra để đùa giỡn chứ.” Viên quản lý nghiêm túc nói.

“Đương nhiên rồi. Xin lỗi ông, em tôi không có ác ý gì đâu.” Hắc Doãn Xuân vội vàng làm dịu không khí căng thẳng vừa rồi, quản lý tòa nhà 101 tự tay mang đến, đương nhiên không thể có vấn đề gì rồi. Nhưng có thể sai bảo được quản lý tòa nhà này, có thể thấy người kia nhất định rất có máu mặt, “Doãn Tâm, em còn không mau nhận cái hộp gỗ kia đi, ngài quản lý còn có rất nhiều việc phải làm.”

“Vâng ạ.” Hắc Doãn Tâm gật đầu, vội vàng đưa tay nhận cái hộp từ tay viên quản lý.

“Hộp gỗ này đã trao tận tay Hắc tiểu thư rồi, vậy tôi không làm phiền các tiểu thư chọn lễ phục nữa, tôi còn có việc nên xin phép đi trước.” Thấy đã hoàn thành nhiệm vụ, viên quản lý chuẩn bị rút lui, khi ông ta ra đến ngoài cửa, tất cả mọi người trong phòng đều tò mò nhìn hộp gỗ trên tay Hắc Doãn Tâm.

“Doãn Tâm, em mở ra xem bên trong là cái gì.” Hắc Doãn Thu không nén nổi tò mò, cất tiếng đầu tiên.

“Đúng đây, Doãn Tâm, em mở ra đi.” Hắc Doãn Đông cũng hưng phấn thúc giục.

“Vâng.” Hắc Doãn Tâm gật đầu, không cần các chị giục, bản thân cô cũng tò mò muốn chết đi được, nên cô vội vàng thò tay mở nắp hộp, một mùi thơm nức mũi của thức ăn bay ra, khi nhìn thấy trong hộp là sushi Hanamaki và sandwich, cô đứng ngây như phỗng.

Đây ...đây hình như là món ăn do Canh Dân đích thân làm...

“Woa, món sushi Hanamaki và sandwich này làm khéo quá, chắc là ngon lắm đây.” Hắc Doãn Hạ trầm trồ, sau khi nhìn thấy đồ ăn trong hộp, ánh mắt của cô không kìm được bị hút vào đấy.

“Đúng vậy, không biết là đầu bếp của nhà hàng nào làm, nhìn thật sự rất ngon.” Hắc Doãn Thu đồng tình nói.

“Gần 12h rồi, thảo nào bụng em hơi đói, nhưng mà đồ ăn nhiều thế này, một mình Doãn Tâm sao ăn hết.” Hắc Doãn Đông ngược nhìn chiếc vòng kim cương trên cổ tay, đối với lượng đồ ăn khá khả quan trước mắt, không nhin được nhử mảy.

“Xem ra người bạn này của Doãn Tâm cực kì chu đáo, sợ nó đói bụng nên mang đồ ăn tới, hơn nữa lại nhiều thế này, hẳn là cũng chuẩn bị luôn phần của chúng ta, Doãn Tâm, người bạn này của em là ai vậy?” Hắc Doãn Xuân như thể đang nghĩ ngợi điều gì nhìn cô em út đang đứng gần người bên cạnh, từ sau khi Doãn Tâm thấy đồ ăn trong hộp thì cả người đứng gần ra, xem ra nó biết người tặng hộp gỗ kia là ai.

“Chị cả...” Hắc Doãn Tâm bừng tỉnh, nhưng nghĩ tới đánh giá của các chị với tập đoàn Murk hồi nãy, cô lại do dự.

“Doãn Tâm, chúng ta là chị em, có chuyện gì em cứ nói ra, nếu em gặp khó khăn, chị cả sẽ nghĩ cách giúp em.” Nhìn thấy sự do dự của em gái, Hắc Doãn Xuân dịu dàng mỉm cười, xem ra thân phận của người kia có vẻ khiến em cô khó mở miệng rồi.

“Đúng đây, Doãn Tâm, em nói đi, người ta nói ‘Một cây làm chẳng nên non, Ba cây chụm lại nên hòn núi cao’, huống hồ chúng ta có những 5 người.” Hắc Doãn Hạ là người thứ 2 ủng hộ.

“Em là em gái út của bọn chị, bọn chị nhất định sẽ giúp em.” Hắc Doãn Thu gật đầu, em gái gặp khó khăn, người làm chị như cô làm sao có thể đứng nhìn?

“Nếu kẻ nào dám bắt nạt em gái duy nhất của chị, chị sẽ cho hắn bẹp dí.” Hắc Doãn Đông giờ giờ nắm đấm, cô lên học Karatedo không phải chỉ tập cho đẹp mắt.

Hắc Doãn Tâm cảm động nhìn các chị, hốc mắt bỗng nóng lên, chỉ là chỗ khó khăn bây giờ là làm sao thuyết phục bố mẹ, nên cô hoài nghi liệu các chị có thể giúp cô được không?

“Doãn Tâm, em nói đi, có các chị làm chỗ dựa cho em, em còn sợ cái gì chứ?” Hắc Doãn Xuân dịu dàng mỉm cười.

“Chị, các chị trước tiên nếm thử hai món ăn này đã, rồi em sẽ nói với các chị được không?” Hắc Doãn Tâm nhìn đồ ăn trong hộp, nếu không phải mình đang có tâm sự thì cô đã ăn ăn lấy ăn để từ lâu rồi, bởi đây chắc hẳn là món ăn do Canh Dân đích thân làm, cô chỉ nghĩ đến thôi cũng đã chảy nước miếng rồi.

Nếu... các chị cô cũng nếm qua tay nghề của anh, có thể các chị cũng sẽ phải đầu hàng, vậy thì trước mặt bố mẹ cô sẽ không đơn thương độc mã nữa.

“Được, vậy chúng ta thử nếm xem.” Hắc Doãn Tâm gật đầu, lấy 5 đôi đũa tinh xảo và 5 gói trà không có bất kì nhãn hiệu nào ra, cô bắt giắc thăm khâm phục trong lòng, không ngờ người chủ của cái hộp này lại chuẩn bị chu đáo đến vậy, xem ra đối phương là một người vừa tinh tế lại vừa rất chu đáo, hơn nữa, nhìn thái độ do dự của em gái, rất rõ ràng—đối phương hẳn là một người đàn ông!

Cô ngừng đầu nhìn cửa hàng trưởng đang đứng bên cạnh, sau đó lấy 5 túi trà ra, “Cửa hàng trưởng, có thể phiền chị giúp chúng tôi pha trà được không?” Một mùi hương thấm vào tận tim gan bay ra, gói trà thơm quá, cô lại một lần nữa thăm kêu lên.

“Vâng, được ạ.” Cửa hàng trưởng lập tức nhận lấy mấy gói trà, rồi lập tức mang đi pha.

“Doãn Tâm, bạn em còn chuẩn bị cả gói trà cho chúng ta, thật là một người tỉ mỉ.” Hắc Doãn Hạ sau khi ngửi thấy mùi trà thơm mát đang vương vấn trong phòng, nhìn không được cất tiếng khen ngợi, bởi vì cô thích nhất là thưởng thức trà ngon, cho nên chỉ cần ngửi thôi cô cũng biết những gói trà kia là hàng thượng phẩm, giá chắc chắn không rẻ chút nào.

“Không tồi, hơn nữa đối phương là một người rất có tiền.” Hắc Doãn Thu đồng tình, cô nghĩ cái hộp gỗ này là do quản lí tòa nhà 101 đích thân mang đến, đủ thấy thân phận bối cảnh của đối phương nhất định rất cao.

“Doãn Tâm, anh ta không phải là bạn trai của em chứ?” Hắc Doãn Đông tò mò hỏi, sau đó rất tự nhiên gấp một miếng sushi cho vào miệng, rồi cả người bỗng ngẩn ra, bởi Xiang Q dầm gạo dai dai, đưa chuột giòn mát, những sợi trứng vàng ruộm bọc lấy ruốc thịt ngọt mà không ngấy, khiến cho khi người ta ăn không dám đánh rơi, dù sao cũng chính là ngon đến mức khiến người khác muốn mãi không thôi.

“Đúng ạ.” Hắc Doãn Tâm cười khở gật đầu.

Thấy các chị bắt đầu thưởng thức món sushi Hanamaki, cô cũng muốn ngay lập tức tham gia, ai bảo món Canh Dần nấu quá ngon, nên nếu động tác của cô chậm một chút, đợi lát nữa sẽ chẳng còn gì để ăn, vừa nghĩ đến đó, giọng kinh ngạc của Hắc Doãn Đông đã vang lên bên tai cô—

“Woa, ngon quá!” Nói xong, đôi đũa trong tay chị ấy không kịp nghỉ, gấp miếng sushi thứ 2.

“Ôi trời ơi, thực sự là rất ngon!” Hắc Doãn Thu là người thứ 2 kêu lên, nói xong đôi đũa cũng không nghỉ mà tấn công miếng thứ 2.

“Đây là món sushi Hanamaki ngon nhất mà chị từng ăn.” Hắc Doãn Hạ cũng tiếp lời, mặc dù cô sợ béo, nhưng gặp được món ngon thế này, cô cũng chỉ đành làm trái với nguyên tắc của mình, tiếp tục chiến đấu.

“Đúng là rất ngon, hơn nữa còn khiến người ta ăn rồi còn muốn ăn nữa.” Hắc Doãn Xuân gật đầu lia lịa, cô không phải là người mê ăn uống, nhưng mùi vị của món sushi này khiến người ta không thể cưỡng lại được.

“Đúng vậy, đồ ăn anh ấy nấu rất ngon, cũng vì vậy mà em mê anh ấy.” Thưởng thức mùi vị của món sushi, Hắc Doãn Tâm hạnh phúc ngất ngây, chính là mùi vị này, chính nó, chỉ cần để cô mỗi ngày đều được ăn món ngon do anh nấu, dù có đơn thương độc mã, cô cũng quyết không bao giờ thỏa hiệp.

Cái người hâm mộ kia, hừ! Tránh qua một bên hóng mát đi!

“Doãn Tâm, bạn trai em mua món sushi Hanamaki và sandwich ở đâu ngon thế?” Hắc Doãn Đông vừa ăn vừa hỏi, sushi rất ngon, không ngờ sandwich cũng không kém, khiến cô hoàn toàn không thể cưỡng nổi, gấp lia lịa.

“Đúng vậy, món ăn đầu bếp này nấu rất ngon, chúng ta nói với bố mẹ mời người ta về làm đầu bếp chính cho nhà mình, vậy là mỗi ngày đều được ăn món ngon rồi.” Hắc Doãn Thu hưng phấn đề nghị.

“Không được, như thế chị sẽ phát phì mất.” Hắc Doãn Hạ đau khổ bỏ phiếu chống, cô là người theo chủ nghĩa yêu cái đẹp, nên nếu mời một đầu bếp tay nghề giỏi như vậy, đến lúc đó thân hình mà cô cực khổ giữ gìn sẽ đi đời!

Ôi trời ơi! Thật là đáng sợ!

Không được, cô phải kiên trì phản đối tới cùng!

“Chị hai, chị ba, chị tư, món sushi và sandwich các chị đang ăn không phải mua từ nhà hàng hay khách sạn nào hết.” Hắc Doãn Tâm bắt đầu dĩ thanh minh.

“Doãn Tâm, em nói mấy món này không phải mua từ nhà hàng hay khách sạn nào cả?” Hắc Doãn Thu kinh ngạc nhìn thức ăn chỉ còn sót lại một ít trong hộp, rồi chuyển tầm mắt sang khuôn mặt đang đầy phiền não của cô em út.

“Đúng vậy, chị ba.” Hắc Doãn Tâm gật đầu, nếu có thể mua từ nhà hàng hay khách sạn nào đó, thì sao cô phải lao vào như thiêu thân, dính lấy Canh Dần không chịu buông? Haizz...

“Vậy rốt cục cậu ta mua ở đâu ra?” Hắc Doãn Thu nghi hoặc hỏi.

“Đây là anh ấy tự làm.” Hắc Doãn Tâm không thể không cung khai.

“Không phải chứ?!” ba tiếng kêu kinh ngạc vang lên từ phía Hắc Doãn Hạ, Hắc Doãn Thu và Hắc Doãn Đông, bởi họ hoàn toàn không ngờ người đầu bếp có thể nấu ra những món ngon như vậy lại là bạn trai của em gái mình?!

“Là thật.” Nếu các chị cô gặp Canh Dần, cô tin tiếng kêu kinh ngạc của các chị sẽ còn kinh người hơn nữa.

“Doãn Tâm, em với cậu ta quen nhau bao lâu rồi?” so với việc thức ăn là do ai làm, điều Hắc Doãn Xuân quan tâm hơn là bối cảnh thân phận của đối phương, ai bảo Doãn Tâm là em út của cô, cô sao có thể không lo lắng cho nó được.

“Chị cả, bọn em mới quen nhau có 5 ngày.” Hắc Doãn Tâm cười khỏ nói, sự việc đã đến nước này, cô chỉ có thể nói thật với các chị, bởi vì cô cần có sự giúp đỡ của các chị cô, nếu không chỉ dựa vào mình cô thì cơ hội thành công quá mong manh.

“5ngày?! Chẳng lẽ em và cậu ta là trong hôm bão...” Hắc Doãn Xuân cực kì ngạc nhiên, nhưng rồi lập tức phản ứng lại, hỏi.

“Vâng, anh ấy là do bạn em giới thiệu, em vừa gặp anh ấy đã trúng tiếng sét ái tình, hơn nữa còn là em dày mặt đòi anh ấy kết giao với em.” Hắc Doãn Tâm ngại ngùng thừa nhận. Thực tế thứ khiến cô vừa gặp đã yêu là tay nghề của anh ấy, ai bảo lúc đó anh ấy đeo mặt nạ bạch hổ, nên nếu muốn vừa gặp đã trúng tiếng sét ái tình là rất khó.

Trúng tiếng sét ái tình?!

Bốn chị em Hắc gia nghe xong đều ngậy ra như phồng.

“Doãn Tâm, em nói mấy món này là do bạn trai em tự tay làm, vậy cậu ta là đầu bếp à?” Hắc Doãn Xuân bình tĩnh, em gái cô quả thật đã đến tuổi bắt đầu có hứng thú với người khác giới, nhưng trúng tiếng sét ái tình thì có vẻ quá liều lĩnh.

“Không ạ, anh ấy là Tổng giám đốc hệ thống khách sạn thuộc một tập đoàn lớn.” Nếu Canh Dần là đầu bếp, thì bây giờ cô không phải đau đầu thế này, haizz, đàn ông quá xuất sắc cũng rất nhức đầu.

“Tổng giám đốc! Điều kiện của cậu ta cũng không tồi.” Hắc Doãn Xuân nhìn mặt em gái đang nhăn nhó ăn phải mướp đắng, vốn cho rằng bạn trai của em gái mình là đầu bếp, vậy thì thân phận bối cảnh của đối phương không thể xứng với em gái mình, nhưng hiện tại xem ra rất ok rồi.

“Đúng rồi, bạn trai của em còn có tay nghề giỏi như vậy, chính xác là một người đàn ông lí tưởng.” Hắc Doãn Thu không hiểu sao em mình lại mang cái bộ mặt ủ rũ như đưa đám.

Người đàn ông lí tưởng?!

“Thực ra anh ấy rất gia trưởng.” Hắc Doãn Tâm không nhịn được cau mày.

Cô hoàn toàn không thể dùng từ “lí tưởng” để hình dung về anh được, mặc dù anh cho người mang đồ ăn đến cho cô, thực sự là rất chu đáo, rất tỉ mỉ, không sai, nhưng đó cũng là vì cô đã mở miệng yêu cầu với anh trước, nói rằng ngày nào cô cũng muốn ăn món ăn do anh nấu.

Nhưng cô càng không ngờ rằng đến phần của các chị cô anh cũng chuẩn bị tươm tất, về điểm này, một cảm giác ấm áp bỗng dấy lên trong lòng cô, cô cảm giác mình lại càng thích anh hơn rồi.

8. Chương 8

“Gia trưởng mới tốt chứ, dù sao em vốn cũng là một cô nhóc, hơn nữa thân là Tổng giám đốc, cậu ấy không bá đạo một chút thì làm sao quản lí hàng trăm, hàng nghìn, thậm chí là hàng vạn nhân viên chứ?” Hắc Doãn Đông hưng phấn đưa ra ý kiến, cô thích nhất là những chàng trai có khí thế mạnh mẽ, bởi những người theo đuổi cô, để lấy lòng cô đều giả vờ yếu đuối, khiến cô chỉ nhìn thôi đã buồn nôn rồi, nói gì đến chuyện kết giao.

“Doãn Đông nói cũng rất có lý, muốn quản lý một công ty lớn, phong cách làm việc phải cứng rắn, nhưng cậu ta lại tự tay nấu các món ăn cho em, xem ra cậu ấy là một người rất yêu gia đình. Doãn Tâm, cậu ấy đã là Tổng giám đốc của hệ thống khách sạn thuộc một tập đoàn lớn, vậy thì em có thể nói với bố mẹ mời cậu ấy tham dự buổi tiệc tối mai của nhà mình rồi.” Hắc Doãn Xuân nhìn em mình, người đàn ông đó có vẻ khá xuất sắc, nhưng biểu hiện trên mặt em gái cô lại không giống vậy.

“Không cần đâu, bởi vì bố mẹ đã bảo em mời anh ấy tối mai đến nhà mình làm khách rồi.” Chỉ là bây giờ cô vẫn chưa báo cho Canh Dần biết chuyện này.

“Bố mẹ muốn em mời cậu ấy ngày kia đến nhà mình làm khách?” Hắc Doãn Xuân kinh ngạc hỏi.

“Vâng ạ.” Hắc Doãn Tâm gật đầu.

“Lạ thật, sao bố mẹ không trực tiếp mời cậu ấy đến dự buổi tiệc tối mai?” Hắc Doãn Xuân cau mày, hoàn toàn không hiểu sao mọi chuyện lại tiến triển như vậy.

“Đúng thế, lạ thật, hơn nữa đây không giống với cách làm việc xưa nay của bố mẹ.” Hắc Doãn Hạ cũng nghi hoặc nhìn Hắc Doãn Tâm.

“Sao lại phải đợi đến sau bữa tiệc chứ?” Hắc Doãn Thu cũng khó hiểu hỏi.

“Ôi trời ơi, bố mẹ không phải muốn rat ay vào bữa tiệc tối mai chứ? Dù bố mẹ nói cho chúng ta quyền chọn lựa, nhưng nói không chừng bố mẹ đã nhắm sẵn người từ trước rồi, sau đó thì đẩy chúng ta đi.” Ý nghĩ này tràn ngập trong đầu, Hắc Doãn Đông đột nhiên hoảng hốt kêu lên.

“Không phải chứ? Chính bố mẹ đã đồng ý với chúng ta, bố mẹ không thể không giữ lời như vậy chứ?” Hắc Doãn Hạ nghi hoặc nhìn Hắc Doãn Xuân.

“Cũng khó nói lắm, bởi nếu đã cho chúng ta quyền được chọn lựa thì sao còn tổ chức tiệc chiêu thân? Hiển nhiên ý của bố mẹ là muốn chúng ta chỉ được chọn lựa trong số những người đến dự tiệc.” Hắc Doãn Đông càng nghĩ càng thấy có khả năng, từ lâu cô đã cảm thấy buổi tiệc đó có vấn đề.

“Doãn Đông nói rất có lý, danh sách khách mời là do bố mẹ tự chọn, nên chúng ta thích ai cũng đều hợp với ý của bố mẹ, cho nên bố mẹ mới hào phóng nói là cho chúng ta quyền lựa chọn như thế.” Như tỉnh lại sau cơn mơ, đôi mày xinh đẹp của Hắc Doãn Thu cau lại đến mức như dính vào với nhau.

“Quá đáng! Sao bố mẹ có thể làm thế chứ? Uống cho em còn tin tưởng bố mẹ như thế, kết quả bố mẹ chính xác là đang lừa chúng ta.” Hắc Doãn Hạ không thể tiếp nhận sự thật này.

“Chẳng trách tối qua bố mẹ gọi em đến thư phòng, bảo là có một người hâm mộ em ngày mai sẽ đến dự tiệc, thì ra bố mẹ đã thay em chọn xong đối tượng từ lâu rồi.” Hắc Doãn Tâm hiểu ra, thì ra quyền quyết định việc chung thân đại sự của họ hoàn toàn nằm trong tay bố mẹ, vậy cô và Canh Dần...

Ôi trời ơi, đây không phải đang đùa chứ!

“Xong rồi xong rồi! Thì ra bị em đoán trúng rồi, nhưng em mới chỉ 20 tuổi, em không muốn kết hôn khi còn trẻ thế này.” Hắc Doãn Đông kêu lên, không cách nào chấp nhận được sự đả kích này.

“Chị cũng chỉ lớn hơn em 1 tuổi, chị cũng không muốn kết hôn sớm___” Hắc Doãn Thu cũng hoảng hốt kêu lên.

“Các em bình tĩnh đi, hoảng hốt như thế này có còn giống là người nhà họ Hắc nữa không?” Hắc Doãn Xuân cau mày trách, dù cô biết bố mẹ muốn mượn bữa tiệc chiêu thân này để gả hết mấy người họ, nhưng cô không thể chấp nhận cách nói của các em mình.

-Chị cả, nhưng___”

-Không nhưng gì hết, chị không nghĩ bố mẹ thật sự không giữ lời hứa như thế, bởi vì nếu bố mẹ thật sự đã tự chọn người trước thì người tối qua bố mẹ tìm là chị chứ không phải là Doãn Tâm mới đúng. Nói cách khác, chắc hẳn có một người hâm mộ Doãn Tâm đến dự tiệc, nên bố mẹ mới mời bạn trai của Doãn Tâm ngày kia đến chứ không phải ngày mai. Rõ ràng bố mẹ rất hài lòng với người hâm mộ kia, nên mới muốn Doãn Tâm gặp anh ta trước, bởi vì như vậy có thể Doãn Tâm sẽ thay đổi ý kiến.”

“Chị cả nói đúng đấy, nói kết hôn thì cũng phải là chị cả trước chứ không phải là Doãn Tâm mới đúng.” Hắc Doãn Hạ tán đồng.

“Không sai, theo lí thuyết thì là vậy, thế này xem ra bố mẹ không thích bạn trai của Doãn Tâm cho lắm rồi.” Hắc Doãn Thu gật gù, tư tưởng ngời thứ ở nhà họ Hắc rất nặng nề, nên chị cả chưa kết hôn thì làm sao đến lượt mấy người các cô.

“Người hâm mộ rồi lại bạn trai, Doãn Tâm, không ngờ em lại được hâm mộ vậy nha.” Hắc Doãn Đông tấm tắc nhìn Doãn Tâm.

“Chị tư, chị không cần phải xát muối lên nỗi đau của em chứ, thật sự em rất thích bạn trai của em, hơn nữa em cũng nói với bố mẹ là em nhất định phải lấy anh ấy.” Hắc Doãn Tâm nghiêm túc nói, cô không cần cái người hâm mộ gì gì đó, dù sao anh ta cũng không sánh được với Canh Dền của cô.

Không nói đến tay nghề nấu nướng bậc nhất, chỉ xét tướng mạo, cô tin rằng không có bất cứ người đàn ông nào có thể đẹp hơn anh, huống chi anh đã hứa suốt đời chung thủy với cô, nên sao mà cô không đổ trước một người đàn ông chung tình như anh chứ?

“Cái gì?! Em đã nói với bố mẹ là em nhất định phải lấy cậu ta?” bốn cô chị nghe xong kinh ngạc kêu lên.

“Đúng ạ, thật ra bọn em đã tự đính ước rồi, nên anh ấy không chỉ là bạn trai của em mà còn là người đàn ông của em nữa.” Hắc Doãn Tâm thừa nhận.

Tự đính ước!

“Hix___ Doãn Tâm, em nói là em với cậu ấy đã thân...thân mật...” Hắc Doãn Đông không dám tin, nhìn chằm chằm vào em gái, ý của Doãn Tâm không phải là nó và người kia đã quan hệ với nhau? Trong khi đó, cô đến nụ hôn đầu cũng chưa trao, vậy không phải người làm chị như cô quá lạc hậu sao?

“Không ạ, bọn em rất trong sáng.” Hắc Doãn Tâm ngại ngần lắc đầu.

“Làm chị hết hồn, nhưng nếu em nói với bố mẹ là bọn em đã quan hệ với nhau thì có vẻ có hi vọng thắng một chút đó.” Hắc Doãn Đông thở phào.

“Đúng đấy, nếu em có thai thì bố mẹ muốn không đồng ý cũng không được.” Hắc Doãn Thu cười cười, ai bảo từ xưa đến nay có quá nhiều trường hợp kết hôn là nhờ con, huống chi là một gia đình có tư tưởng truyền thống, bảo thủ như nhà họ Hắc.

Hắc Doãn Tâm ngớ người, rồi lập tức mắt sáng lên, vui vẻ cười nói: “Đúng thế, sao em lại không nghĩ ra dùng cách này nhỉ? Chỉ cần em và anh ấy quan hệ thì bố mẹ không muốn gả em cho anh ấy cũng không được, chị ba, chị thông minh ghê, lát nữa em sẽ gọi cho anh ấy.”

“Không được, thứ quan trọng nhất của một người con gái chính là danh tiết, chị phản đối cách làm này, nếu em thực sự thích cậu ấy đến vậy thì bọn chị có thể nghĩ cách giúp em.” Hắc Doãn Xuân nghe xong suýt ngất, em gái cô lại dám dùng cách này để ép bố mẹ?!

Hơn nữa nó thật sự yêu sâu sắc người đàn ông kia sao? Cô thấy nghi ngờ lắm.

“Chị cả nói đúng đấy, chị cũng không tán thành biện pháp ăn cơm trước kếng này.” Về điểm này, Hắc Doãn Hạ cũng phản đối quan điểm đó, dù hiện giờ xã hội mở cửa, quan niệm cũng thoáng đi, nhưng cô cho rằng sự trong trắng của người con gái nên dành đến đêm tân hôn.

“Chị cả, chị hai, nhưng em thấy bố mẹ rất hài lòng với anh chàng người hâm mộ kia, hơn nữa bố mẹ còn bảo, tại bữa tiệc sẽ thông báo hôn sự của bọn em.” Hắc Doãn Tâm hoảng hốt, nếu chị cả và chị hai đều phản đối, vậy cô phải làm sao đây?

“Nhưng bố mẹ vẫn dựa trên điều kiện tiên quyết là tình cảm của em, vậy tối mai em chỉ cần nghĩ cách khiến anh chàng đó ghét em, như vậy thì bố mẹ có hài lòng đến mấy cũng chịu.” Hắc Doãn Xuân khẽ mỉm cười, dù sao chỉ cần phá hoại buổi tiệc chiêu thân đó là ok rồi.

“Đúng rồi, em chỉ cần làm cho anh chàng đó ghét em là được, vì chuyện này mà hôm qua hại em mất ngủ cả đêm.” Đúng là một lời như tỉnh cơn mơ, Hắc Doãn Tâm bỗng bừng tỉnh, kêu lên.

“Ai bảo em có chuyện lại không tìm các chị thương lượng, đúng là nha đầu ngốc.” Hắc Doãn Đông bắt giắc lắc đầu.

“Bởi vì em vừa nãy nghe thấy các chị đang mắng người của tập đoàn Murk, cho rằng các chị ghét anh ấy, nên___” Hắc Doãn Tâm buột miệng giải thích, đợi đến khi cô ý thức được thì đã muộn.

“Em nói gì? Bọn chị rất ghét cậu ta?” Hắc Doãn Xuân bắt lỗi, hỏi.

“À...” Thôi xong, đầu Hắc Doãn Tâm bỗng trống rỗng, ôi trời ơi, cô đúng là đồ ngốc, bây giờ cô phải làm sao đây?

“Hình như lúc nãy bọn mình đang nói về Tổng giám đốc hệ thống khách sạn của tập đoàn Murk, chẳng lẽ...bạn trai của Doãn Tâm là anh ta?” Hắc Doãn Thu nghi hoặc lật lại trí nhớ, rồi bỗng kinh ngạc kêu lên.

“Em...em...” Đầu Hắc Doãn Tâm trống rỗng, lúc này đã hoàn toàn biến thành một mớ hồ đán.

“Em nghe nói anh ta hình như còn có biệt danh là Vua đầu bếp, vậy món sushi Hanamaki và sandwich mà bạn trai Doãn Tâm gửi đến___” Ánh mắt Hắc Doãn Hạ nhìn về cái hộp gỗ, rồi đột nhiên ngừng lại.

“Doãn Tâm, bạn trai của em là Tổng giám đốc Canh Dân của hệ thống khách sạn tập đoàn Murk đúng không?” Hắc Doãn Đông đi thẳng vào vấn đề.

“Vâng...vâng ạ, anh ấy đúng là bạn trai của em, sao các chị lại đoán được?” Hắc Doãn Tâm bắt giắc rụt cổ, cô thật sự không dám chắc các chị có tiếp tục giúp mình nữa hay không.

“Chuyện này cũng không khó đoán.” Hắc Doãn Đông lườm em gái một cái, chứng cứ rõ ràng như thế, nếu bọn họ không phát hiện ra thì đúng là nên đâm đầu vào tường cho rồi.

“Doãn Tâm, em trúng tiếng sét ái tình của cậu ta kiểu gì? Các Tổng giám đốc của tập đoàn Murk nghe nói ai cũng là nhân vật thần long thấy đầu không thấy đuôi, tác phong làm việc rất bí ẩn. Nên trên thương trường bọn họ vẫn luôn là một câu đố, đến phóng viên của mấy tờ báo lá cải cũng không moi được tin tức gì về họ.” Hắc Doãn Xuân nói ra truyền thuyết của các Tổng giám đốc tập đoàn Murk, bởi gần đây cô đang thu thập tình báo về top 100 người giàu nhất và tập đoàn lớn nhất thế giới.

“À...thực ra anh ấy là do một người bạn giới thiệu cho em, mới đầu em cũng không biết thân phận Tổng giám đốc của anh ấy, nhưng...nhưng thích là thích vậy thôi, không thể nói là sau khi biết thân phận của anh ấy rồi thì không thích nữa được đúng không ạ?” Hắc Doãn Tâm bắt đắc dĩ giải thích, cô thật sự rất yêu những món ăn anh làm, hưởng hờ anh lại rất đẹp trai, khiến cô hoàn toàn không thể cưỡng lại.

“Nói cũng đúng, tiếng sét ái tình vốn không tuân theo bất kì quy luật nào, được rồi, chị ba vẫn sẽ giúp em.” Hắc Doãn Thu nói, cô thích nhất là những chuyện lãng mạn thế này, tục ngữ nói rất hay: “Hỏi thể gian tình ái là chi?, Mà nhân thế hẹn thề sống chết.” Bây giờ em gái cô gặp khó khăn trong chuyện tình cảm, làm chị như cô đương nhiên phải ủng hộ nó rồi.

“Chị ba, cảm ơn chị.” Hắc Doãn Tâm cảm động nhìn chị mình.

“Dù cậu ta là người bố mẹ ghét, nhưng chị thích ăn món ăn cậu ta nấu, nếu cậu ta trở thành chồng em thì mấy người chúng ta sau này được ăn thỏa thích rồi, được, chị tư cũng giúp em.” Hắc Doãn Đông cũng nhảy ra giúp đỡ em gái.

“Chị tư, cảm ơn chị.” Hắc Doãn Tâm cảm động không ngớt.

“Doãn Tâm, chị hai cũng sẽ giúp em, dù sao bố mẹ cũng đã nói rằng chúng ta có quyền chọn lựa.” Hắc Doãn Hạ mỉm cười.

“Chị hai...” Hắc Doãn Tâm cảm động nói không ra lời.

“Nếu đã như vậy, thì chúng ta phải nhanh chóng nghĩ cách giúp Doãn Tâm giành lấy tình cảm của nó.” Hắc Doãn Xuân cười cười, cô rất không hài lòng về bữa tiệc chiêu thân mà bố mẹ tổ chức tối mai, hơn nữa nếu việc của Doãn Tâm thành công mỹ mãn thì việc giành lấy tự chủ trong hôn nhân của các cô cũng có hi vọng.

“Chị cả...” Hắc Doãn Tâm cảm động đến rơi nước mắt, cô còn nghĩ các chị sẽ không giúp mình, nào ngờ...

“Giờ không phải lúc để khóc, mọi người nhanh chọn lễ phục thì chúng ta mới có thể về nhà thảo luận kế sách.” Hắc Doãn Xuân vội nhắc nhở các em, phải biết rằng, muốn phá hoại một bữa tiệc chiêu thân, bọn họ sẽ có rất nhiều việc phải làm, nên không thể lãng phí một phút nào.

“Vâng, chị cả.” Mọi người đồng thanh đáp. Hắc Doãn Tâm tức đến đầu sắp bốc hỏa!

Cô nhìn vào chiếc di động trong tay, cứ nghĩ đến việc Canh Dần tắt máy khi cô gọi đến, hại cô chỉ có thể để lại tin nhắn trong hộp thư thoại cho anh, là cô lại không vui.

Rốt cục anh đang làm cái gì? Dù hôm qua cô cúp điện thoại của anh, nhưng trưa qua không anh không phải vẫn rất có lòng gửi mấy món ăn cho cô, vậy mà bây giờ lại...

“Tiểu thư, không hay rồi.” Tiểu Nguyệt, cô người hầu từ bé của cô hốt hoảng chạy vội vào phòng ngủ.

“Tiểu Nguyệt, tâm trạng của chị rất xấu, em đừng nói, nếu không chị sợ là chị sẽ mắng em đó.” Hắc Doãn Tâm sẵn giọng.

“Tiểu thư, dù chị có mắng em, em cũng phải nói, bởi vì có một vị khách đến dự tiệc muốn ở tại Tâm Uyển của tiểu thư.” Tiểu Nguyệt thấp thỏm nói.

“Cái gì?! Có người muốn ở lại Tâm Uyển của chị!” Hắc Doãn Tâm kinh ngạc ngẩng đầu, hoàn toàn không dám tin những gì vừa nghe.

“Đúng thế ạ, phu nhân vừa dặn dò em, bảo em nhanh chóng quét dọn phòng khách của Tâm Uyển, bởi người khách kia lát nữa sẽ đến ở.” Tiểu Nguyệt hấp tấp nói.

“Không phải chứ?! Sao lại như thế? Phòng khách nhà chính rất nhiều, sao mẹ lại sắp xếp cho khách ở lại Tâm Uyển của chị? Đợi, đợi một chút, tiểu Nguyệt, người khách này không phải đàn ông chứ?” suy nghĩ này chợt lóe lên trong đầu cô, đột nhiên cô hốt hoảng kêu lên.

“Đúng ạ, tiểu thư, người khách kia đúng là đàn ông, phu nhân còn nói người khách ấy có thể sẽ trở thành vị hôn phu của tiểu thư, nên bảo chúng em không được khinh suất.” Tiểu Nguyệt gật đầu.

“Cái gì?! Vị hôn phu? Chị đâu có thích anh ta! Lần này bố mẹ thật quá đáng, sao lại có thể sắp xếp cho đàn ông con trai vào ở trong Tâm Uyển của chị, lỡ may anh ta có ý đồ bất chính...”

Ôi trời ơi! Không phải mẹ muốn anh ta với chị gao nấu thành cơm trước, rồi ép chị vào sự đã rồi chứ? Chị không để mấy người họ đạt được mục đích đâu, chị sớm đã là người của Canh Dần, chị chết cũng không khuất phục.” Hắc Doãn Tâm càng nghĩ càng thấy có khả năng.

“Tiểu thư yên tâm, em sẽ bảo vệ chị, quyết không để cho gã kia có cơ hội gặp tiểu thư.” Thấy tiểu thư trở nên kích động, tiểu Nguyệt vội vàng an ủi.

“Tiểu Nguyệt, em ngây thơ quá, làm sao em có thể bảo vệ chị được cơ chứ? Nếu mẹ chị đã ngầm cho phép anh ta... Trời ơi, chị không dám tưởng tượng, nói không chừng họ còn cho thuốc vào thức ăn của chị, nói không chừng họ còn cố ý đuổi bọn em ra ngoài...” Hắc Doãn Tâm kích động hét lên, cô càng nghĩ càng thấy sợ hãi, càng nghĩ càng thấy xảy ra chuyện lớn rồi.

“Tiểu thư, không phải chứ? Phu nhân chắc không làm thế đâu!” tiểu Nguyệt ngăn người, chuyện này nghiêm trọng đến thế sao?

“Khó nói lắm...” bỗng nhiên, điện thoại cô reo lên, ngắt lời cô đang định nói.

sau khi nhìn thấy màn hình hiển thị là Canh Dần, cô khẩn trương nói với tiểu Nguyệt: “Em ra ngoài trước đi, chị muốn ở một mình bình tĩnh suy nghĩ một chút.”

“Vâng, tiểu thư.” Tiểu Nguyệt lễ phép lui ra ngoài.

Đợi tiểu Nguyệt ra ngoài xong, cô vội vàng nghe điện thoại...

“Canh Dần, chuyện không hay rồi, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Huhu...” nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của anh, đột nhiên không kìm được khóc òa.

Trời ơi, việc này còn chưa giải quyết xong, việc khác đã ập đến, làm cô loạn hết cả lên.

“Đừng khóc, anh xem tin nhắn em để lại rồi, ngày kia anh sẽ đến, em đừng lo.” Canh Dần khẽ cau mày nhìn khuôn mặt mếu máo của cô, anh tắt máy là vì bây giờ anh đang ở đại sảnh nhà họ Hắc, lại còn mới cùng với bố mẹ cô bàn bạc về nghi thức đính hôn, đồng thời cũng nói rõ về quan hệ của anh và cô, sau đó anh mới mở máy. Nhưng để khiến cô bất ngờ, anh tạm thời vẫn giấu cô.

“Huhu...giờ không phải chuyện đó nữa...huhu...” Hắc Doãn Tâm vừa khóc vừa nghẹn ngào trả lời, thấy mẹ muốn dẫn sói vào nhà, bảo cô sao không hoảng hốt cho được.

Canh Dần ngăn người, “nếu không bây giờ còn vấn đề gì nữa?” không phải mười phút trước cô vừa nhắn tin sao? Sao bây giờ lại có vấn đề khác nữa? anh phản ứng không kịp.

“Huhu...bây giờ em sợ lắm...trình tiết của em e là không giữ được...huhu...anh nhanh đến bảo vệ em được không?” Hắc Doãn Tâm khóc như mưa.

So với việc thất thân cho người hâm mộ kia thì cô thà rằng thất thân cho Canh Dần, ít nhất anh cũng là người đàn ông mà cô đã chọn, dù anh nói năng rất chói tai, nhưng ít nhất cô cũng thích anh!

“Cái gì? Có ai muốn làm gì em hả? nhưng hiện giờ không phải em đang ở nhà sao?” Canh Dần kinh ngạc cau mày, nhìn trên điện thoại thì cô hiển nhiên đang ở trong phòng ngủ, mà hệ thống bảo an của nhà họ Hắc cực kì chặt chẽ, nên sao lại có người muốn làm hại cô được?

“Huhu...thật mà, bởi vì mẹ em sắp xếp một người khách tham gia buổi tiệc tối mai ở trong Tâm Uyển của em, nên bây giờ em rất sợ...huhu..anh mau đến bảo vệ em...Người ta đã là người của anh, nếu em bị cưỡng bức, anh chắc chắn sẽ không cần em nữa...mẹ em sẽ bắt em lấy người đàn ông đó...huhu...em không muốn...” Hắc Doãn Tâm càng khóc to hơn.

“Trước tiên em đừng khóc nữa, bình tĩnh lại nào.” Canh Dần ngăn người, rồi ngượng ngùng nhìn vợ chồng Hắc thị đang ngồi đối diện, người đàn ông cô nói chẳng phải là anh sao?

Vấn đề là anh sẽ không cưỡng bức cô! Nhưng nhìn cô khóc đến sưng cả mắt, hiển nhiên cô đang cực kì sợ hãi.

Chỉ tiếc là, bây giờ anh vẫn chưa thể nói với cô!

Hắc Doãn Tâm không ngờ anh chỉ bảo cô ngừng khóc và bình tĩnh, mà không hoảng hốt tức giận như cô tưởng tượng, cô rất khó chịu, nhưng quyết định của cô vẫn không thay đổi, nên cô nói: “Làm sao em không khóc cho được? Làm sao em có thể bình tĩnh chứ? Người hầu của em đã thu dọn phòng rồi, người kia lát nữa sẽ đến.”

“Em yên tâm, người kia là khách của mẹ em, anh nghĩ anh ta tuyệt đối không làm thế với em đâu, hơn nữa nếu em thấy sợ, em có thể khóa cửa phòng lại, như thế anh ta sẽ không vào được.” Canh Dần cười khổ dỗ dành cô, anh không thấy lạ khi cô có phản ứng sợ hãi, khẩn trương như thế, ai bảo cô bị bưng bít hết mọi chuyện.

“Em không cần, em sợ lắm, anh mau đến bảo vệ em được không? Huhu...” Hắc Doãn Tâm vẫn khóc lóc kêu cứu như cũ.

“Nhưng mà...” Canh Dần do dự nhìn vợ chồng Hắc Thủ Thành, Hắc La Ngân Nguyệt, sau khi nhìn thấy vẻ bất đắc dĩ trên khuôn mặt họ, anh biết hai người đã nghe hết nội dung cuộc nói chuyện, chuyện này làm hai má anh bắt gặp ánh sáng nóng lên.

“Em không biết, em không biết, em không biết, anh mau đến bảo vệ em, huhu...người ta đã là người của anh, dĩ nhiên anh phải bảo vệ em...huhu...” Hắc Doãn Tâm càng khóc lớn hơn, những âm thanh nức nở lại càng lọt vào tai mọi người rõ ràng hơn.

Sau khi thấy vợ chồng Hắc thị đánh mắt với anh một cái, anh bất đắc dĩ thở dài, vốn định tối nay mới đến ở trong Tâm Uyển của cô, nhưng trong tình huống thế này, quả thực cực kì ngại ngùng, nhưng một cảm giác ngọt ngào cũng dâng lên trong anh.

-Được, bây giờ anh đến đây, em đợi một lát.

“Bây giờ anh qua đây?!” anh đột nhiên sáng khoái nhận lời, làm Hắc Doãn Tâm sợ hết hồn.

“Không phải em đang rất sợ, muốn anh nhanh chóng đến bảo vệ em sao?” Canh Dần bất đắc dĩ hỏi ngược lại.

“Đúng, đúng vậy, nhưng anh làm sao mà đến đây được?” Hắc Doãn Tâm vội hỏi, bởi nhà cô có hệ thống bảo an cực kì chặt chẽ, đâu phải anh nói đến là đến được.

“Điều này em không cần lo, anh tự có cách.” Anh đang ở nhà cô, đương nhiên có cách qua đó.

“Anh có thể có cách gì chứ? Nhà em có hệ thống bảo vệ bằng tia hồng ngoại, lại còn có cảnh vệ canh gác, anh chắc chắn không thể vào được.” Hắc Doãn Tâm bất đắc dĩ nhắc nhở anh.

“Em không cần lo lắng.” Canh Dần cười khỏ nói.

“Gì cơ?” Hắc Doãn Tâm ngẩn người, có phải là cô nghe nhầm không, phải biết hệ thống bảo an của nhà cô có thể nói đến một giọt nước cũng không lọt qua được, nên anh muốn đi vào thực tế là cực kì khó.

“Tính từ chỗ anh bây giờ, qua đó không đến 30 phút, nên nếu em sợ thì trước tiên phải cẩn thận một chút, biết không?” hiển nhiên cô không cần phải sợ, nhưng bây giờ anh vẫn chưa thể nói với cô.

“Anh chỉ cần chưa đầy 30 phút là đã đến nhà em?!” Hắc Doãn Tâm kinh ngạc nhìn anh, anh không phải nói quá lên chứ? Nhưng nếu anh đang ở gần nhà cô thì trong vòng 30 phút đến nơi cũng không phải không có khả năng.

“Không phải đến nhà em mà là đến Tâm Uyển của em, được rồi, không lãng phí thời gian nữa, đợi lát gặp.” Canh Dần nói xong liền ngắt điện thoại.

Hắc Doãn Tâm ngẩn ra, phát ngốc, không đến 30 phút là đến được Tâm Uyển của cô, sao có thể?!

“Canh Dần...” nghe tiếng ‘tút tut’ truyền đến từ đầu dây bên kia, cô đành cười khỏ ngắt điện thoại.

Bởi vì chỉ riêng đi từ cổng chính đến Tâm Uyển của cô cũng đã gần 30 phút, huống hồ anh đang ở trong thành phố!

9. Chương 9

Nhưng, bây giờ không phải là lúc tìm hiểu xem anh có thể đến trong vòng 30 phút hay không, nên cô xoay người đi ra cửa phòng ngủ, vừa mở cửa thì đụng ngay tiểu Nguyệt hiện đang dọn dẹp phòng khách.

“Tiểu thư, chị bảo em sang mai 7h mời phu nhân đến phòng chị, tại sao vậy ạ?” tiểu Nguyệt kinh ngạc dừng tay đang dọn dẹp.

-Em không cần hỏi lí do, chỉ cần biết chị có việc cực kì quan trọng, dù sao sáng mai em mời mẹ chị đến thì sẽ biết tại sao.

Cô không thể nói với tiểu Nguyệt ngay bây giờ được, bởi lát nữa cô phải mê hoặc Canh Dần, nên cô muốn sáng mai tiểu Nguyệt dẫn mẹ cô đến bắt gian tại giường!

Hihhi! Cô không tin là như vậy rồi mà cô và anh vẫn không thể được ở bên nhau, còn người hâm mộ kia tốt nhất đứng qua một bên hóng mát đi, muốn trở thành vị hôn phu của cô___

Hừ, anh ta nằm mơ!

“Vâng, tiểu thư.” Tiểu Nguyệt dù còn nghi hoặc không thôi, nhưng cũng đành phải cung kính nghe lời.

“Đúng rồi, tiểu Nguyệt, lát nữa nếu em nghe thấy phòng ngủ của chị có tiếng gì, cũng không được đến gần, nhớ chưa?” Hắc Doãn Tâm chưa an tâm lắm, dặn dò.

Dù không biết lần đầu tiên sẽ đau như thế nào, dù thiết bị cách âm của phòng cô rất tốt, nhưng cảm giác vô áy náy, ai biết cô sẽ không đau quá mà hét toáng lên, cho nên vẫn cẩn thận một chút thì tốt hơn!

“Vâng, tiểu thư.” Tiểu Nguyệt càng nghe càng cảm thấy mệt hết cả đầu, nhưng lời của tiểu thư phải tuyệt đối răm rắp nghe theo, dù cô thật sự thấy tiểu thư hôm nay rất lạ.

“Được rồi, em tiếp tục dọn dẹp đi, việc chị dặn em nhất định không được quên đâu đấy, bây giờ chị đi tắm nước nóng rồi đi ngủ, em không cần phải đến hầu hạ chị, dọn dẹp xong thì đi nghỉ đi.” Hắc Doãn Tâm tiếp tục dặn dò.

Kế hoạch của cô không thể có chút sơ hở nào, nên bây giờ cô phải nhanh chóng đi chuẩn bị việc mê hoặc Canh Dân, ví dụ như trước hết tắm tấp thật thơm tho, bởi vì đàn ông đều là động vật theo cảm tính, cô đương nhiên phải trang điểm thành một món ngon có đủ sắc, hương, vị, dâng đến trước mặt để anh thưởng thức ____

Nghĩ tới cảnh đó, hai má đỏ ửng vì thẹn, cô vội vàng về phòng ngủ rồi khóa cửa lại, dù sao tiểu Nguyệt cũng có chìa khóa dự phòng, không lo sáng mai cô ấy không vào được phòng cô.

Cô vui vẻ chạy vào phòng tắm, sau khi xả đầy nước ấm vào trong bồn tắm mát xa, đổ loại sữa tắm hương mê diệt mà cô thích nhất, cô lỏa thể bước vào bồn, đầu còn đang nghĩ xem lát nữa làm thế nào mê hoặc Canh Dân.

Một cái áo ngủ gợi cảm bằng ren mỏng là không thể thiếu, tiếp nữa là những động tác mê hoặc gợi cảm ____

Nhưng những động tác đó cô chưa làm bao giờ, hơn nữa ngoại hình của cô thuộc loại ngọt ngào dễ thương, hoàn toàn không hợp với cái gọi là gợi cảm, lát nữa cô phải làm thế nào mới có thể thể hiện tư thế gợi cảm, quyến rũ của một cô gái thành thực đây?

Chết tiệt, cô không thể tắm nước nóng nữa, phải nhân lúc Canh Dân chưa đến, nhanh tập luyện trước một chút mới được.

Vậy là cô đứng lên khỏi bồn tắm, nhưng chân ướt do vội vàng nên dẫm phải viên nam châm phủ sáp, vậy là ‘rầm’ ____

“Ai da!” Cô hét một tiếng, người đổ về sau ngã phịch trên sàn nhà tắm, đau đến phát khóc.

Cô còn chưa kịp bừng tỉnh sau sự cố ngoài ý muốn này thì bỗng “rầm”, cửa phòng tắm bị người ta mở ra từ bên ngoài.

Khi cô mất mũi tìm nheo nhìn thấy khuôn mặt người vừa xông vào, cả người đột nhiên cứng ngắc.

“Em không sao chứ?” Canh Dân vội vã xông tới bên cạnh cô, sau khi kiểm tra thấy cô không bị thương, mới dần bình tĩnh lại.

Trời mới biết khi anh đang dùng chìa khóa mẹ cô đưa để mở cửa phòng ngủ, bỗng nghe tiếng va đập của vật nặng cùng với tiếng hét của cô, làm anh sợ hết cả hồn, tim như ngừng đập, chỉ sợ cô xảy ra chuyện gì, thì không phải là chuyện đùa!

“Anh anh anh anh...” Hắc Doãn Tâm vẫn chưa hết kinh ngạc vì sự xuất hiện của anh.

Anh thật sự có thể trong vòng chưa tới 30 phút đã tới được Tâm Uyển của cô, chuyện này thật sự là không tưởng!

“Em vẫn ổn chứ? Sao lại không cẩn thận ____” Canh Dân cau mày, khi phát hiện người cô không một mảnh vải nằm trên sàn, anh đỡ người.

-A ____ đồ háo sắc!

Cảm giác được ánh mắt nóng bỏng của anh đang dán lấy thân thể cô lúc này, Hắc Doãn Tâm xấu hổ kêu lên, hoàn toàn quên mất kế hoạch mê hoặc anh mà mình chuẩn bị từ trước.

Cô xấu hổ, vội vàng lấy tay muốn che các bộ phận quan trọng, nhưng che được phía trên thì mất phía dưới, che được dưới lại mất trên, cô xấu hổ chỉ muốn đào một cái lỗ chui xuống.

-Em là người phụ nữ của anh, anh có cảm giác với em là chuyện hết sức bình thường, hơn nữa em nằm trên sàn lâu như vậy cũng không đứng dậy, anh còn tưởng là em muốn anh thưởng thức đấy!

Nhìn bộ dạng chân tay luống cuống của cô, động tác buồn cười ấy làm anh không nhịn cười được, cô gái bé nhỏ của anh thật là đáng yêu.

Hắc Doãn Tâm nghe xong bỗng chột dạ, cô đúng là đồ ngốc, đột nhiên lại phản lại kế hoạch của mình, vừa này không phải cô đang chuẩn bị để mê hoặc anh sao, kết quả anh chỉ mới dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn thân thể cô, thì cô đã xấu hổ hoang mang đến thế này.

Ôi trời! cô lo lắng cái gì chứ?

Điều cô nên làm bây giờ là bày ra một tư thế thật gợi cảm, thật quyến rũ, khiến bản năng của anh bộc phát, ăn cô sạch sẽ, sau đó lại thể hiện bản lĩnh của mình, rút hết tinh lực của anh, như vậy anh mới có thể kiệt sức mà ở lại qua đêm, sáng mai mẹ cô mới có thể bắt gian tại giường, kết quả___

Không được, cô phải nhanh chóng sửa chữa sai lầm này mới được, nếu không vỡ kịch sáng mai sẽ không diễn ra như dự kiến!

-Sao em không nói chuyện? chết tiệt, không phải em bị thương ở đầu đấy chứ?

Thấy cô đột nhiên bần thần không nói chuyện, Canh Dần lo lắng đỡ cô dậy, khi anh đang chuẩn bị kiểm tra xem đầu cô có bị thương hay không, đột nhiên, cô vươn tay giữ lấy hai má anh, khiến anh không thể không cúi xuống, rồi cô bỗng nhiên hôn anh___

Anh ngẩn người, hoàn toàn không ngờ là cô sẽ hôn mình, cả người cứng ngắc khi đôi môi hai người chạm vào nhau, mãi đến khi anh phát hiện môi cô chỉ là dùng sức chà xát lấy môi anh, anh mới từ từ bình tĩnh.

Bởi vì cô___ căn bản không biết hôn!-Em đang giúp anh lau miệng đấy chứ.

Anh khê thở dài, thật sự không biết nên làm gì trước phản ứng vừa nhiệt tình lại vừa vụng về này của cô, khi thân thể của anh bị sự hoảng hốt của cô kích thích mà sinh ra phản ứng, hành động của cô lúc này đây chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa.

Lau miệng!

Hắc Doãn Tâm đỡ người, “ Chẳng lẽ anh không nhận thấy là em đang hôn anh sao?”

Đáng ghét, thế mà lúc này cô còn cảm động bởi anh đến Tâm Uyển trong vòng chưa đầy 30 phút, và cả giọng nói chứa đầy sự quan tâm của anh nữa, kết quả___

Anh đang nói cái gì chứ?!

“Hôn môi không phải như thế này.” Môi anh sắp bị cô chà bong cả da, nếu để cô tiếp tục, chắc chắn môi anh sẽ chảy máu.

“Nếu không thì phải hôn thế nào?” Hắc Doãn Tâm then quá hóa giận trừng mắt với anh, cô làm gì có kinh nghiệm hôn người khác, nhưng không có kinh nghiệm không có nghĩa là không biết về nó, hôn môi chẳng phải là môi tiếp xúc với môi sao, nếu không thì hôn như thế nào?

Huống hồ lại có người đàn ông nào như anh, khi con gái đã chủ động hôn mình lại còn nói những lời làm mất hứng như vậy?!

Anh đâu phải là đầu gỗ không hiểu chuyện chứ, nếu không phải cô thích anh, nhắm trúng anh, ỷ lại anh, thì cô cần gì phải mê hoặc anh, ý đồ đưa chuyện vào thể đã rồi chứ?

Đợi...đợi một chút, cô vừa nói cái gì? Nếu không thích anh___

Ôi trời đất ơi! Cô thích anh lúc nào chứ?

Không thể nào, bọn họ quen nhau chưa được một tuần, chưa nói đến việc mỗi lần nói chuyện đều kết thúc trong tình trạng chẳng vui vẻ gì cho cam.

Dù anh cũng có mặt cẩn thận, dịu dàng, ví như hôm đó cô bị mưa ướt, anh đã nấu trà gừng để cô uống cho ấm người. Rồi sau khi cô tỉnh lại, anh cũng sợ cô đói nên nấu cháo cho cô ăn, lại còn sushi Hanamaki và sandwich bữa trưa hôm nọ nữa, đến phần của các chị cô anh cũng chuẩn bị chu đáo, khiến cô không thể không cảm động vì sự tỉ mỉ chu đáo của anh___

Trời ơi, chẳng lẽ cô thật sự thích anh rồi?

-Hôn có rất nhiều cách, nhưng tuyệt đối không bao gồm cách chà xát mà em vừa làm, nhưng bây giờ không phải lúc chúng ta nghiên cứu vấn đề này, nếu em vẫn tiếp tục ngồi trên sàn nhà lạnh thế này, thì sẽ bị cảm mất.

Anh đưa tay định gỡ bàn tay cô xuống khỏi má mình, ai ngờ cô thà chết cũng không chịu buông, anh đành từ bỏ ý định.

Nhưng hành động của cô khiến cho thân thể trần truồng dính chặt lên người anh, anh bất đắc dĩ cau mày, hơi lạ trước hành động của cô.

Không phải cô không thích anh sao? Vừa nãy còn mắng anh là đồ háo sắc, vậy mà giờ lại chủ động hôn anh, thậm chí còn ôm chặt lấy anh không chịu buông, khiến anh không thể hiểu nổi.

-Không ôm đâu.

Đồ đáng ghét, khi cô đang cảm động bởi sự tử mĩ chu đáo của anh, thì anh lại đi chê cách hôn của cô có vấn đề, rút cuộc anh có phải là đàn ông hay không?

Sau khi cô chủ động hôn anh, theo lí mà nói, anh nên nhiệt tình đáp lại cô mới phải, đằng này anh không những không đáp trả, lại còn muốn giữ khoảng cách với cô, khiến cho lòng kiêu hãnh và sức hút của cô chịu đả kích nghiêm trọng.

Có phải cô chẳng hấp dẫn chút nào, nên anh mới không muốn cùng cô tiến hành bước tiếp theo?

Không, sao có thể có chuyện đó được?

Dù khuôn mặt cô nhìn còn khá non nớt, nhưng dáng người cô đã thành thực, nên chỉ cần là đàn ông bình thường, sau khi nhìn thấy thân thể đầy quyến rũ của cô, tuyệt đối không thể không có phản ứng.

“Ai bảo không ôm?” Canh Dàn khẽ thở dài.

“Em bảo không ôm là không ôm.” Hắc Doãn Tâm khẳng khái nói.

“Được thôi, em nói không ôm thì không ôm, vậy em có thể đứng dậy mặc quần áo được rồi chứ, nếu không em sẽ ôm thật đấy!” Canh Dàn ngăn ra, rồi lắc đầu cười trừ, cô đúng là trẻ con, nhưng anh thích!

“Ôm thì ôm! vậy thì đã sao chứ?” Hắc Doãn Tâm càng nghe càng khó chịu, người đẹp ở trong lòng, vậy mà anh vẫn không động lòng, chuyện này đúng là một sự đả kích lớn với cô___

Tim đau đớn như bị ai châm, cô biết anh không thích cô, nhưng hai người dù gì cũng đã hứa hẹn với nhau rồi. Cô vốn tưởng anh cũng giống như cô, sẽ thử tiếp nhận và thích đối phương, nhưng đáng buồn là, cô đã thích anh, còn anh thì hình như...

“Bị ôm là phải đi khám bác sĩ đó, em biết không hả?” Anh ngăn người, nghi hoặc nhìn chăm chú vào nỗi buồn và sự đau đớn hiện lên trong mắt cô, dường như cô phải chịu một nỗi đau rất lớn, mà anh chính là thủ phạm gây ra nó!__

Nhưng anh có làm gì sai đâu!

Huống hồ anh thương cô còn không hết, nói gì đến việc làm tổn thương cô, chỉ mỗi ánh mắt này của cô đã khiến anh không thể ngoảnh mặt làm ngơ, thậm chí còn rất dễ tâm.

Đến lúc này, anh không thể không thừa nhận, anh chẳng hiểu chút gì về suy nghĩ của cô.

“Đúng, nhưng tất cả đều là lỗi tại anh.” Hắc Doãn Tâm bi thương nhìn anh.

Mái tóc bạch kim như ánh trăng, phủ lên bộ âu phục hàng hiệu màu đen phẳng phiu lại càng thêm nổi bật, còn khuôn mặt cực kì tuấn tú của anh lại càng làm cô có cảm giác như đây là một giấc mơ không có thật___

Mà muốn có sự chân thực trong một giấc mơ thật sự là quá khó...

“Sao lại là lỗi tại anh?” Canh Dàn khẽ cau mày, hoàn toàn không hiểu gì cả, nhưng, trong ấn tượng, anh vẫn chưa làm chuyện gì gây tổn thương cô, ngược lại, anh làm tất cả vì cô, đến nỗi tất cả bạn tốt của anh đều tấm tắc xuýt xoa, kết quả...

Chết tiệt thật, nếu không phải muốn đem lại cho cô một sự ngạc nhiên thì anh đã nói hết sự thật cho cô từ lâu rồi, nhưng bây giờ vẫn chỉ có thể giấu cô mà thôi

-Không tại anh thì tại ai? Người ta là người phụ nữ của anh, vậy mà anh chẳng để ý em chút nào cả, em biết anh không thích em, em biết anh ghét em, nhưng em thật sự nghiêm túc muốn trở thành người phụ nữ của anh, em muốn thích anh, muốn yêu anh, muốn bên anh cho đến hết quãng đời còn lại, nhưng anh lại chẳng ngó ngang gì tới em___

Hắc Doãn Tâm đau khổ cúi gầm mặt, từ sau khi hạ quyết tâm trở thành người phụ nữ của anh, cô đã rất cố gắng rút ngắn khoảng cách giữa họ, nhưng nhìn thấy khuôn mặt tuần tú lạnh lùng của anh, cộng thêm việc anh nhìn thấy cô cả người không một mảnh vải mà vẫn không hề có phản ứng gì, trái tim cô bị tổn thương.

Càng bị thương hơn là, cô phát hiện mình không những thích anh, mà cô thậm chí còn hi vọng anh cũng yêu cô___

“Nếu anh không ngó ngang gì tới em thì việc gì phải nói chuyện điện thoại với em xong rồi vội vội vàng vàng chạy đến đây bảo vệ em?” Canh Dần mỉm cười, không thể không cảm động trước những lời này của cô.

Trên thực tế, nói thật lòng, từ lúc nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của cô ở khách sạn, bóng hình cô đã in sâu trong trái tim anh. Nhưng khi anh biết cô có hứng thú không phải với con người anh mà là với món ăn anh nấu, tự tôn và kiêu ngạo của một người đàn ông trong anh bị đả kích nghiêm trọng, nhưng đả kích thì đả kích, anh vẫn không thể không bị cô hấp dẫn.

“Anh đến chỉ là vì muốn bảo vệ thứ thuộc về mình, bởi trên danh nghĩa em là người phụ nữ của anh, nếu lỡ may em bị người ta cưỡng bức thì anh sẽ chẳng còn mặt mũi nào nữa. Dù anh không thích em, nhưng anh phải thực hiện lời hứa của mình nên không thể không đến.” Hắc Doãn Tâm cực kì không muốn nói những lời này, bởi nó có nghĩa trong lòng anh cô không là gì cả, nhưng cô không cách nào tự lừa mình dối người.

“Em sai rồi.” Canh Dần bắt đầu dĩ thử dài.

Cô gái của anh chẳng hiểu anh chút nào cả.

“Em sai?” Hắc Doãn Tâm ngẩn ra nhìn anh.

“Đúng thế, hơn nữa còn là sai lầm rất nghiêm trọng.” Canh Dần gật đầu

Cô phạm sai lầm nghiêm trọng gì chứ! Những gì cô nói hoàn toàn là sự thật, trái lại, chỉ là anh không thể chấp nhận việc bị người khác nói trúng huyết mà thôi

-Em là đồ ngốc.

Sao anh có thể bị một cô gái ngốc ngếch thế này hấp dẫn chứ, xem ra anh cũng không thông minh như anh nghĩ.

-Em không phải là đồ ngốc.

Anh lại còn mắng cô là đồ ngốc?! Sau khi cô bày tỏ với anh, anh...anh___lại mắng cô là đồ ngốc, đáng ghét!

“Nói em ngốc còn không chịu nhận, anh nói cho em biết, nếu anh không để ý đến em, thì còn lâu anh mới đến. Dù anh đã từng hứa với em, nhưng lúc đó chỉ có hai người chúng ta, anh không giữ lời thì em làm gì được anh?” Canh Dần cười khổ giải thích.

“Chuyện này...” Hắc Doãn Tâm đột nhiên không biết nói gì.

Đúng vậy, lúc đó chỉ có hai người bọn họ, không có ai làm chứng, nói cách khác, nếu anh thật sự không để ý đến cô, thì hôm nay dù cô có bị người ta cưỡng bức cũng chẳng liên quan gì tới anh, thậm chí anh có thể nhân chuyện đó mà bỏ cô. Nhưng anh không làm vậy, hơn nữa còn vội vàng vàng chạy đến, nói như vậy anh đối với cô...

Cô vội ngược mắt nhìn anh, sau khi thấy vẻ bất đắc dĩ trong mắt anh, cả người cô đứng như trời trồng như thể bị sét đánh, anh anh anh anh___

Đang nói với cô là anh cũng thích cô sao?

“Giờ thì em thấy sai lầm của mình chưa?” anh bắt đắ dĩ khóa chặt ánh mắt của cô. Cô bé ngốc nghếch này, anh đã nói cực kì rõ ràng, nếu cô còn không hiểu, anh sẽ bóp chết cô.

“Em...em vẫn chưa hiểu lắm.” Anh không phải rất ghét cô sao? Sự thay đổi này khiến cô tạm thời chưa thể tiếp nhận.

Nhưng quan trọng nhất là anh thích cô từ khi nào, cô thật sự rất tò mò.

Anh im lặng nhìn cô, rồi thở dài một hơi, “ Xem ra em thật sự rất ngốc. Nói đi, em không hiểu chỗ nào? Đêm nay anh giải thích hết một lượt cho em, dù sao anh cũng bị em lừa đến đây rồi, em cứ hỏi thoải mái đi.”

“Cái gì mà bị em lừa đến đây?! Người ta rất lo lắng, hơn nữa em cũng không tính là nói dối, bởi vì lát nữa người em phải lấy sẽ đến ở trong Tâm Uyển.

Anh không biết là anh ta có bố mẹ em ủng hộ, nếu em không tìm anh đến, đêm nay em khó thoát nạn, nên đương nhiên em phải tiên hạ thủ vi cường rồi.” Hắc Doãn Tâm chu miệng cãi, những gì cô nói đều là thật.

Canh Dần hiểu ra, bật cười thành tiếng, “Cái gì gọi là tiên hạ thủ vi cường?”

Anh thật sự thua cô rồi, cô gái bé nhỏ của anh lại có thể có suy nghĩ này, lẽ ra nó là suy nghĩ mà đàn ông mới nên có, kết quả___

“Em tính toán hết rồi, chỉ cần tối nay chúng ta có quan hệ, sáng sớm ngày mai, người hầu tiểu Nguyệt của em sẽ mời mẹ đến đây bắt gian tại giường. Như vậy, dù họ có hài lòng với người hâm mộ kia đến thế nào đi chăng nữa thì cũng vô dụng.” Hắc Doãn Tâm đắc ý nói ra toàn bộ kế hoạch của mình.

Canh Dần nghe xong chỉ biết lắc đầu, “Bắt gian tại giường?! thế mà em nghĩ ra được, nhưng anh nghe nói phụ nữ Hắc gia rất coi trọng danh tiết, em làm như vậy, truyền ra ngoài không phải sẽ làm Hắc gia mất mặt sao?”

“Hết cách rồi, ai bảo em thích anh, hơn nữa em chỉ muốn làm người phụ nữ của anh thôi.” Hắc Doãn Tâm bắt đắ dĩ giải thích.

Nếu có thể vẹn cả đôi đường thì cô cần gì phải dùng đến hạ sách này, cô cũng chỉ là bắt đắ dĩ mà thôi!

Canh Dần kích động, “Em thực sự thích anh? Mà không phải món ăn của anh?”

Chết tiệt thật, anh vẫn để ý chuyện này, nhưng anh đã có thể từ từ chấp nhận sự thật đó, tục ngữ nói rất hay, muốn nắm được trái tim của một người đàn ông, thì trước hết phải nắm được cái dạ dày của anh ta, câu này vừa hay có thể dùng với cô, chỉ là giới tính phải đổi lại mà thôi.

“Em thích cả hai, nhưng em phải thú nhận là người ta thích món ăn của anh trước rồi mới dần dần thích anh.” Hắc Doãn Tâm ngượng ngùng giải thích.

“Chỉ cần em thích anh, vậy là đủ rồi. Giờ không còn sớm nữa, anh cũng phải về thôi, em cũng nhanh lên giường nghỉ ngơi đi.” Canh Dần dịu dàng bế cô ra khỏi nhà tắm, đến bên giường cô.

Anh cũng không phải Liễu Hạ Huệ, bế người con gái mình thích, hơn nữa cả người cô còn không một mảnh vải, anh lại không thể yêu cô, rõ ràng đây chính là thử thách ý chí của anh!

“Anh muốn về?” Hắc Doãn Tâm kinh ngạc kêu lên

Vừa rồi không phải cô đã nói toàn bộ kế hoạch cho anh sao? Kết quả anh lại nói xong rồi phải dứt bỏ đi, sao có thể chứ?!

“Mọi chuyện nói xong rồi, không về chẳng nhẽ ở lại đây sao?” anh vừa nói vừa nhẹ nhàng đặt cô lên chiếc giường êm ái của cô, thật ra anh chuẩn bị sang phòng khách kể bên, nhưng chuyện này cô không cần biết.

“Đương nhiên anh phải ở lại rồi,nếu không sáng mai mẹ làm sao có thể bắt gian tại giường?” anh đứng là rất ngốc mà! Uống công cô vừa nói toàn bộ kế hoạch cho anh, đúng là lãng phí nước bọt.

“Kế hoạch của em nên bỏ đi, em còn quá trẻ, anh không định có được em sớm như vậy, muốn quan hệ cũng phải đợi em tốt nghiệp học viện Tân Nương đã.

Về phần người hâm mộ mà em lo lắng, em yên tâm, anh sẽ xử lí.” Anh đương nhiên sẽ xử lí, bởi người đàn ông hâm mộ cô kia chính là anh, nên cô lo lắng căn bản là thừa.

“Anh sẽ xử lí ra sao? Bố mẹ em rất phản cảm với các anh, hơn nữa lát nữa người kia sẽ đến ở trong Tâm Uyên!” Hắc Doãn Tâm hoàn toàn không tin vào tai mình, anh ____ muốn đợi đến khi cô tốt nghiệp học viện Tân Nương mới yêu cô!

Ôi trời ơi! Không lầm chứ?

Đặc biệt là câu “không định có được em sớm như vậy” của anh, nói cách khác, cô không có chút hấp dẫn nào với anh!

Ầm một tiếng, đầu cô bỗng như bị đạn nguyên tử bắn nát, người đàn ông cô thích không bị hấp dẫn bởi thân thể cô một chút nào, cô còn mặt mũi sống tiếp sao?

“Anh nghe rất rõ ràng rồi, nên mới bảo em cứ yên tâm, không phải lo lắng gì.” Vì muốn cho cô một sự ngạc nhiên nên anh mới giấu không cho cô biết, nhưng anh không ngờ cô lại kích động như vậy.

“Sao em có thể không lo lắng chứ?! Em là người phụ nữ của anh, nhưng anh nhìn em không một mảnh vải mà vẫn không có cảm giác gì! Anh nói anh để ý em, nhưng em thấy anh không hứng thú với em dù chỉ là một chút, anh thực sự để ý em sao? Anh thật sự thích em sao? Nếu để ý em, thích em, thì sao anh lại phải đợi đến sau này mới chịu yêu em? Thực ra anh vốn không thích em đúng không? Bởi em mới chỉ là cô nữ sinh 18 tuổi, trong mắt anh em không có một chút hấp dẫn nào đúng không? Nên anh phải tốn thời gian điều chỉnh tâm tư để chấp nhận em ____ Hắc Doãn Tâm nghe xong như bị kích thích hết lên.

Cô là người phụ nữ của anh, nhưng anh lại không muốn ôm cô, bảo cô làm sao chịu nổi?

“Không phải.” Canh Dân cau mày ngắt lời cô, không hiểu nổi cơn giận của cô, rõ ràng anh nghĩ cô còn trẻ, nên mới kìm nén dục vọng, ai ngờ cô lại không hiểu, còn quay ra chỉ trích anh.

“Nếu không phải, vậy sao còn phải đợi em tốt nghiệp xong mới chịu yêu em? Không phải anh nói em là người phụ nữ của anh sao? Nếu đã vậy sao anh không yêu em ngay bây giờ đi? Anh biết không, em rất sợ, em không có cảm giác an toàn về mối quan hệ giữa anh và em, anh có biết không?” Hắc Doãn Tâm tuân một tràng, cô muốn biết rốt cục mình có vị trí thế nào trong trái tim anh?

Anh nói anh thích cô, nhưng hành động của anh lại khiến cô hoàn toàn không có cảm giác ____

Canh Dân ngạc nhiên nhìn vào đôi mắt đang hoang mang sợ hãi của cô, đột nhiên hiểu ra, “Anh biết rồi, thì ra anh khiến em có cảm giác thiếu an toàn như vậy, đây là lỗi của anh, mong em chấp nhận lời xin lỗi của anh.”

“Em không phải muốn nghe anh xin lỗi, em chỉ muốn anh cho em cảm giác an toàn, làm cho em không cần pahri sợ nữa.” Hắc Doãn Tâm quay đầu lại.

Anh nghĩ nói câu xin lỗi thì có thể xóa đi nỗi bất an trong lòng cô sao? Đáp án là:không thể.

“Được, anh phải làm thế nào mới khiến em có cảm giác an toàn?” Canh Dân đau đầu nhìn cô

Không phải cô muốn anh yêu cô thì mới có cảm giác an toàn chứ?

“Rất đơn giản, em muốn anh ôm em, yêu em, để em chân chính trở thành người phụ nữ của anh.” Mắt Hắc Doãn Tâm chợt lóe sáng, chỉ cần hai người phát sinh quan hệ, sáng mai mẹ nhất định có thể bắt gian tại giường. Bởi nếu không như vậy giữa họ sẽ khó có kết quả, cô tính kế như vậy chính là hi vọng có thể được ở bên anh.

10. Chương 10

“Em có biết mình đang nói gì không?” Canh Dân chau mày, không ngờ cái cô gọi là cảm giác an toàn chính là hai người quan hệ, nhưng anh thực sự không hiểu nổi.

“Em biết.” Nếu không biết thì sao cô lại nói như vậy chứ?

“Làm vậy em sẽ có cảm giác an toàn sao?” Canh Dần khẽ thở dài, cô thật sự không biết mình đang làm gì.

Haiz, cô đúng là ngốc mà, nếu mẹ cô nhất quyết ép cô lấy người hâm mộ kia, thì anh chắc chắn là sáng mai dù hai người họ có bị bắt gian tại giường thì cũng không thay đổi được điều gì, nhưng lúc này anh tin chắc cô nhất định sẽ không đồng ý với cách nghĩ của anh.

“Đúng vậy.” cô ra sức gật đầu.

“Vậy chỉ cần để em trở thành người phụ nữ của anh một cách trọn vẹn, thì em sẽ không còn cảm giác không an toàn về mối quan hệ của chúng ta nữa phải không?” Canh Dần như đang nghĩ ngợi điều gì, hỏi.

Anh hiểu rõ đêm nay anh sẽ để cô trở thành người phụ nữ của anh, còn về kế hoạch của cô, anh không thể đồng ý và phối hợp, nếu không thì điều ngạc nhiên anh muốn dành cho cô sẽ bị lộ, vậy thì chẳng còn gì là ngạc nhiên nữa.

“Đương nhiên rồi.” Cô lại càng cố sức gật đầu, ai bảo tất cả mọi thứ đã bố trí xong xuôi, chỉ còn đợi mỗi nam diễn viên chính là anh, một khi họ bị bắt quả tang trên giường, sau đó công khai mối quan hệ của hai người, khi đó cô muốn thiếu cảm giác an toàn cũng khó.

Hihi, cô thật là thông minh!

“Em thật sự biết mình đang làm gì?” Suy nghĩ của cô giờ phút này đều hiện hết trên mặt, làm anh cũng phải lắc đầu chào thua.

Dù anh thực sự cũng rất muốn “yêu” cô, nhưng không phải trong trạng thái tâm lý thế này, nhưng nếu anh không thành toàn cho cô, cô sẽ cho rằng anh không thích cô, xem ra đêm nay anh thật sự là leo lên lưng hổ rồi.

-Em biết.

“Vậy em phải chuẩn bị tâm lý, có thể anh sẽ khiến em cả đêm không ngủ.” Canh Dần tốt bụng nhắc nhở cô, hàng rào dục vọng một khi đã mở ra, muốn đóng lại không dễ chút nào.

Hắc Doãn Tâm đỏ mặt, “Anh làm được vậy sao?”

Nếu anh thật sự cả đêm không cho cô ngủ thì đúng là hợp với kế hoạch của cô, chỉ là nghĩ đến cảnh đó, mặt cô lại đỏ tận mang tai.

“Được hay không, đợi lát nữa em sẽ biết thôi, nhưng mà___” môi Canh Dần khẽ nở một nụ cười.

Hỏi một người đàn ông có “làm được” hay không sao? Câu này thực sự rất khiêu khích.

“Nhưng mà sao?” Hắc Doãn Tâm đỏ mặt, tò mò nhìn anh.

“Sáng mai em có thể không dậy nổi khỏi giường.” Anh chớp chớp mắt trêu cô.

“Không phải chứ?” Hắc Doãn Tâm thì thào, ánh mắt theo phản xạ nhìn xuống dưới, bắt gặp đôi chân dài trong bộ âu phục màu đen, mặt cô lại càng đỏ.

“Yên tâm, anh sẽ kiểm chế, sáng mai em còn phải dự tiệc, nếu thật sự khiến em không dậy nổi khỏi giường thì anh sẽ rất đau đầu.” Phát hiện ánh mắt của cô, nụ cười trên môi anh càng sâu.

“Anh...anh không cần phải dọa em, em không tin anh làm được như thế!” Hắc Doãn Tâm mặt đỏ như quả cà chua.

Mặc dù cô là xử nữ chính cống, nhưng không có nghĩa cô không biết gì về quan hệ nam nữ, nhưng theo cách nói của anh, dường như là một đêm N lần, anh không phải nói quá lên chứ?

“Đừng thách thức anh, nếu không anh thực sự sẽ làm em sáng mai không dậy nổi khỏi giường đấy.” Canh Dần thu lại nụ cười trên môi, cô gái của anh hiển nhiên đang nghi ngờ năng lực của anh, mặc dù anh không phải là một người đam mê trò chơi nhục dục, nhưng không đam mê không có nghĩa là năng lực của anh trong chuyện ấy kém, mà điều này, anh sẽ dùng cả đêm để chứng minh cho cô rõ.

“Cái này em phải thử mới biết.” Hắc Doãn Tâm hơi nghi ngờ nói.

“Vậy bắt đầu thôi.” Canh Dần neho mắt, rồi nhẹ nhàng đẩy cô lên giường, cả người thuận đà đè lên thân hình không một mảnh vải của cô.

“A___” Hắc Doãn Tâm bị đè lên người đến không thở nổi, cô phản kháng muốn đẩy anh ra, ai ngờ bị anh giữ chặt hai tay, làm cho cô bất mãn bĩu môi : “Anh nặng quá.”

“Đúng thế, em nhẹ thật.” Anh không cho là đúng, cúi đầu xuống, quan sát đáng vẻ đáng yêu toát lên từ sự phản đối của cô.

“Anh___” Hắc Doãn Tâm bối rối nhìn khuôn mặt anh tuần đang từ từ cúi xuống kia, đặc biệt là đôi đồng tử màu bạc, nhìn gần giống như mặt trăng hết sức quyến rũ, khiến co đầu óc cô bỗng chốc trống rỗng, không còn suy nghĩ được gì.

“Nhắm mắt lại, anh muốn hôn em.” Anh nhẹ nhàng ra lệnh.

“Ừm___a! Đợi đã!” Cô đang định nhắm mắt, bỗng nhớ ra một chuyện, lập tức mở to mắt nhìn anh.

“Đợi gì nữa?” Anh cau mày.

“Sao đột nhiên anh lại muốn ‘yêu’ em?” lúc này anh nhìn cô trần truồng mà chẳng hề có một chút phản ứng nào, giờ lại muốn hôn cô.

“Không phải em muốn anh mang lại cho em cảm giác an toàn sao?” Canh Dần đột nhiên có cảm giác muốn bóp chết cô, rõ ràng là cô mở miệng yêu cầu, kết quả là cô lại chất vấn anh tại sao?

“Đúng vậy, nhưng chẳng phải anh không có chút cảm giác nào với thân thể của em sao?” Cô gật đầu, phụ nữ vì yêu mới quan hệ, còn đàn ông lại vì quan hệ nên mới yêu, nhưng anh nhìn thấy thân thể trần truồng của cô hai lần, hai lần đều chẳng có chút phản ứng nào, nên cô có thể không tò mò sao?

“Em căn cứ vào đâu mà nói rằng anh không có cảm giác gì với thân thể em?” Canh Dần cau mày.

“Rất nhiều chuyện, rõ ràng nhất là người ta hôn anh mà anh lại muốn đẩy em ra.” Cứ nghĩ đến đây là cô lại thấy bị đả kích nghiêm trọng.

Canh Dần bắt đắ dĩ ngược đầu lên thở dài, cô gái bé nhỏ của anh đúng là cực kì ngốc.

“Chẳng lẽ không phải?” nhìn phản ứng của anh, cô không khỏi nghi ngờ, hỏi.

“Không phải.” anh lắc đầu, không biết nên khóc hay nên cười.

“Nếu không phải thì sao anh lại đẩy em ra?” Hắc Doãn Tâm tò mò hỏi.

“Bởi vì nếu anh không đẩy em ra, anh sợ là sẽ cưỡng bức chiếm lấy em không cần biết em có đồng ý hay không.” Nhìn đáng vẻ tò mò của cô, hiển nhiên nếu anh không trả lời câu hỏi của cô thì hai người họ rất khó tiếp tục.

“Thật sao?” Hắc Doãn Tâm kinh ngạc kêu lên, cô còn nghĩ là anh không có cảm giác với thân thể cô, không ngờ hoàn toàn không phải như vậy.

-Ừm.

“Yeah, may quá.” Hắc Doãn Tâm reo lên vui mừng, vui vẻ ôm lấy anh, “Em cứ nghĩ là anh không có hứng thú với em, hại em hồi nãy buồn thiu.”

“Em thật là___” anh bắt đắ dĩ lắc đầu.

“Vậy anh thấy thân thể em thế nào? Có được coi là chuẩn không?” Hắc Doãn Tâm đẩy anh ra, chuẩn bị đứng dậy, khoe dáng một chút.

“Cực kì chuẩn.” Canh Dần đành cười khổ gật đầu, tính cách nhanh nhẹn này của cô, làm anh không muốn đồ cũng không được.

“Vậy...anh có thích không?” lần đầu tiên được anh khen, trái tim cô bỗng đập thình thịch.

“Em thử nói xem?” Canh Dần khẽ thở dài.

“Em có phải là anh đâu, làm sao em biết anh thích hay không?” Hắc Doãn Tâm ngẩn ra, nghi hoặc nhìn anh.

-Nói thì cho bằng em tự kiểm tra xem anh có thích hay không.

“Thích mà cũng kiểm tra được á?” Hắc Doãn Tâm ngẩn ra, anh nói thật hay giả, kiểm tra thích hay không thích...

-Có thể.

“Thật á? Vậy em làm sao để kiểm tra? Có khó không?” Hắc Doãn Tâm tò mò hỏi.

“Anh dạy em, chỉ cần em chăm chỉ học, em sẽ phát hiện ra nó rất đơn giản.” Canh Dần cười gian.

“Được, được, vậy anh mau dạy em đi.” Hắc Doãn Tâm hưng phấn gật đầu như mổ thóc, thì ra thích cũng có thể kiểm tra, vậy mà cô lại không biết.

-Được, trước tiên em nhắm mắt lại.

-Được, được.

Hắc Doãn Tâm tràn trề hi vọng và tò mò nhắm hai mắt lại, Canh Dần từ từ cúi người xuống, bắt đầu dạy cô phương pháp kiểm tra thích hay không thích, dạy cô chu đáo từ đầu đến cuối không bỏ sót tý nào...Mới sáng sớm tiểu Nguyệt đã mời Hắc La Ngân Nguyệt đến phòng ngủ của Hắc Doãn Tâm. Vừa mở cửa đã nhìn thấy Doãn Tâm đang say giấc nồng trên chiếc giường Simmons.

“Doãn Tâm, dậy đi.” Hắc La Ngân Nguyệt cau mày, không hiểu mới sáng sớm cô con gái út đã sai người hầu hốt ha hốt hải mời mình sang đây để làm gì? Không phải là gọi mình đến xem tướng ngủ của nó chứ?

“Đừng làm ồn, người ta còn đang ngủ.” Đang chìm trong mộng đẹp, nghe thấy tiếng ồn ở bên giường, Hắc Doãn Tâm theo phản xạ kéo chăn trùm hết đầu.

Hết cách, ai bảo tối qua Canh Dần “yêu” cô cả đêm, mãi đến tờ mờ sáng anh mới tốt bụng tha cho cô, nên bây giờ dù có sóng thần, động đất hay lở xoáy thì cũng không thể ngăn cô tiếp tục ngủ.

“Doãn Tâm, tỉnh mau.” Hắc La Ngân Nguyệt lật tung chăn lên, mắt cẩn thận kiểm tra quần áo ngủ chỉnh tề của cô, hơn nữa ga giường cho thấy chỉ có một người ngủ trên giường, nếu không bà còn tưởng tối qua con gái và Canh Dần phát sinh quan hệ, nên mới sai tiểu Nguyệt sáng sớm mời bà đến, kết quả___tiếc thật!

“Đừng làm ồn, người ta buồn ngủ lắm___” cảm giác có người lật chăn của mình lên, Hắc Doãn Tâm bực bội muốn cướp lại.

“Hắc Doãn Tâm, con bảo tiểu Nguyệt mời mẹ đến Tâm Uyển là để xem con ngủ nướng hả?” Hắc La Ngân Nguyệt cao giọng, vừa nói vừa lắc mạnh người cô.

Nhìn nó có cái dáng ngủ đẹp chưa! Hơn nữa bây giờ đã hơn 7h sáng, nhà họ Hắc ăn sáng vào lúc 7h30, nó hiển nhiên sẽ đến muộn, mà bà quyết không để chuyện này xảy ra.

“Ư___”Đang ngủ ngon, tự nhiên bị lắc mạnh làm Doãn Tâm giật mình mở mắt ra.

Sau khi nhìn thấy khuôn mặt của mẹ mình, cô vội vàng mở to mắt, lập tức nhớ đến tối qua, rồi cô hét lên, quay đầu nhìn sang bên cạnh___

“Không hay rồi, Canh___” nhìn thấy bên mình trống không, tiếng kêu của cô đột ngột ngừng lại.

Canh Dần đâu?

Cô ngẩn ra, chuyện này là thế nào?

Trong kế hoạch của cô, bây giờ đáng nhẽ ra bọn họ bị mẹ cô bắt quả tang trên giường, kết quả___

“Con kêu cái gì mà không hay rồi, cái gì mà Canh ở đây?” Hắc La Ngân Nguyệt cau mày nhìn cô con gái út đang ngẩn người, nó tỉnh dậy đầu tiên là hoảng hốt rồi bây giờ là kinh ngạc, khiến bà cảm thấy có vấn đề, chỉ là bây giờ không thấy bất kì dấu vết nào.

“Con con...con chỉ là kêu không hay rồi, món súp bạch ngọc phỉ thúy của con___” kịch không có nam diễn viên chính thì còn diễn gì nữa chứ?

Canh Dần chết tiệt, rõ ràng tối qua cô đã nói hết kế hoạch với anh, giờ tất cả hoàn toàn là công cốc.

“Súp bạch ngọc phỉ thúy nào?”

“Đó...đó là do con nằm mơ.” Tốt nhất là anh đừng có xuất hiện trước mặt cô, nếu không nhất định cho anh biết tay, hừ.

“Vây rốt cục con mời mẹ đến Tâm Uyển làm gì?” Hắc La Ngân Nguyệt cau mày.

“À...”Hắc Doãn Tâm rất muốn khóc, nhưng bây giờ không phải là lúc để khóc mà cô phải nhanh chóng tìm ra một cái cớ để lấp liếm.

“Thôi, nhưng con đúng là càng nói càng lung tung hết cả lên, người nhà họ Hắc chưa bao giờ dậy muộn, tốt nhất là con nhanh dậy đi đánh răng rửa mặt, nếu không con sẽ không kịp ăn sáng đâu, con có chuyện gì thì đợi lát nữa đến phòng ăn nói với mẹ.” Hắc La Ngân Nguyệt liếc nhìn đồng hồ đeo tay___hơn 7h20 rồi, thôi chết, bà không thể đến muộn được.

“Vâng thưa mẹ.” Hắc Doãn Tâm thở phào như trút được gánh nặng, gạt đầu, may mình chọn thời gian chuẩn, tạm thời tránh được một kiếp.

Hắc Doãn Tâm nghiêng răng nghiêng lợi ngồi trên ghế hóng mát ngoài ban công, hai mắt oán hận nhìn từng tốp từng tốp khách khứa đến dự tiệc, trong lòng lại đang thầm “hỏi thăm” một lượt 18 đời nhà Canh Dần.

Hồi sáng ngay khi mẹ cô vừa rời khỏi một bước, cô đã ba chân bốn cẳng xuống giường, nhưng hai chân bủn rủn từ trên giường xuống thảm. Nhưng hay chân bủn rủn cũng chưa tính là nghiêm trọng lắm, đáng chết nhất là vai mỗi nhừ, lưng đau nhức, hông vừa đau lại vừa tê, lê một bước cũng đau không chịu nổi, lưng không uốn thẳng được, làm ối bước đi của cô vốn thanh nhã, nay lại dạng ra như hình chữ bát().

Tư thế này cực kì khó coi, làm cô xấu hổ không dám gặp ai, nhưng cũng nhờ vậy mà bây giờ cô thoát được phải đứng ở cửa đón tiếp khách khứa, coi như trong cái họa lại có cái may, đương nhiên cũng không thoát một trận càn nhằn của mẹ.

Nhưng phải trách ai đây, nghĩ đi nghĩ lại đầu tiêu chính cái gã hâm mộ ăn no rừng mỡ kia! Cô mới 18 tuổi, mà anh ta đã 32, lại không thấy mình trâu già đòi gặm cỏ non, đúng là mặt dày, đều là do anh ta hại cô không thể không gọi điện cho Canh Dần, lừa anh đến rồi hai người có quan hệ với nhau, nên bây giờ cô mới vất vả thế này.

Mặc dù khi quan hệ rất thoải mái, nhưng sau khi xong rồi thì hoàn toàn đúng như Canh Dần nói- cô không dậy nổi khỏi giường! Nếu không phải cô dùng ý chí cường ép thân thể thì thực sự cô vẫn còn nằm trên giường không dậy nổi.

Cứ nghĩ đến tối qua là hai má cô lại nóng bừng, đặc biệt là mấy phương pháp kiểm tra độ yêu thích mà anh dạy cô___

Hix, đúng là xấu hổ chết đi được.

Nhưng đến giờ cô vẫn không hiểu nổi anh rời khỏi như thế nào, đã thế, anh lại còn giúp cô xử lý hiện trường!

Cứ nghĩ đến việc anh giúp cô mặc nội y cùng với áo ngủ khi cô đang ngủ say là mặt cô lại càng đỏ như gấc, nhưng đỏ mặt là một chuyện, cô vẫn rất tức giận.

Nếu anh không xử lý hiện trường thì tốt, ít nhất mẹ cô nhìn thấy cũng đoán được đã xảy ra chuyện gì, đằng này, anh không chỉ xử lý hiện trường mà đến cả những vết thâm trên người cô cũng tránh những chỗ lộ ra của bộ lễ phục đang mặc, khiến cô không thể không nghi ngờ___

Là anh cố ý!

“A!” sau khi một giọng nữ kinh thiên động địa vang lên, bỗng nhiên như hiệu ứng domino, tiếng hét vang lên không ngừng.

Hắc Doãn Tâm giật mình, định thần nhìn chăm chăm ra cửa, chỉ thấy tất cả khách khứa không hiểu vì sao đều tập trung hết về phía đó, che khuất tầm nhìn của cô.

Xem ra có lẽ là một đại nhân vật có thể sánh với một siêu sao xuất hiện, nếu không đã không khiến tất cả các nam anh nữ tú xôn xao như vậy.

Nhưng mặc kệ người đến là ai cũng chẳng liên quan gì đến cô, dù vở kịch bắt quả tang trên giường của cô không thể lên sân khấu, nhưng sau tối hôm qua, tất cả của cô đã thuộc về Canh Dần, nên ngày mai nhất định cô sẽ kiên quyết đến cùng với bố mẹ.

Còn về người hâm mộ không biết xấu hổ kia, hihi, sau khi nhìn thấy dáng đi tối nay của cô, tin rằng anh ta sẽ thấy cực kì thất vọng. Nếu anh ta không thất vọng cũng chẳng sao, cô còn có các chị giúp đỡ, nhất định cô phải khiến cho anh ta ghét cô.

“Tiểu thư, tiểu thư.” Tiểu Nguyệt hưng phấn chạy đến bên cạnh cô.

“Tâm trạng chị không tốt, em có gì nói nhanh lên.” Hắc Doãn Tâm cau có trừng mắt nhìn tiểu Nguyệt, cô ấy không nhìn thấy tâm trạng cô chủ không tốt hay sao? Lại còn hót hơ hót hải như trúng số độc đắc chạy đến tìm cô, lại càng khiến cô ngứa mắt.

“Tiểu thư, chồng chưa cưới của tiểu thư đẹp quá.” Tiểu Nguyệt tấm tắc khen, anh ta vừa vào cửa, khuôn mặt tuyệt mỹ thoát tục ấy đã lập tức trở thành tiêu điểm của buổi tiệc, nam kinh ngạc, nữ chần động, trên đời này lại có người đàn ông anh tuấn có một không hai như vậy sao!

Xinh đẹp?!

Hắc Doãn Tâm khẽ lẩm bẩm, “Nực cười, bạn trai của chị còn xinh đẹp hơn, còn nữa, sau này em không được trước mặt chị nói cái gì mà chồng chưa cưới, chị hoàn toàn không thích anh ta, em nếu không có chuyện gì thì đừng đến làm phiền chị.” Cô dám thề rằng trên đời này không có người đàn ông nào có thể “xinh đẹp” hơn Canh Dần, nhưng cũng không thể trách tiểu Nguyệt, cô ấy chưa gặp Canh Dần, nên mới có thể cho rằng cái gã kia xinh đẹp.

“Vâng thưa tiểu thư.” Tiểu Nguyệt không thể không ngậm miệng lại, cung kính lui ra ngoài.

“Đúng là, xinh đẹp cái gì chứ, nếu mẹ mà mời Canh Dần đến, lúc đó các người sẽ biết ai mới là người đẹp nhất.” Hắc Doãn Tâm càng nghĩ càng bất bình, lẩm bẩm.

“Doãn Tâm.” Hắc Doãn Hạ đột nhiên buồn bã đi vào ban công.

“Chị hai, chị nhìn thấy cái gã hâm mộ kia chưa?” vừa thấy chị, Hắc Doãn Tâm vội vàng hỏi.

“Nhìn thấy rồi, hơn nữa chị thua rồi, nhìn bề ngoài anh ta chẳng ai nói là 32 tuổi cả.” Hắc Doãn Hạ buồn bã cúi đầu.

“Chị hai, chị thua cái gì?” Hắc Doãn Tâm khó hiểu nhìn chị.

“Là diện mạo của chị thua rồi, chị vẫn nghĩ trên đời này không ai có thể đẹp hơn chị, không ngờ anh ta lại khiến chị cảm thấy tự thẹn không bằng người, chị thật sự không muốn sống nữa.” Hắc Doãn Hạ buồn bã nói.

“Cái gì?” Hắc Doãn Tâm hoàn toàn nghe không hiểu, ngừng đầu lên, nhưng bên ngoài khách khứa đã chen kín, cô không thể nhìn thấy cái người hâm mộ kia, nên cô rất nghi ngờ liệu anh ta có đẹp đến nỗi chị hai cô muốn tự sát không?

“Thật đó, từ trước đến giờ chị chưa nhìn thấy người đàn ông nào đẹp đến như thế, em gái à, chị không biết nên ngưỡng mộ hay buồn cho em đây!” Hắc Doãn Hạ chưa xót nhìn em gái, khuôn mặt như thiên sứ của em gái cô mặc dù cũng rất mê người, nhưng đứng bên cạnh người đàn ông kia thật sự chỉ như một ánh sao nhỏ bé bên cạnh ánh sáng rực rỡ của mặt trăng.

“Chị có ý gì?” Hắc Doãn Tâm càng nghe càng mơ hồ, buồn cho cô chuyện gì?

“Anh ta đẹp như thế, nếu là chị, chị nhất định chịu không nổi mà phải chia tay, em gái à, sao em có thể thích một người đàn ông đẹp đến thế chứ, em thật là dũng cảm đó!” Hắc Doãn Hạ không thể không bội phục, nói.

Hắc Doãn Tâm thấy loạn hết cả đầu, “Chị hai, đúng là Canh Dần rất đẹp, nhưng bây giờ chúng ta đang nói đến cái gã hâm mộ đáng ghét kia cơ mà.”

“Đúng thế, chứ em nghĩ chị đang nói đến ai ở đây nữa?” Hắc Doãn Hạ nghi hoặc nhìn em gái, sau khi thấy người hâm mộ em gái mình bước vào cửa, cả bốn chị em cô đều đứng ngây người, còn quan khách thì la hét không ngừng, bởi vì khuôn mặt mê người của Canh Dần làm cho người ta không thể không kinh ngạc tột độ.

“Chị hai, chị đừng bị vẻ ngoài của anh ta đánh lừa, dù nhìn anh ta còn trẻ nhưng cũng không thể phủ nhận sự thật là anh ta đã 32 tuổi rồi, với em mà nói, anh ta chính là một lão già, lại dám mơ tưởng trâu già đòi gặm cỏ non___” Hắc Doãn Tâm càng nói càng tức, hoàn toàn không chú ý đến khách khứa vốn đứng chật kín ở bên ngoài bỗng tự động nhường một lối đi.

“Hắc Doãn Tâm, ai cho phép con ăn nói vô lễ như vậy!” giọng nói tức giận của Hắc La Ngân Nguyệt vang lên, chặn đứng lời nhận xét công kích của cô, nhưng những người đi cùng bà đều nghe không sót một từ nào.

“Ồ___” Hắc Doãn Tâm giật mình ngược đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt của bà nội và bố mẹ đều hầm hầm tức giận, còn ba chị cô thì đang cố nén cười.

Cô còn chưa kịp phản ứng thì bên tai đã vang lên một tiếng cười của đàn ông hết sức quen thuộc, bỗng nhiên cô như bị sét đánh, vội quay đầu lại, khi nhìn thấy đôi đồng tử màu bạc ẩn chứa nét cười___

Ầm!

Đầu cô bỗng như nổ tung, hoàn toàn không dám tin vào mắt mình, cô cô cô cô___nhìn thấy Canh Dần!

Người đàn ông của cô đang đứng trước mặt cô, đang dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cô...

“Tiểu thư Hắc Doãn Tâm, cho phép tôi tự giới thiệu, tôi là Tổng giám đốc hệ thống khách sạn thuộc tập đoàn Murk, tôi họ Canh, tên chỉ một chữ Dần, tối nay rất vinh hạnh được gặp cô. Không biết lát nữa tiểu thư Doãn Tâm có thể cho tôi vinh hạnh được mời cô nhảy điệu khai tiệc được không?” Canh Dần tao nhã bước đến trước mặt cô, không quan tâm đến vẻ kinh ngạc và khó tin của cô, anh cúi người chào theo kiểu quý tộc Anh, rồi đưa tay về phía cô.

“Anh anh anh anh...” Cô có bị hoa mắt không? Sao Canh Dần lại xuất hiện trước mặt cô? Đã thế còn đi cùng bố mẹ cô nữa?!

“Xin lỗi Tổng giám đốc Canh Dần, đứa con gái này được chúng tôi chiều quá sinh hư, mấy lời vô lễ vừa rồi của nó mong cậu bỏ quá cho.” Hắc Thủ Thành vội vàng xin lỗi.

“Tổng giám đốc Hắc nói nặng lời rồi, tiểu thư Doãn Tâm rất hồn nhiên thật thà, hoạt bát đáng yêu, tôi rất thích, hơn nữa cô ấy nói rất đúng, tôi 32 tuổi, cô ấy mới chỉ 18, so với cô ấy tôi đúng là già rồi, tôi không trách cô ấy gọi tôi là lão già.” Canh Dần mỉm cười, cô gái của anh đúng là luôn có những câu nói độc đáo, vốn định dành cho cô một sự bất ngờ, không ngờ lại được nghe những lời này, thú vị thật.

“Doãn Tâm, Tổng giám đốc Canh Dần có thể không so đo với con, nhưng nhà họ Hắc không cho phép con vô lễ như vậy, con còn không mau xin lỗi Tổng giám đốc Canh Dần hả.” Hắc La Ngân Nguyệt sém chút nữa té xỉu.

Bà biết con gái phản đối sự sắp xếp của hai vợ chồng ông bà, nhưng bà thật sự không ngờ nó lại nói những lời khó nghe như vậy, đã thế lại để người ta nghe được, làm bà xấu hổ không biết chui vào đâu, đúng là mất mặt.

“Con...” Hắc Doãn Tâm định thần, nhìn vào khuôn mặt tuyệt mỹ trước mặt, cô bắt đầu tin mình không phải hoa mắt, anh thực sự đang đứng trước mặt cô, trong hoàn cảnh này cô cũng ngộ ra, mình bị người đàn ông này lừa!

“Hắc lão phu nhân, Tổng giám đốc Hắc, Hắc phu nhân, có thể cho phép tôi và tiểu thư Doãn Tâm nói chuyện riêng một lát được không?” Canh Dần mỉm cười, lễ phép xin phép trưởng bối nhà họ Hắc đang đứng bên cạnh, dù gì họ cũng là bà nội, bố vợ, mẹ vợ tương lai của anh.

“À...” Hắc Thủ Thành chần chừ nhìn con gái, sự thành thực của Canh Dần là không thể nghi ngờ, nhưng thái độ, cử chỉ của con gái...

“Cũng được, Tổng giám đốc Canh Dần, cháu và cháu gái ta cứ nói chuyện tự nhiên nhé.” Bà nội vừa nhìn đã thấy thích cháu rể tương lai đẹp trai, giàu có lại cực kì lễ phép này, bà rất lạc quan với hôn sự này.

“Cảm ơn Hắc lão phu nhân.” Canh Dần mỉm cười cúi đầu cảm ơn bà.

Theo lệnh của Hắc lão phu nhân, những người còn lại của Hắc gia lần lượt rời khỏi ban công, thậm chí còn cẩn thận đóng cửa thông ra ban công lại.

Khi thấy ban công chỉ còn lại hai người, Hắc Doãn Tâm không nhịn được mắng: “Anh là đồ xảo trá.”

“Đâu có nhỉ!” Canh Dần nhướn mày.

“Còn không à, anh làm em thấy mình như con ngốc ấy.” Hắc Doãn Tâm tức giận tố cáo, chỉ cần nghĩ đến những chuyện xảy ra tối qua và sáng nay là cô chỉ muốn cắn chết anh.

-Thật á?

“Sao anh không nói cho em biết anh chính là người hâm mộ mà bố mẹ em nhắc đến? Hại em hiểu lầm, vừa lo lắng vừa sợ hãi, thấy em gọi điện cho anh như một con ngốc, chắc anh vui lắm phải không?” Hắc Doãn Tâm giận dữ chất vấn, cứ nghĩ đến tối qua là cô lại không thể không nổi giận.

“Đúng là anh rất vui.” Canh Dần thừa nhận.

“Anh...” Hắc Doãn Tâm giận đến nghẹn họng, không nói nên lời.

“Em nghe anh nói hết đã rồi hẵng tức giận được không?” Canh Dần bắt đắc dĩ ôm cô vào lòng.

“Không được ôm em.” Cô đẩy anh ra, bây giờ cô không muốn nói chuyện với anh, hướng hồ lại trong tình huống ôm ấp thân mật như vậy.

“Anh nói anh rất vui là bởi vì thực sự anh rất vui, nhìn thấy em làm tất cả để được ở bên anh, em nói anh làm sao có thể không vui cho được? Nếu anh nhìn thấy tất cả những việc em đã làm, bao gồm cả những lời lúc này em vừa nói, mà anh lại không vui thì mới đáng lo đấy.” Canh Dần yêu chiều vuốt tóc cô, dịu dàng thăm thì bên tai cô.

-Đáng lo cái gì?

-Lo là anh không thích em tẹo nào chứ gì nữa!

“Đầu anh hồng rồi à? Hồi nãy em nói xấu anh mà.” Hắc Doãn Tâm ngẩn người, rồi lập tức định thần nói.

“Không phải nói xấu anh, mà là nói xấu người hâm mộ kia, trâu già mà còn đòi gặm cỏ non.” Canh Dần tốt bụng nhắc nhở cô.

Hắc Doãn Tâm nghe xong xấu hổ đỏ mặt, “Người ta không biết là anh, nên mới nói như vậy.”

Trời ơi, mấy lời vừa nãy của cô thật khó nghe, đặc biệt giờ nói ra từ miệng anh, lại càng cảm thấy khó lọt tai, đột nhiên cô muốn đào một lỗ chui xuống.

“Anh biết, nhưng anh nghĩ chỉ cần mấy câu vừa nãy của em thì dù là người hâm mộ nào nghe thấy e rằng cũng bị em làm cho tức giận mà bỏ đi.” Canh Dần nghĩ đến đấy lại không nhịn được cười.

“Em không phải cố ý nói như vậy, chỉ là em rất tức giận, vì bọn họ đều nói người đàn ông kia rất đẹp, mà rõ ràng anh mới là người đẹp nhất, nên em mới...”

-Anh biết, dù anh không thích em nói anh đẹp, nhưng anh vẫn rất yêu em, em biết không?

Canh Dần nhìn cô trêu mếu, vốn anh không định tỏ tình với cô sớm như vậy, nhưng sau khi nghe những lời cô vừa nói hồi nãy, anh không thể kìm nén tình cảm của mình thêm được nữa, giờ anh chỉ muốn giải bày lòng mình với cô.

“Thật sao?” Hắc Doãn Tâm không dám tin.

Anh yêu cô, là thật ư?

“Thật, từ lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã có ấn tượng rất sâu sắc với em rồi, bây giờ nghĩ lại,, có lẽ anh đã yêu em từ lúc ấy rồi.” Vì vậy dù cô rõ ràng không phải là hình mẫu anh thích, nhưng anh vẫn cho cô cơ hội, còn cô cũng không làm anh thất vọng.

“Không phải chứ?!” Hắc Doãn Tâm kêu lên, hoàn toàn không ngờ từ lần đầu tiên nhìn thấy cô... “Khoan đã, lần đầu tiên anh nhìn thấy em là ở trên đường___chẳng lẽ, lúc đó anh đã yêu em rồi?”

“Không phải, lần đầu tiên anh nhìn thấy em là ở trong khách sạn, nụ cười ngọt ngào của em đã thu hút ánh mắt anh, sau đó chúng ta mới gặp nhau trên đường.” Canh Dần bắt đầu kể lên tiếng đỉnh chính.

Hắc Doãn Tâm ngẩn ra, rồi kinh ngạc kêu lên, “Không phải chứ? Lúc đấy anh cũng ở trong khách sạn!”

“Đúng thế, lúc ấy em giống như thiên sứ mà bố mẹ em vẫn hình dung, đáng tiếc là___” Canh Dần liếc cô một cái, rồi cười cười không nói nữa.

Cô chỉ có bề ngoài của một thiên sứ, còn tính cách thì khác một trời một vực, nhưng dù bề ngoài hay cá tính của cô ra sao đi nữa thì nói tóm lại là anh yêu cô, những thứ khác không quan trọng.

“Đáng tiếc cái gì! Lúc đó em giống như một thiên sứ, chẳng lẽ bây giờ em không giống sao?” Hắc Doãn Tâm bị mấy câu nói và ánh mắt của anh chọc giận.

“Nên nói thế này, trong tim anh, em mãi mãi là một thiên sứ, nhưng bây giờ anh hỏi em, em có thật lòng yêu anh không?” Canh Dần đột nhiên lấy tay nâng cằm cô, nghiêm túc hỏi.

“Đương nhiên là em rất rất yêu anh rồi.” Dưới ánh mắt như nhìn thấu lòng người của anh, Hắc Doãn Tâm nói xong liền xấu hổ vùi đầu vào lòng anh.

Cứ như vậy, bữa tiệc vẫn náo nhiệt, còn cuộc đối thoại giữa những người yêu nhau nơi ban công vẫn tiếp tục___

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ga-ac-ma-cua-thien-su>